

Океан (збірка)

Василь Барка

ЧАСТИНА ПЕРША

"Як у воді лице відбивається до лица,
так само серце людини—до людини."

(Приповістки Соломона XXVII, 19)

ЗАСПІВ

З надзем'я— з суду! в села білі,
про скорбі: грозовиці збігли.
А став над крин, мов крилас, вечір,
світанок—корабель над крин
(долоні поклади на плечі,
і шепіт в рідності: прилинь).
Ні! горнеться, як океан, німа—
глибінь розлуки; від зіниць росю,
горючіша, ніж зірка, голубою:
печаль спроміниться сама
в бездонну самоту без краю.
Любов—несмертна, і впізнаю:
що біль, несвій! собі прийма.
Прилинь, мов крильми, на дорозі,
світучій від троянд пророчих.
Залізна башта, як тюрма,
з пташинами в гнізді—вітає,
з терпільцями літучими двома,
з дочасними, кому вісток немає,
де сплеск від саява промина.
Чи в берег квіткового зела,
від тебе згадка, вся весела,
з-над сонця рідного поластовіє?
торкнися серця: знов, моя надіє!...
З надмор'я, тихий привид, стань:
крізь пурпур, день розкрию
(ніч, над тумани, дочужіє—змію,
з півмісяцями відцвітань).
Там буду я, там будеш ти,
люби—і все прости.

1949

НАДРІЧЧЯ

I.

Вже червін—світло, жар— кривав'я:
мій смуток, люба, по тобі.

І винограддя рясно! день стрічався;
і рясно дах від голубів.

Чи ти де сонце не минеш без мене,
воно, як лебідь, по Дунаю;
без тебе ніжно сиплеться в зелене—
дерев печаль, я не минаю.

Чи там, де щастя: де стежинка в айстрах
ласкається тобі до ніг,
де ластівці від шелестіння настрах
куща зірок,—ставок набіг.

Це з вічності, як пил на ліліях леліє
й метеликам на всім крилі—
тобі шепчу: схилися, біла мріє,
огненний шум гілок приліг.

Найближча серцю пташка, вся від райдуг,
припурхне яблуні на квіт...
і не відніме грім мою відраду
до скорбі зоряній сові.

Це соняшник, що в ніч, при соннім розі
серпа з-за хмар, дививсь на став...
І поцілунок вірниці, і росний
світанок зір причарував.

Сама бджола нам догуде в світлицю,
світлиння повну квіткову
та пахощу—й завіє білолицю
й тебе, й мене, як день живу.
Любов накликає з небесних пасік,
і вся в ласкав'я полонила;
з барвінком промовля в рожевім часі,
де берег—арфа ластовина.

Тебе від церкви серце сповило,
хоч і до блискавки лицем.
Мене від серпня, в світляне село
зустрівши—бліднула тихцем.

А вже не в паруснику серпня
тебе голубив на стежках;
і не ясминний місяць терпнув
і мла зідхання нетяжка.

Як ти впізнала, для пелюсток біла,
забились крильця в клітку серця.
І чути: ніжно сонцю заболіло,
що в грозах будеш невідверта.

Кому ж довірена докине стежка
сердечне полум'я по стеблах?...
де ти цілуєш—зірка нетутешня
тремтить, як жайворонок, тепла.
Передчуття: чи всіх любов покине? —
їй холодно від верховіть...
А божевілля болю солов'їне
грудьми під хрестиком горить.

Прощай серед галузок горя красних,
мені до серця приломила.
Дощистим листям лиха й воплю в празник
скривавиться співуча сила.
Душа з могильним відсвітом сорочки
грудьми до смерти припаде—
німа плита, що спалахнути хоче,
камінна—не рида ніде.
Та знову дужістю, що рідна зорям,
в гріхах обпалена відрання,
підніметься, бо неба непокора
в квітках жива й росі ридання.

І тихо, бачачи біду осінню,
завіяну в барвистий крик,
благословлю, що ти жорстока, жінко,
що я любитиму повік.

Пробач нещастя, що тобі: жорстока! —
сказав при заході, в зоряну;
бо сяйва в поцілунку, при потоках,
такого в айстер я не знаю.
На голубиний блиск—від світла лілій
я відійти на крок не смію.
І серга місяця хай ночі цілі
над пасмочком, нічнішим змію.
Тобі пелюстка з яблуні на пристрасть
крізь ніч шовкову забіліла;
і до очей чорніла пташка бистра,
що від води стріпнула крила.
А майорану тінь, як дзвоник, гарна,
без крапель ніжності завмерла.
Спіткала дружок неминуча втрата,
бо смерть і для рясних химерна.

Скрапне сльозинка з усміху, в жоржини,
що сонце підняла з труни.
Сузір'я галузко, місяць ворожила,
до серця, гаснучи, збрини!
Навкруг—ростина, в світочеві бджілок,
цілує стрічних з надбережжя.
Тут щастя від обличчя в зорях білих;
бо добра й радістю безмежна.
Крилом ріка гробниці не пригорне,
та і від горя не втече—
воно рясне і, як стихар, нечорне,
до хвиль обсіпалось плачем.

Тоді я, не впізнавши тінь обличчя
на білій таємниці дня,
при квітах, що не видно: тайних свічах:
навіки ночі не прийняв.

І вже я не збратаю смерть і місяць,
покинувшись до дна пилин.
А груди знов березині примістять
пташат, що досвіток пили.
Не прокричу, знеможений коліном —
на камені, де з кістки кров.

Ти добрістю при небі янголино
прихилиш сонце в хворий крок.

Це вже в останнє, ще не сніжним серцем
тебе до поцілунку стріну.
Не я—ласкав'ям хресним і немертним
сам берег заквітча промінну.

То буду вік рукавами бламати,
щоб янголя в зелений час
від зір докликнулось тобі на втраті,
не забуваючи ключа.
Його, як спів, на світляній хустині
до брами раю принесло;
розкриються, мов крин, світи гостинні,
де сяйво бризка на чоло.

Отам, доріжка де вже резедина
і вулик доброти не дрібне,
прошепче вікнами тобі хатина:
все й грішникові хором рідне.

І я від іскор, де пропаще листя
все покривавлює з ножа,
тебе все кличу, радостями чиста,
і, наче небо, нечужа.

17.X.49

ОСІННЯ ГОТИЧНІСТЬ

Хоч ви, сторожа привида, промовте,
ви—скрипок стрій і все дивинне.
А серце ранено! подзвіння жовте
півзіркою від гілки лине.
Оцвітані жезли, і в сні музичні,
і горлиці навкруг вінкові.
А в вітрі несказанне—з гілки стрічі,
кохана, спалахне до крові.
Співзвуч підніжжя, витайнених—вірних,
і почіп'я марюк химерить.
А в вітрі день, золотоустий лірник;

на плити смуток переддверні.

Не горлиці небес летать окремі,
а скарбу соняшного пасма.
Заходьмо в храм: трояндою в надзем'ї
весільний грім, моя прекрасна!

19.X.49

ПЕРЕХІД ВЕСНИ

I.

Це поведеш рукав на біле струння—
співзвуччя в райдузі згучить.
Ти—пролісок над горем світу, юна,
блакитна свічкою вночі.
Необережно, на прибої пташка,
крізь день добризнула мені
на груди—від вогню! в розлуку тяжко
громада моря загримить.
І словом загримить суворий янгол
в останній брамі до суда.
Верхів'я пісні, що мов мак, сіяло,
росисто в смутку доцвіта.

Я грішник: ясенок, що—в чорне листя,
й зубами місяцю скрипить.
Але люблю, кохана, й помолися:
волошкова сльоза в степах.
Молися—клонний колосок на розсвіт
і молодий світливо в віях.
Там крильцями на ниві джміль попросить
за мене, й туча пожаліє.
Бо став пісенним дзвоном літописець
блакитним: віршів рушники.
І слід твій ніжок на пелюстки тисне:
мов дим від олтаря, легкі.
Пташині мрії в шепоті фіялок
до пальців місяця відкрились.
Досвіття: листя зірки колихало;
ти на квітневий вийшла крилас.
Там камені—мов сніп стеблинок жита;

вінечні в розкоші волошки...
від свічки неба, церква сумовита—
зернинок горя бризне трошки...
Найвища вікнами надій блаженних,
що коло янгола світліють.
Приклонних на коліна—ніжно женить,
троянду звавши білолицю.

Як я довірив серце,— ти, квітинко,
ще ні одній бджолині краплю...
В роменнім небі пожаліє дзвінко
двоспів кричатий душу тратну.

Над мак новонароджений все серце
причаєністю палахкотить.
Від нього в насміх на цеглиння стерте
негода згубить пелюстки...
Під чарки глум до цокотух рожевих,
тузів пихатих при ворітті.
І ворон сонця дзвонить на деревах,
що розеді могили риті.
Всі речення аж на порозі гаю,
прочитані тобі, відпурхнуть.
Вінки, що з свічами! — я так благаю
огніти в любу даль пурпурну.

Де церква сонця в хорах тополиних,
не буду й ластівки прохати.
Ні! бджілка в чорний страх не перелине,
хоч пальці простяга нещастя.

Усі з зеленого заліза іскри,
що на вінчатко ночі куті—
в одвічних знаках стануть незловісних,
бо я заворюжу прелюті.

І самотності чавунні двері
від тебе в смуток зачиню.
В чернечі ланцюги вдягнуся древні,
молитву смолок спом'яну.
Пожду, де крихта любленого світла

впаде з небесного стола.
Щоб, мов крізь дощ, кохана, ти не блідла,
зіниці жовтень застила.
Вже доля від кадил підводить крилля,
від корогов чужих плачу...
Між криком чайчиним тобі відкрила
гортензії, що небо тчуть.

23.X.49

сон

Я до вікна без роз і рос постукав,
і вийшла, шепотом — як грім...
і я від нього при цвітінних муках
схилявся над рукавом твоїм.

А потім і гарячий ніж метнула
мені—де б'ють провістя в серце;
вкінець, ласкава пальцями зозуля,
ще втиснула: хай смертю терпне.
Лежу і губи сизий біль калічить,
на них мій хрестик підлетів
бджолинкою з грудей:—блаженний січень,
мовчанням припечатав спів.

Бо ти дорогою порад сторонніх
пішла до молодих криниць.
Тополі тужать, що зустрічні кроки
пов'яли на ромашках ниць.

І птиці, побратими щастю вірні,
тоді злетілися карати.
Коли з грудьми покатувала щирість,
печаллю поплати за страти.

Як рукавом закривши личко в ранах
вернулася мені до смерти —
та поридала до ножа, розрадна,
краплинками страждання стерти.
Та ще як крицю з голубого болю
відклала на хрещате листя—

підвівся я в квітневий круг з тобою:
—єдина! до грудей схилися!
Рослини віщі—сясвом на стеблах
до жайворонка в небі ставши,
з долонь поклінно подають до тебе
бальзам, у ворожбі найстарший.
Від нього ластівка лицем стократи—
гарніша, ніж була з колиски.
Приткнула сонця дзеркало до хати,
крилечком поправля зачіску.
Ідем, над меч ріки, де башти—в з'яву,
і птиці промені прядуть.
Як вся земля—все небо, так кохаю,
троянда заспіва в саду.

24.X .49

СУПЕРЕЧКА І ПРИЙДЕШНІЙ МИР І.

Через твою без берега жорстокість
лілейного тремкого зла,
що ти б могла і з голубом боротись,
аби—як бранця, заклала:
то чорний і від білих уст берези
до тебе, мов дощем, докір.
Чи я клянусь, що в ніч необережний
тобі збирав клечання зір?
Тепер, під незвіреним ревом жовтня,
присліплена біда здогнала—
ні в квітці спомину, ні в росах жодна
не гоїть іскорка від жала.
Воно впилося в маківку, що серце
стеблом пісенним підняло;
і вже, і вже залізо в кров нестерпне,—
з огню оковує чоло.
І болем руки в вічне дзвоння скуті,
я й до осі не простягну.
Бреду, спіткавши камінь, і зідхнути
не груди,—дорвано струну.
Під смерчами, що з горя, гонять рядом,
як до полону ще недавно,

негода навіть відчиня нерадо
віконний просвіт: промінь дано...
Не так і гибіль, що невідступимо
щодня в три роки нагрозилась,
бо то війна, то бомбою розбило
і в олтарі найстаршу милість.
А тут же в грудях, де в'язав крицеве
зусилля проти зору смерти,—
лиш тиха нитка, що трава простеле
і квітка крильця кине в тремти.
Бо в берегах—біда, як птах прилітний,
річками блискавок закрила...
Але, молюся, чи немир терпіти,
мов щастя, безкінечно мила.

Я йду й незлим тобі: прощай! з мовчання
ні згортки хмар не ворухну...
І наче скрипка, квітка незриданна,
мов горлиця сердечна з сну:

листки простерла—там, де болю рана,—
милус пахощем одну;
а де отрута з жала вже остання:
здійма устами від огню.
Тоді, впокорений на бурі світла,
як тінь, коліно преклоню
і край одежі поцілую з квітня
за радість від страждань ясну.

25. X. 49

Це знов при сутінку з вершини
в куток камінний самоти:
ти наче в зірці станула шипшинній—
мені до серця процвісти.

Не на Великдень райдужна росина
горіла сергою троянді,—
як ти ласкавістю від уст немінна,
і до непам'яті ми раді...

Тобі неперестанно біля шибок

промінні прядки туркотіли,
що в сонця з рук, коли стріпнулась, риб
на ніч примовкнули колісьми.

І кожен порух слова, що від тебе,
хоч в льолі шепоту родилось,—
в душі, мов солов'їна гілка неба
від припурху гойдала сміло.

Любитиму тебе, хоч ніч, мов камінь,
до серця в смерть мені повисне.
І в море я впаду, блідий руками,
на дно лежати ненависне.
Чи на корі під ланцюги залізні
відкрити дух під стріли з лука,
то тільки прошепчу: "Від квітки бризни,
сердечна річко,—спрага в муках!"
Чи під склепіння суму з павуками,
в іржавий морок від замка...
кайдани в очі спогади б гуками
про тебе, як огонь, тремка.
То чую, що душа гіллясто в вічність
всю світну силу голубину
тобі на груди прикликає в стрічі,
і кров'ю від палання згину.
І навіть ворон світу—без зідхання,
що вирива зоря в лілей,—
нехай сіда на серце, бо, кохана,
нап'ється він, забуде зле!
Кохана, радости вінцем видима!...
під шумом від берізок скромних,
мені,— знеможена з огню очима,
рукою проведе по скронях.

27.X.49

Увечорі надій галузка дальня,
немов від ризи, все жаріла;
й співаночку понад життя гойдала
до нас вістунка білокрила.
Ми на потоці ясности в дорозі,
між яблунами тишини,

за руки взявшись, айстри скрізь неросні,
були при вечорі одні.

А сонні пальці духів садівничих
підпалювали плід на осінь,
і враз—покинули: кохання свічі
до нас причарували просинь.

Не так журитись незабудці серця,
як косам яблунь до трави;
подруго, ти не блискавкою сердься,
що я скажу,— а згоду зви!

Ніде і на сузірний крок у світлі
нема вже змій, де лист холоне;
і поріднити сні несамовиті—
як винограддя вже червоне.

І пташка щастя не зліта без тебе
до сяєв, що в траві найвищі;
бо впавши навznak, і руками тепле,
воно—голублення вже віще.
Воно розметане косою в вічне,
бо звідти вицілює життя—
до льолі, що тебе з колиски кличе
й єдине йде в незабуття.

Про це зіниці вже посвідчать тайно,
як лиш твоє не спить вікно.
І я нічого в сонця не спитаю,
відпивши з уст усе вино.

І щира тишина відкрила в пристрасть
барвінкові над вечір двері.
Любов—росина в ліліях пречиста,
слова, як горлиці, відерті...
Вони на блиск відпурхнули крилатий—
з топольних хмар: кружили тричі;
прощання—і мені від сонця знати,
що, вірна, вернешся з-за річки.

НАДХІД

По сходах по гранітних—мідне горе,
нечутне подрузі, гримить:
його пташка в саду, чуттями хворе,
як рану, відчува грудьми.
І я, що серце від півоній дужих
поломеніє до весни—
шепчу: криваве листя з пекла кружиш,
мені до болю доплесни!
Бо й річка теж до каменя, немирна,
нашіптує від скель нелюбе...
що десь душа, все вірна, як сузір'я,
тремтіти на вустах не буде.
Мовчи, журбо, над ластівками синя,
над айстрами, як тінь—мережка.
Моя, і в зраді вечора безвинна,
зоря прийшла небережна.

29.X.49

30

МИНУЧІСТЬ

Не знаю вже, чи ніби листом красне
та тихе деревце, зустріну—
тебе, коли крізь ліс і небо гасне,
як грядка без стрункого крину.

Не знаю, чи під крилля хмарне прийдеш,
де церква сонце прийняла
в вечірні двері, мов з колиски рідне
і любе для твого чола.
Як від скрипок, від сосон пригадаю
до пристрасти тебе прихильну,—
зідхну, немов гілля, що раптом з гаю
все скорбне втратило в неділю.
І в пам'яті, де наче в нетрах ватра,
замріє між нешумних ризниць:
надія, що тебе побачу завтра,
серед думок зоріє різних.

Усе, що до гілок рідніє, смертне;
як навіть ворона крило...
як чорнобривці навіть, коли смеркне,—
над ранок іней привело;

І навіть, як моя до тебе стежка
спішить, палаючи, мов свічка
метеликів, що їм і ніч безмежна
не так, над самогубство вічна.
Ще може поцілунок твій помітять
берези в місяці над сном:
його крізь шепоти північні з квітня
передадуть фіялки знов.

29.1.49

ПРОЩАЛЬНИЙ ЧАС

При хмарі тихий місяця нарцис;
недолю жарову минає...
Де води не голублять рідний ліс,—
мого шептання вже немає.
Вже над березами рожев'я персня
від пальців вечора—мов дим.
Мовчу; хоч білий крик цвіте: збереться,
і ніжності вінок вернім!

Але надій посліплене каміння
ріка, затоплюючи, пестить.
І молода могила, сміхом винна,
дзеркалить, і як з вікон—хрестик.
Отам я схоронив любов некротку,
що вкинула кинджал до ставу...
пташини неба і листки до кроку
тоді в нещобеті згасають.
Піду, пустельник, по дощах нещастя;
спалають смутки в самоті.
Вже небо м'ятне—хиляться прощати
тобі тополі, як святі.

7.XI.49

ПЕРЕБОРЕННЯ

Біля дверей нерідних більший біль,
ніж серцю на стеблині квітній
дозволено нести! а звідусіль—
світає, мов я йду говіти.
Ніж серцю, ще не повний день, і смерть,—
рукою до кори березі
прихилишся під мідяне саме
ридання на стежки тверезі.
Ні ти не кинеш ластівкою вістки,
де тільки небо зве простити.
В ліси мовчання, з хмарою зміїсті
веде зневіра чорні сіті.
Це все обернеться в біди столисник,
бо папороттю крику сліпить.
Камінні двері скорбі ненависні;
з життя: бджола і цвіт—пилинник.

Прощай! твій поцілунок, помсти перстень,
чуття до крапельки поранив.
А серце стрепенуло з крил нестерпність,
і слуха квітники від храмів.

8.XI.49

РОЗРАДА

Орли від тебе сонце не несуть,
бо ти забула вже про мене.
До шляху світлість, мов небесний суд,
і крукове крило скажене.
Від тебе хмара в звістках не цвіте,
вітрам—платок зелений ниви...
все заполочинки мов: тремтите,
озимі, й землю полонили!

Нема тебе, кохана, вже й не щебет;
від уст голублені долоні.
Берез олтарна білість, а до тебе
листки, не ластівки! холодні.

Не шепіт вічності, що парус лодки —
до скель невидимо в припливі.

А кожен променя щільник солодкий
всю душу, мов бджолу, щасливить.

12.XI.49

ЗВАЖЕНІСТЬ

Не пожаліє птиця: в карне сонце,
як мукою кого стемнила...

І серце ранячи, зневажить конче,
мовчатиме, собі не мила.

Тоді на вітерці терпкого болю
без чорноти, до всіх пчолин —
під стріхою, що в неба, голубою,
як щедрий соняшник, мовчи!

До зірки в найбільшому вінці
опівдні серцем загорись.

Уже: до річки крила навгінці,—
вона, кигуча, буде скрізь.

Нехай через моря святі зозулі
крізь смуток суджений літають.
Не клич, душе! щоб небеса не чули—
не прийде й не всміхнеться з гаю.

9.X 11.49

ЯК СОНЦЕ ЩЕ РОДИЛОСЯ

Як сонце ще родилося—давно,
для серця ти була жадана:
не голуб до колодязя, воно—
до сплеску, до твого кохання.

Але ще вище, ніж погляне сонце,
в долонях дарувати ласки.
І в лілї з очей роса не тоне
твоеї, що в труну не класти.

Не промине в огні мене не річка—
любов, де квітнуть груди вишні.
Як ластівка, лелінню неба стрічна,

душа до тебе в дні північні.
Твоє дихання доцвіта в дзвіночки
блакитні—щастю на стеблинках.
Б'є криллям несказаний чар жіночий
від тебе в кров мені, єдина!
Це в смерті щастя відберу квіточне
спашне, мов келех—захлинеться;
до серця стрепенеться й прошепоче
субьба велика, як планета.

11.XII.49

РОЗЛУКА ДО КОРАБЛЯ

I

Лиш дзвоном неба розбудився морок,
і вже цвіте моє страждання—
передсвітом я чую: скоро, скоро
проплаче все, в розлуках дане.
І білі ластівки, ласкаві руки
коханої—заступить море,
заступить стежку, де в шептаннях рути
купається і сон поборе.

Як вірне сонце простилає хустку
тобі до ніжок, не побачу.
Як зірку де торкнеш пурпурноусту
чи пташку сполохнеш дитячу.

Чи найбільше небо в грудях стане
по трепеті коханій, в стрічі
То наше, рідне, ще душі незнане,
ніжніє крилами на річці.

Грімкіш, ніж ланцюги на кораблях,
воно єднає кров крізь радість:
як вечір айстри в морі поглибля,
до серця буде розгоратись.
І рватись гілкою світань вселенських
аж на життя дзвінких карнизах;
гніздо небесних горлиць—білий плескіт,
вітає вітер нивок пізніх.

Над ними всі страждання перебігли
без тебе, світку, несказанні,
і вже катує душу вибух білий
без тебе в димнім океані.
Крізь нього, терплячи грудьми, прикличу
на пристрасть присмерку до вишень—
єдина! небо в глибину криничну
згорає, і земля колише.

І причарує ніч, як річка, щира,
між привида всіх снів своїх.
Під світляними кпинами сузір'я—
нас повінчають солов'ї..

22.XII.49

Це все, що йде—по передвістю йде,
на озеро, на нестерпне...
Це все жоржинне: сонцю не бліде:
тут не забуде вже мене.
Не темнене на зраді з океану,
ласкається між нами зразу.
Пташа біди в годину окаяну
за смерчами синіє казу...
Розділено! і сплечуть неминучі
потоки з вічного вулканя.
Вишнева мрія при бджолиній тучі
всміхатися ж не відвикала.
І ти до неї в молодім віночку
високого, мов день, кохання...
На брамі зірки вже відкрити хочу
ласкавість, що була остання.

На гріх проллється голубе прощення,
невмисний, мов сновиддя птаха;
безмежності в степах зірок привчена
розвидниться душа при хатах.

І вже до тебе з-за серпа розлуки
через морозну вічність горя,
докрикне кров'ю,— хоч прибій не слуха,—
ніяк ридання не прогорне.

Біда це все журба, що я без тебе,—
а де не без небес пройду,
мов грядка добрих арфок—цвітом тепле,
незнане промовля в саду.

То як же витерпіти, як не в ниві
зеленого під снігом болю
ключі згубити від зірок щасливих
і в колосках знайти з тобою.

28.XII.49

ОБНОВА ДНЯ

Тебе не бачать очі,— серце плаче,
але й стражданнями радію:
під громом соняшник німий неначе,
росинку світить на неділю.

Як струми ясности крізь сизу хмару,
недавні радості говорять.
Часинку кожну, в пестошах немарну,
навіки визволять від горя.

На грудях пахощами рідна вишні—
недужа ніжністю душа.
Це й не відвертість орхідеї грішна,
як сонце ласку приспіша.

Хоч ніби орхідеїне з стеблини
сіяння—пристрасть: як твоя—
простерлася до уст мені і нині,
стозір'я так не просія.

Вся тайна поривання в небі синя,
і в тіні—ми в привітнім місті.
Кривавлять губи гострого цвітіння,
а серця скарб, як квітка, чистий.
Дорогоцінність пристрасти пізнаю
в цілунку, жадному без міри.
Де сосна спомину прошепче з гаю,
де чистий місяць їй довірить.

Де дожене блаженне почуття—
все серце, мов огонь від гаю.
А зірка—трепету не прочита,
бо день над нею повітаю...
В соборі, що зо мною полюбила
кохана,—станемо преклонні,
де музики галузка голубина
гуде до Божої долоні.

10.1. ОКЕАН

Уже за мною голубині сестри,
кигичучи, мов сон, витають;
як море все на віщім перехресті,
та все спливає в сиву тайну.
Чого це незриданні зграї кружать
без сонця до мого чола?
Нас доля—як не стали ще подружжя—
вже океаном розвела...
Вже досвітом на глибині відчаю,
де риза пориває вічно;
о, рідне серце! як я дожидаю,
й чайні втішення навіщо?

Бо тільки сонце з крові перекаже
проз океан—мою біду,
де білокрилля хмару й хвилю в'яже,
де я до тебе не прийду...

де в персні неба ясність янголина,
де левами вода веде,—
вітання в руки сонця перелине
зеленим димом доцвіте.

Волошкове, навіки з грому візьме
все огняне, все молоде!

На божевілля вигляне, на грізне,
сіяння з келії святе.

І дзвони пісні, наче щастя, сніться,
в чайнії вінки вквітають.

Хрещату щоглу, що в надсвітті знята,

виводять з вишивки і гаю.

І крильцями твої думки кохані
через розлуку синю кличуть—
вона на серці: дужім океані:
кричить нещастями на стрічу.
Стань, ясна ясочко і цвітко вишні,
бо спогади страждання будять,
бо океан, гірку біду надпивши,
мережку розрива на грудях.
Без тебе крушить гори з завірюхи,
кипить пожежею сідою.
Над клавішами підкидає руки,
щоб ти почула всю недолю.
І музиці, мов кров—живій, схлинатись
без тебе крізь огні свічані,
де розпал і несамовиття натиск,
як де на брамах бій мечами.

І день, мов дзеркало, розбито вдрузки,
ні променя твого немає.
І вже ніде пташиної галузки
блакитна щирість не гойдає.
Лиш сонце привіталось крізь скорбі,
Черпнуло з вихору в долоню.
За чайками шепочуть хвилі добрі
без тебе в глибину холодну.
Бо незабудками відкриє радість, леле!
твоя над берегами тучі,
і як на празник до ікон, простеле,
турбуючись, грезет кипучий.

Дихання бризного безперестанку,
грудьми, як скрипку, жду давно.
Від хвилі шепоти навкруг не втануть;
що люба кличе на вино.
Як трепет океану, вся спромога
пісенна—від грудей, що з горя
вже кров'ю милого життя до Бога
при всіх трояндах проговорять.

І на уста нам свіжість ресказанна,
бо квіткою в крові не сохне;
але голубить кораблі кохання,
зустрівш сизокриле сонце.
Це все—не гріх, трояндне від любови,
сама пелюстками священна.
І лиш її роса жива оновить
людське благання і прощення.
Крізь них і спомини в вінках чаїних
бринять, як океанські квіти,
о, рідне серце! —все при тій святині,
де я з тобою міг радіти.

25.1.50

КРАЙ САМОТИ

Вже й не скажу—душа моя додолу,
тополиного смутку повна,
вітрам недолі, де й прибій! —спрокволу
вклоняється не біля поля.

Не біля бризок білих від конвалій,—
на віях тониками тихі...
Все їх вітри від моря поривали
з гіркого гуркоту, мов лихо.
Але на самоті, при всій пожежі
моєї скорбі—все без тебе...
чого їй треба: долі, що безмежні
мечі терпіння й небо темне.
Ніде не муч ні крильми, ні очима,
бо я вже на колінах жертва...
І лиш любов, що їй моря відчинять,
зорю,— втіша, над сонце щедра.

III.50

СЬОГОДНІ

Сьогодні не посіє пелюстинку
небесного ласкання—серцю:
цей молодик! що з пломеня поринув
розкрилено в глибинь немертну.

Вітрило—промінь, і мені, мов човен:
останній на лазурі день.
І рукава твого, як квіт, парчове
крізь спомин сяєво пряде.
Бо ти на золотій горі світання;
довіє й хвиля поцілунок.
Та чайка, смутками неперестанна;
до гілки—в моря повно струнок.

І в серце, над труну, з троянд воскресне
голублене: не дощ очей,—
саме кохання! сонце там, як перстень,
і небо до човна тече.

23.IV.50

ДОЖИДАННЯ СТРІЧІ

I.

Невже забуті небеса—в недолю
похилено, щоб погасити?
Чаїний жаль з грози, і молодую
бідую хлюпає на світі.
Я, каменіючи, весь трепет вип'ю
новонароджений листочка...
І хто ж, як сироту, бджолину липу,
склинає? в сонці непорочна.
Вона—зеленістю до хвилі свічка,
самотна: до пташок ридання
до гострокрилого! — сльоза ж несвітська
на віях сонця поспадала.

Навколо без коханої, до моря
журби галуззя неспиниме.
Ні росяна, ні в грядці, наче вчора,
вже біла радість не цвістиме.

10.IV.50

Чи то життя: що ласки дзвін розквітлий
вітрам навік відколихає.
І не моїх грудей солодкі діти —
відтіть, де забуття немає.

І зве крізь кров ласкаве нетерпіння
зустріти знов тебе без тайни.
І приймеш сонце, бо лілей княгиня,
від нього тілу розквітати.

І щастя ще достотне до вікна,
від пестошів роса спалає.
І чиста думка, тепла, як весна
цвіте, де ворогів немає.

Я ніжно жду її—як краплю, звану
часинку, що з ріжка на крині...
прекрасна! в радості шептати стану,
любови болі білокрилі.

11.IV.50

Все—самота; а де в душі вікно,
все випадку гілля сліпуче.
І сірі голоси біди в одно —
від ночі, надбережна круче!
Стремтить печалі—скрипка світляна,
помріяна й за сонце біле:
грудьми болівше, любе, повіта,
чи колихала квіт, неділе?
Кохання, при потокові з вербою,
як розсипається коса:
на пестошах, схрестивши з голубою
росою руки— воскреса...

Ще місяць, мов на спомин серга красна,
при березі твоїм застиг.
І ти була вже квіт, що хилить казка
біля зірок життя близьких.

13.IV.50

З листка страждання порива краплину,
а груди в свіжості—з вітрів.
Галузки, що в розлуці, не покину;
проти біди її зустрів.

І вже по безконечності відхмарить

холодний сутінок за вишлю.
Тоді це знов: соняшники немарні—
як огнелиці,— вістку вишлю.
А то нема мені й пилинки квіту
при озері до самоти.
Коханих рук зірками не зогріту
схиляю душу доцвісти.
І тільки в спомині на блискавиці,
що з світу голосом безумна—
про щастя при тополі, сном сповитій,
віщує серце, мов зозуля.

16.IV.50

Не спиниться вітрів'я рясновіте;
як молодість, мина проз мене.
Ви, чайки, найріднішу душу кличте,
бо горе свіжістю шалене.
Ти: вії свічки, де світа найвище—
в пориві, через грози вірна.
Як до грудей мені горіти: дише
крило, що ластовинки ширять.
Мов де квітуче сонце, враз обніме,
коса мені завіє серце.
І неспалиме, кров'ю вже скропиме.
промовить щастя, все не смертне...

Все чисте: голубе, як дзвін—небесне,
до нас на озері промовить.
І лілія несе рожевий перстень
тобі в заручини шовкові.

26.V.50

Ще гірше світло в'яле, ніж отрута,
де не тобі цвіте вікно,
де не шепчу я: пташко! чи забута
без болю ночі вже давно.
Прокотиться, мов іскра грому, в думці:
що доля квіткова погасла,
що не бджолине вже життя медунці,
і річка не розчесає пасма.
І не зворушені зірки хрещаті

за сном і сонцем дожидають.
Не буде вже грудей мені кохати
сопілка молода від гаю.

Вино нещастя бризне на могили;
без жайворонків скорб обом.
І листя крови в забуття нахилить,
мов янголинний крин, любов.

5.VI.50

БЕЗЛЮДНІСТЬ МОРЯ

Я — тінь, лежу на дальнім безграниччі;
троянда, мов огонь, на грудях.
Лежу, і небо, що ридає ввічі
крізь рясноту: краса нелюдна.

І руки пронесло, не як убивець,
між сонцем дерево і мною.
Зелений шепіт! море полюбитись
душею хоче голубою.

Я на шовку, що, земле, для недужих
шумить, найнижчий, до сердець...
де викохала і квітчаста будеш,
де казку дерево пряде.

Лежу, бо вже, як птиця під грозою,
при небі серце не стріпнеться.
Розлука без квіток, і скорб загою,
коли відхиляться тенета.

А їх же й море криллям кораблиним
не розрива в чаїній скарзі.
Кохана, ми до стрічі не прилинем,
єдина—рідна, очі карі.
То вже мені святі пелюстки сонця
обсипляться крізь ніч навіки.
І без зірок зоря, і все спросоння
порушиться в зелені крики.
Одно мені тепер—лежати в смерті,

німа галузка серце мучить.
І лиш лілеї, як любов, відверті,
як сон, схиляються й співучі.

Вони біля хреста, на добрій грядці,
де все безлюддя біля моря,—
подивляться на скорб, і вітру раді,
словами неба поговорять.

11.VI.50 ЗАБУТТЯ

Не скаржуся! грудьми неніжне море—
до грому рідне, мов до брата.
Не в маків жаль; а в квіття безкольоре
бджола бренить, немов несправжня.

Криваве листя, як моє нещастя,
все в трепеті, все ластовине;
все не до берега і вікна сняться,
де ранок вишивки прокине.
Бо ти над снами в горах забуття! —
нерайдуга від вістки віє.
При хмарі чайка в'ється: поспита,
а море відмову не вміє...
До дна з грози замучилося щире;
кипучий біль, аж до каміння.
Крізь бризки: лілій біла кров, як віра,
горить і в горі безгомінна.

И.VI.50 ЗЕМНА МИНУЧІСТЬ

Давно я знаю: рушники жіночі
любіші, ніж зоря—землі.
На площі бідна скрипка нещочночі
горює, хто її жалів?
При надбережжі відпочинок серця
знайди з негоди! — на крутизні...
Тут заміна зоря промінноперста—
іржавину прияв залізних.

А голуба об корабель недоля
при сонці вдариться, мов птах.
Чи вже і тінь від парусів схолола,
по хвилі в мрію не зліта?
Прилинуть горлиці: з гілок дивитись;
лиш іскра на воді невчасна.
Прощай! нещастя все—шипшинок відсвіт,
і постать, мов сузір'я, згасла.

18.VI.50

ГОДИНА БОЛЮ

Німіший, ніж листок без бурі! в'яну;
до голуба не обізвусь.
Щодосвіта: подібного риданню:
палає в сонця стогін з уст.

І світить смерть на ешафот зірчастий—
душі, окутій до кісток.
І ворону дозволено знущатись,
жаліють мальвинки вшістьох.

Обвуглене все серце, з гіркоти—
в безумній змореності вирву.
Блакитні спомини в світах святих:
їм клятву воскресити вірну.

При шибці—як думки—змовкали мирні,
і знов побарвилися трави...
о, вогняні надії по зневір'ї
в душі квіток перетривали!

26.VI.50

БЕЗСВІТНИЙ БЕРЕГ

В грозі нещастя ні бджолине серце
невже при небі не здригнеться?
Подруго! в час, як яблуня примеркне:
відбуде—догорить планета.
Погасне в нежитя листок останній
надії! світло на труні.

Подруга при морському колиханні
надійде знов погомоніть.
Про це мені, немов краплина, зірка,
в бездонній погасавши скорбі,
докрикнула, все жду—кохана вірна
вітрила приспіша нескорі.
Приходь! ніколи душу не кривавив
такий відчай: як з моря рине.
Бо вже ні сонце не знаходить правди,
ні серце бджілки безневинне.

11.VII.50

СПОДІВАННЯ КОРАБЛЯ

Відлюднений, де голуби і діти,
не розізлившись ні на кого,—
все жду: могла б на хмарі прилетіти
із вирію із річкового.

Це вже мені солодке сонце шепче,
лице обмивши в океані,
що вкрай достраждане життя чернече
і круки самоти останні.

Що ти на морі—корабель спішить
розбити білим громом хвилю,
а хвиля: "рідний вітер до душі,
я сині скарби з скрині виллю."
Весела й кароока! моря сестро,
вже хусточка як довітрилить—
вербена вся на березі безсмертно
вквітатиметься в шепіт милий.

23.VII.50

ПРИБУТТЯ

I.

Тебе все жду; як чайка, мимо
вже йде рожевий корабель.
І я не знаю: океан вернімо,
благаючи,— я жду тебе!

Та чайка, доля, до життя байдужа,
не спиниться і в синь кигиче.
Ми вінчані стражданням і до мужа
•прилинь, як щастя нечерниче...

до мене, де не страх—блакиття чорне—
мечами з глибини кипить.
Прилинь! не журавлина скорб огорне,
мов квітку порох від копит.
Стріча під сполох яблуневий птиця—
зелений місяць, м'яті красний.
Вітаючи, казатиму: "світися,
лілеє!"—й океан не згасить.

8.VII.50

Ще води ледве досвіт колихнули
на твій чайний корабель.
Ні смерть його з жоржинами в минуле—
ні з флейтами не погребе.
Як не замучена земля з посухи:
діждалася дощу на лоно.
Недуже громом поле, як послухай!—
веселку молить надпрестольну.

І мов зібравши крихти білі, лебідь:
дрімає корабель, мов місяць.
Я ніжно жду, і молодий молебень,
що в сонця,— небеса не змістять.
Завіси свічані: все світло їхне
зливається до маргариток.
І серце при хресті в могилі стихне,
як ластівака, зрадівши криком.

15.VIII.50

На сірім островці чайча небесне—
так серце дожида тебе.
Коли ж дощем на океані щезне
нелюбе все в неголубе?
Докрикне, наче немовля з колиски,
кигуча скорб від островця:
так серце, чуючи біду, що близько,

безодню сльозам обіця.

Вже всі, кому до світла—з корабля,
прийшли на землю; не колише.
Лиш квітки стрічі не приголубля
душа моя: ніж кров, чорніше,—
ніж, мов ревучий ворог—море, люто
будівлю блідну відвело,
при острівці розбити, щоб ні люди
ні чайки не вінчали зло.

30.VIII.50

Негоди: в тінь сподіванку відхилять,
і рані гірко защеміти.
А дзвін рятунку не луна при хвилях
блаженно—в невидимій міді.

Ріллею почорнів, жене в безмежне
проз кручу океан, проз смуток.
А в крапельки, а в крові сили менше,
ніж іскри—з смерти не проснутись.

Я чую тяжко: крук, де хмарка красна,
від корабля наблизить зустріч.
Не витерпіти бур, душа погасла,
і грім росинку з листя струсить.

І щоб не впасти, де плита не шепче
до айстри карблені слова,
щось кличе: в щастя відійди чернече! —
мов море, світло приплива.

31.VIII.50

Небуряне купання і прозірне
на грудях сонця хлюпотить.
Та не діждуся я, душа, що стріне—
відтіль, крім вітру хрипоті...
Він океан вітрилами і крильми
кигучих—крис при бурунах.
І то: печаль моя! дихання вийми,
могило, з крові подарунок.

Чи до загибелі зірок постою —
спадатимуть, як чайка в хвилю.
Не йди, кохана,— не мені з тобою
торкати вишню дня достиглу.

І це вже не твоя вина, останнє
сердечне сонце угорі! —
що при рукавах резеда зів'яне,
як і метелик при корі.

7.IX.50

Мережка вимріяна, мов з левкоїв,
твоя—від корабля по східцях...
жорстокий час! відміни час накоїв—
зіниць полуцвітки, всміхніться!

Полуцвітки, в узорах чисто карих,
та не таких:—мені зоріли.
Мов океан труну несе на нарах,
ховати сонце до могили.
Це зустріч—не моя, це тінь не наша
на скойками пісок різкий.
Весь день погойдує припливу чаша
блакить печалі крізь зірки.

Кохання, вже й від горя відсторонься,
як соняшника дощ навчив.
Ти не знайшло і в скарбівниці сонця,
до серця не знайшло ключів.

4.IX.50

То не пелюстка соняшника—парус:
на хвилі в світляних вінцях.
Колись і ми, мов птиці, парувались,
де досвіт рушники простяг.

Але міцніше, ніж гора, минуле
мовчить на згубленій доріжці.
Лиш ніжні, як жоржин дихання, чули
ми вікон спомини торішні.

Заборонило всім ридати море;
мов зграйки голубів біжить.
І арфа променя не проговорить
до любих—поглядом чужих.

Усмішка вже твоя: листок берези,
що полум'ям найвечоріший—
мені погасне! й скарга не збереться,
чаїна на морські доріжки.

5.IX.50

Такі надії: плюскотлива пряжа
на океановім піску.
І спомин—берег, і чуття приляже
у смугу з мушлями вузьку.

Та тільки слід ноги твоєї синій
сипучу мертвоту порушить.
Коли, як змії, водяні рослини
розділять наші тихі душі.

А мрія—мов невиблагана сосна,
що зірці й нам поворожила.
Метнеться тінь підсвіття, ніби сонна
сова де покалічить крила.
Ми—чайки, не докликалися світу,
біда кораблик віджене.
Там тишу океанову зогріту,
чуття рожевить неземне.

6.IX.50

ГОДИНА РОЗЛУКИ

Не заніміє хвиля в тління смертне;
блакитна ластівка, хлюпоче...
Ми, як потерянні, аж поки смеркне
весь берег—слухали: пророчу.

Та вже калина не прошепотіла
до серця в світлянім дощі.
Бо ти, розлуки нещаслива сило,

зв'ялила, смуток ведучи.
І привиди, мов кораблі, минали—
мого пропащого кохання.
Чужі слова: без крапельки з конвалій
коли веселка в ній слухняна.

Я знаю, суджено з-над океану:
що за любов'ю і грозою
квітки палахкотять,— я тихо гляну,
але вже горя не загою.

7.IX.50

ІНША ЗУСТРІЧ

Немов нещастя—наша стріча ждана,
хоч линув корабель, як сокіл.
Тепло не бризне з серця майорана,
не змовкне океан високий.

Нема кохання ні дороги в поле,
ні смолка не поколихнеться.
Все вірне, як вино—все сонця повне,
ласкавилось і при нетлях.

І враз розвіяне по хвилях, стихне
кругом на чайчиних слідах,
що, мов листки—в пісок, мов лихо стигле,
лягли: прибій не погойда.

Та не приспить ні скойки в синім ритмі,
ні сивого ридання чайки.
Бо скрізь твоє вітрило стане мріти,
і спомини—його вінчати.

8.IX.50

ПРОХОЛОДИ

Всі прохолоди в парку пролилися,
від айстри і розлук смутніші.
Не проклене мене кленове листя,
що я без тебе, та й не втішить.

Крізь місто: дивовище другоствітне,
де озії хмарину крають,—
від мене йшла, й не усміхнеться в квітень,
не стріне голубину зграю.
Розлука знов, німіша, ніж крижина,
що північ в океан відколе!...
в крицев'я, в огнище вона, чужинна,
веде,— в цілунки вже ніколи.
По них, як спогад, щебет океанний
при камені, де листя мерхле.
Забуть про мене! вже сніжинку в танці
ніхто від хвилі не відверне.

16.IX.50

ОСВІТЛЕНИЙ ОСТРІВ

Покинули ми двовітрилля сине,
і не чекає чайка чиста.
Там серце вже до тебе не прилине
моє,— листок, як передвістя.

Там ворон часто викряче нещастя;
бурунами воно набризне.
А тільки, де на дні морські дівчатка,
жаліє серце незалізне.
Не ми! залюблені на острівцеві,
де скелям світло голубине:
ласкаються, і море, звавши леви,
проз сонце ризу перекине.
А ми чужі: немов топольні тіні,
що місяць приведе на айстри.
Прощаємось, і чує серце нині:
при дверях неба не стрічатись.

18.IX.50

ВЕЧЕРІШНІСТЬ

Чи вирветься чуття недуже?—крильця
хмаринок, ніби галка, сині.
І в тихій осені мені журитись
до книги моря, в самотині.

Бо знов, де бідний день дозеленів,
за острови вітрилом зник...
розлука! — і нема в життя ланів:
пройти, обнявшись, через них.
Лиш вічність: нива щогол кораблиних,
на океані, до блакиті.
Чи пожаліє й сніжна смерть хвилини,—
без поцілунку, в тьмі боліти.
Та чи багаття з вітром переборе
від сосни—ночі зло шалене.
В свічадному мовчанні добре море
мережить сон: іде до мене.

21.IX.50

ТРАВИ МОРЯ

Не змучена вода до трав туркоче,
мов спомин: я не слухав зроду,
її дозвілля погойда охоче—
відломок корабля, від споду.

Іржавий киль, підвалина в ручицях,
просотана до скіпки сіллю.
А хвиля, шепчучи, новітня, мчитьсья:
"веселощі в пісок посію".

Того не буде, бо саме нещастя
скарбує подарунок бідний.
Душі—руїна корабля чи дасться
як знак дороги в голубизні?

Чиєсь життя з молитвами—розбите;
в морських не виплакане трав.
Невже любов моя? останній квіте,
для вікон неба я плекав.

24.IX.50

КВІТКОВЕ СВІТЛО

Нам до ридання доля не ласкава;
дощі пожовклі дріботять.

І погасати айстра згадки стала
за райдугою в забуття.

Березо, й до сніжинок доклонись,
стремтівши сонячну сорочку.
Ні горлиці до голубих криниць
удосвіта не повуркочуть.

Тумани мріють, мов з кадил, незлісні;
і по тобі журба бездонна.
В коханні, в поцілунку при узліссі—
конвалій бризки не проздвонять.

Це вересень: крізь хмари світло сиве,
як мученик на ватрі, молить.
Але троянда—крови не обсипле,
де щастя не мина ніколи.

ЗО.IX.50

ПРОЩАННЯ

В пташиній вишивці: в гаю притихла
без тіні вже твоєї осінь.
Зайшлось би вицвіття плачем від лиха;
все неба—зірки напилося.

Знов дождатиму, і вже—де море
промовить серцем світляним,
навчитися в вітрила: знов прогорне
в зідханні хвилю! станьмо з ним.

Не при тобі жемчужну казку світить
глибизна, мріючи до сонця.
Деся ти: двокрилля чайок білі звідти
і гаю лист, вино спросоння.

Проз світ хвилюють кораблі байдужі,
проз острів сяйва: все дзеркалить.
А кожен лист, що догорів, відчужить
мене й тебе, як смерть, найдалі.

4.X.50

ПРИГАДАНИЙ ЧАС

Не йде не люблена до тебе стежка:
тоді, як я минаю! — в зельне.
І тихо, де вже ти не відгукнешся,
в гаю зелений клич простеле.

З гілок просиплеться останній смуток
зірками в сон-самотину.
Все з поцілунками, мов птах, забуто—
крилом блакитний крик майнув.

А десь під заворожене коріння—
в життя, як ясенюк без долі:
захована хрещата з скарбом скриня,
так промина любов поволі.

Коли сусідний океан прокаже,
що чує все зідхання тихих:
надійде в дзеркалі жоржинна пряжа,
мов струнна, нагадає втіхи.

5.X.50

БІЛЯ ОСТРОВА

Я сам не знаю! з каменя німого
пісок не процвіте в барвінок.
І вже при скельнім острові до нього
накличуся, де квіт не виник.
Бо ти, єдина до розлук некрильних
ще додала німу: це—зустріч!..
Від неї, в небі мов, гаї горіли,
мов ризні— при лазурнім люстрі.

Все набіга похмурість моря бризна,
а сонця річ не перестане.
Ох острів чайок: вісточок вітчизна,—
і все без тебе не кохане.
Та часом вітер приласкає серце,
гілля без крові погойдавши.

Це айстрове, чайне, це—трисестре
прощання з острова назавжди.

10.X .50

ПРИ САМОТІ

При самоті моїй: галуззя скине
печаль огненну, й неживе...
Хоч, мов стіною, світло—все блакитне,
де димна глибина пливе.
Тріпочеться листок, до крові кожний,
та зілля доцвіта останнє.
Уже тебе побачити не можна,
хоч море гаснути не стане.

А листя: світлене, веселе—зорне,
прогляне, спалахнувши в щирість.
Така ж печаль мене тоді огорне,
як берег шелестіння ширить.

Жалі, мов дощ, листками пролилися,
коли до каменя наспів.
Шукає серце щастя: це—як в лісі
дитятко ловить голубів.

17.X.50

СНІГОПАДОВИЙ СПОКІЙ

Сніжинка, де сусідню бистро стріне,
то квітик серця похиля:
це не безлюдді любо безневинне,
мов пальчиками немовля.
Це голубиніше, ніж звати прийдуть
крилаті, пурхнувши від тучі...
Втішає сніг: я втратив душу рідну,
не вернеться вже неминуче.
Ніколи хустка при бальзамі не біліла
солодша—на біду криваву,
Ніж сніг мені, порошачи від зілля
небесного, що віє в з'яву.
Посіє—в ігри звісників примир'я,

мені на серце ще недуже...
привидиться: в світлицю вже сузірну
полинем, голубе, мій друже!

25.X .50

НЕДОБРОЧАСНИЙ ДОЩ

Знов до хатини, вірної ключами,
вернімся! соняшник досвітній.
А в церкві інші, хто прийшли вінчатись:
мов небу білому в гостині.

Чи з колосками згадку голубою
надземний серп не перейма?
Гроза: аж до пожежного прибою,
розпалиться в саду сама.
Чи, в огнищі з хмаринности, надбитий
вістки розгубить корабель?
А ніде грядок на дощі подіти,—
і вишню до вікна приб'є.

Не тихне! пурпуровий голос бурхне
на шибку—відплески під блиск.
І розтерза діброву завірюха,
де стріхи рідні розбрелись.

Огненні списи зломить грозовиця:
в серця, чорніші і від галок...
де річка, цвівши пилом, безневинна,
сподівана: в туман зникала.
І—скорб! і краснолистий день жорстокі
марюки рвуться доконати.
Чи скоро з досвіту докрикне сокіл,
мов дзвін, лякаючи заклятих?

29.X.50

СПОДІВАНІЙ БЕРЕГ

Не тепле сяєво квіток, пороша
померхтіла при грядках—
і вже нема! від уст твоїх погожа

на світі свіжість приника.

То з ґрунту, ніби думка, невмирущий
вчарує птиць троянди корінь.

І я листа від тебе жду! — їм кущик
рожевістю життя впокорить.

А небо так відкриється в пелюстках
як до зідхань твоїх, кохане:
де море крильми зірковими плюска,
з гнізда камінного пристане.

Я знаю знов, що брамка перевита
гірляндю тобі в посвяті.

І ввійдемо в родинний дворик літа,
крізь промінь: долю попрохати.

30.XIII.50

НАДВЕЧІРНІСТЬ МОРЯ

Від глечика квітки, немов знічев'я,
в вікно розпаляться просторне...

Так тихо дожидає наречена,
чи дохлюпне сердечне море.

І дві високі свічки попросила
мене з чужини чарувати.

Мов нитка, що несе пташа: несива—
від кіс твоїх мені до хати.

На любі схилиш на долоні личко,
при синьому вікна хресті.

І смутком шите зілля невеличке
почне на рукаві цвісти.

А там жерделя, вся рожева хмарка,
в вікно нашепчеться—відкрити.

Ця доля тільки щирістю немарна,
що з ніжності приносять діти.

Не на сердитім океані сквилить—
за щоглою,— не чайка вбога...

Так до розлуки: місяць легкокрилий
гніздо помостить без порога.

І не на берег схимництво погляне,
де злотно хрестик свій засвітить.

А вже не вмере, в любові несказання;
хто йде, цілуючись, крізь віти.
Огонь його—що й дух життя: в принадну
мету цвіте, де погляд людський...
І в тім ладу збудовано троянду,
світанно складено пелюстки.
І в тім: готичне серце в нескінчення—
співуче б'є та непоборне.
До ночі дожидає наречена,
їй зоряне приходить море.

16.XII.50

СВІТАНКОВИЙ ВЕРЕГ

Невже мене не кличе з далини,
з надій—з коханого серпанку?
Як лілії, до серця пригорни
долоні! вихори спитають.

Усе про тебе любо крильми віє
рожеве сонце при листочках.
Нехай хоч тінь твоя на камінь вийде,
де хвиля ще не нам рокоче.

Де ще не смію проказати й сіре,
неквітне слово, як зустріну...
Але я зорями чуття не змірю,
де зграя їхня в ранок рине.

То не пройди, мов зимне листя мучить,
проз груди: бо тобі приклінні...
бо огняне, бо вкриє всіх бризкуче
небесне море,— болі спинить!

16.IV.51

ПРИОКЕАННЯ —ЗАХІД

Чи журимося, поблукавши в птахи,
а місяць руки розгорта.
Зворушено: зірок хустина пахне
конваліями серед трав.

Дрімотно в очі, з тишини, під повів,
сплеснувши, бризком прилилось.
Над скойками і скорб свою знекровить—
весь океан, як те село.

Проходьмо: не побачити, з призначень,
кремінну долю! не проплач.
Надмор'я вечора—мов кінь, де скаче,
де болю гілка і пчола.
Довіє світлість і печаллю сповнить,—
зернинка радості вгорі.
А ти, вже білим доторком безмовна,
біля грудей мені зорій.

20.IV.51

НЕСМУТОК

Чаїнка сквилить! блискавка, що згасла,—
в сердитий вернеться приплив.
Від тебе йде по надбережжю щастя,
благаючи в фіялки слів.

А в сонця вже вулканове дихання,
і океан, як лан сопілок.
Я жду: твоя долоня не в останнє
до уст мені від весен білих.

Від весел не в останнє сміх хвилює
за чайкою перлистим слідом.
І все, що—поцілунок, світлом любе,
обвіє в проліски, де підем.
Забудеться: не дзвін від дна позве:
між ласками, і всі безмежні.
Хоч зло камінний мінить острівець—
мов чорний корабель з пожежі.
Забудеться! і вінчик хвиль посвітить
а спочуття з вітрилом кине.
Рожевим вибухом розбризне віти
нам деревце, що сиротинне.

1.U.51

СПОДІВАННЯ СТРІЧІ

Без тебе, очі любі! вже не буде
ні іскри усміху з глибин,
де до прибою ні чайнка чудо
не буде голубе любить.
Я все до білоустих лілій кликав,
що сурмлять аж перед вівтар.
Найросяніша ніжність на повіках
від тебе болі відверта.

І спис грози не океану в грудях,—
не проминай при нім ні рути!
Ми знов, де камінь і весельце трудить,
полинемо,— при сонці руки.
Чоло не похилити в чорні трави,
і віття ні на смерть не винне...
і небо—тіней біля скойки збавить,
як нас прибій зірок сповине.

8.У.51

ОСВІТЛЕНИЙ ОСТРІВЕЦЬ

Піввічності згора,— тебе не видно,
та з глибини душі корал
не дужче кров'ю в течії поблідне,
як образ: біль не покарав,
І це—на острівці, де в кросно струнить
неспокій з брижками впівкруг;
нехай! відплететься з грудей отруйність,
для тебе промінь приберу.
Просипле огнищем вода під камінь,
а наче все про тебе смуток...
Чаїна в зграйці квилить, мов"тікаймо!" —
хоч їй приплив'я ще не люте.

Як попрошу, з—за крилець доля гляне;
бо й сонце ще не сизий череп.
А море все дохлюпує, в ласкав'я,
мов зірка,— світло невичерпне.

15.У.51

НАДБЕРЕЖЖЯ

При воскресінні моря—в півдні жду:
як місяця вогонь, прийди!
Злітає птиця хвилям по сліду,
проте не кличе до біди.

При глибині, прозоріше в любов,
нас кличе зілля острівне...
де потремтить, не бачачи обох,
метелик темний та й мине.

Де жовтий сон кульбаб,— негоддя бідне
чи знов стуманить океан?
Так близько: неба радість голубіє,
де будеш ти! прийди й поглянь...
Шипшини, рідні їй, також кленки—
аж вихряться з передчуття.
Нам до любови—дзвін глибин тяжкий,
а з нього серце все чита.

22.У.51

ЖДАНА ЗУСТРІЧ

Щохвилі—світло до прибою скрикне,
від захвату топаз розгубить.
До тебе квіття, наче в серця з вікон,
відкрилося! рожев'я любе.

Обтрусить сонце на безодню пір'я;
а майоран росину вип'є...
та не стрункіше він: як душі! вірять,
кохаючи; де зло—невпинне.
Чи в голубому саяві, що крізь двері
тойбічного, побачу з поля:
єдину рідністю? на празник вербний—
від бросток тінь не прохолола.
Твій океан, як лебідь, суперечить;
над камінь—крильми; мов сокоче.
З шипшинних бризок, де чаїні втечі,

в життя всміхнись! огнем високе.

5.VI.51

ЖУРБА

Уже ні сонце, ніби серце темне,
при хвилі не світнеться, каре.
Недавніша—нерідна нам ненене,
бідо морська! бреду, як старець.

Немов пірце на сполох стрепенеться,
так блиск пролитий не просох.
До тебе згадка: кров'ю на тенетах;
струна по дзеркалу—в пісок.

Чи не прилинеш? соняшник не сплаче
по бризках море щебетує!...
де, росяний, де крапання найтяжче—
торкає й вечір: синій кущик.

Щоб грім не в гибіль нахилив вітрильце,
як хусточку, до злої хвилі...
бо, доле! бистрій глибині, сестрице! —
вже й танці віддала весільні.

10.VII.51

ТЯЖКІСТЬ

Несвітне ниже—зимне! я не можу,
бо в грудях жаль коріння труїть.
А з грозами, на просторінь порожню,
всі чайки повідносив струмінь.

І я—жебрак; слідами не помолить
огнем про мене амаріліс.
А радістю від скель світа поволі,
де ми з тобою помирились.
Квітує звідти—чи провістя спурхне
до моря і торкнеться лиха?.,
бо блиска, хоч не бачимо, пурпурне—
життя, як вечір нам на лиця.

Де пам'яті не ранить і солоне
безум'я з моря, вже останнє.
І тільки відповідь глибин простогне:
нам горе! біля скель погасне.

11.VH.51

човни

Човни вгортає в димовинні болі—
розлука! острівок— збліднів.
І голуба орда, як ще ніколи,
кипить коліссям хвиль до ніг.

Якби ти вийшла! не в громи щоразу
закутується камінь мокрий.
Чи тяжко був човна твого образив—
прибій? нещастя бризний окрик.

Чи південь сизий не навів зловісне
дощів'я мов досаду дрібно?
І птиці не з могильністю — а вісті,
що руки простягає рідна.

Нема тебе і вже гілля поникле,
і чорні голуби, крім двох.
Хоч океан з труни на стежку крикне,
не слухай! — лілії приводь!

12.VII.51

ОКЕАН З КВІТКАМИ: ЩО НА ДНІ

Стурбований; мов звівши хрестик, свідчи
торкає приструння гвоздичне.
Тужу, бо ти від синіх снів, не звідти,
де вірний стовітрильник: вічність.
А до грудей твоїх, збілівши, дзвони —
чуття в огненну ниву кличуть.
Недольний дощик, за думками зовні
відвіяно—в жемчужну стрічку.

В піщаній несходимості так тихо;

і вибризнеться моря спомин.
Під хмарне забуття, коли настигло
скигичуть сивокрилки скромні.

Все океанове безмов'я в ласку
схвильоване нам до сердець.
Гвоздички дна, крізь бурю великанську,
ви, добрі, небу віддастесь!

13.УН,51

ВІТРЯНИЙ ВІДХІД

Збирається васильків цвіт, як скромні
напливи з черги: в камінь битись.
І знов помріє твій зелений комір,
і коси,— видно з кручі звідси.

Розбурюються вибухи, і димний
наведено піврух від айстрок.
А відзвук: люба згадка, як ходили —
ми, не губивши персня, часто.

А відзвук: тихо доплеснеться в рідність
плачів і поцілунків—кожний...
нам звізди кличучи з колючок кривди:
нам сестри, на троянди схожі.

Майбутнє все над нами! де колодязь
небес,—торкнутися до зірки...
коли крізь вечір вісники дозволять
проходити проз скелі грізні.

13.VII.51

ПОСВІТЛЕНІСТЬ

Сьогодні мирне світло: все подвоїть
при березі казок твоїх.
Чернець несе, це океан! сувої,
та блиск в літописі знайти...

і все про тебе, що коса осяйна

мені на серце прихлюпнеться.
А десь промінню в кораблів присяга;
відходять до троянд похрестя.

Готичні привиди з квіток церковних
крізь нашу дивляться самотність.
І всі, і пристрасні, від хвиль докори,
як весла, кинуто за мостик.

Тоді в ладу, що бистриться з посвідчень,
стежки призначено крізь світло.
Нам дано човен, де життя чайне,—
в вітрило місяця сповитий.

15.VII.51

ВІДКРИТА НАПІВНЕГОДА

Від синьої скорботи з моря віє:
в каміння, мов орли, руде.
То може світло хрестоцвітих, вільне,
тебе над вечір приведе.

Біда в жадобі виром не приверне—
ні буревісника на острів.
Скричиться в зграї спочуття липневе,
над кораблі: співзвуччя гострі.
При брамі дня—закляття в дожданні
моєму до твого плеча.
І смуток: мов пісок відпливу давній,
де море ключ не доруча...

Де стали замкнуті найглибше двері,
його старої з небом мови.
А діждеться, а буде крином жевріть
світанок! і вікно наповнить.

17.VII.51

ПРИБЕРЕЖНИЙ ДЕНЬ

По берегу світкого півдня рветься
все в повіви: двоцвіття свіже!

Хоч від бурунності морської в ревах—
і мертва скойка крок проріже.
І нив прозорости не перечислить:
виручої, ні ввік! — вітрильник.
Від нас і чайок найбільшій кличність
аж поза смертю доля схилить...
Сама несіра, не як тіні пташі,
вся усмішкою дня світне:
де ми з надгір'я почали шептати
про рідне небо несмутне.
Жаліли звідти, липнями пресвітлі,
з дитинства ринувши, дерева.
Найглибші сонце закидає сіті,
де риба—радість наша смертна.

20.VII.51

СХІДНІЙ МІСЯЦЬ

Все повіваючи, від айстри мріє,
все—ближча, як твоє дихання:
мені в невидні очі, й морю рівна—
журба між присмерками давня...

В мережці димрявій! не погасивши
ні корабля: ліхтарний поблиск.
Він захлинеться, до піску, мов віщий,
де лихо скойками скололось.
І загадкові брів твоїх пір'їнки—
при вітрі вечора довкруг.
З прибою чути: досвіт перестріньте! —
цвісти барвінку та добру.
Ти—гожа! привид ніжний, мов на шахах:
з мініатюр горить індійських.
Та ллється місяць від висот прощальних—
до тебе і до хвиль подітись.

21.VII.51

ПОВЕРНЕННЯ

В розорній синяві човни пливуть;
ми поруч!—палення священне.

Липневу пінність вип'є: півживу,
не як твої гілки, черешне.
При щоглі навскіс крилля лебедине:
летить! недружня буря стеле.
Вже ревніше кайданний страх обкине,
ніж леви—в заростя примерле.
Від обрію, поранені, зніміти
вкривавлюються змії в бризкіт.
А з світла, серед туч—мов подих квітки
й знамена, в крик грози закриті.
Сама безодня дозвіріє в нурті
по сліду, мов замки рвонувши.
Відходьмо! човен молитов звернути
вітрилами в моря немрущі.

22.VII.51

ДОЛЯ, ЩО З МОРЯ

Піщаний час нещастя змандрували,
але тепло дріма над слідом.
Та хвилі, мов діди: від релі—валик
вискриплює: чи ми їх скривдим?

Бо в моря поруч і витворне квіття,
з слонової неначе кости—
лиш привид мерхлий! Ти з глибин облита,
і поцілунок білість носить.

І присила вода пісок до лодки,
в чергах мелодію прядучи.
Коли і кроку слід твій, що проходить,
від перламутру скойки дужчий.

І океан з біди кораблик лірний
вруча в долоню острівця.
А доля коло нього сон сповірить,
вся—видністю: як небо, вся.

23.UK51

ВІДХІД БУРІ

Стомившись, нещастя: клонне в осінь,
перехвилюється— прив'яне.
І знов тобі провістя чайка вносить
над грози: як волошка, славне.
Біда, примружуючи блиски сірі,
через каміння шерстю пінить.
І вже кричить на сторони чотири
з недолі грім: багристий скрипник.
А в грудях наше зілля найсвіжіше—
без тіні знатися неволить.
Помалу древня, гнівом не відживши,
відкочується буря в поле.

І при відгорнутій завісі в просвіт,
де вироста квітник огнений,
вже ми—спокутні! ранок душі зросить,
обвихрені, як з ночі—нетлі.

24.VII.51

ПРИОЗЕРНИЙ ОБРАЗ

Береза: хусткою сіяння—гарно
тобі до сходу серги мила...
Як ще ріллею не темнила, хмаро! —
красніші, ніж проквітле зілля.

А руки—горлиця та лебедина
збілили, плюскавши з криниці.
Конвалія і роси спорядила
світлісті: в радості вронитись.

Прозорі хвилі смарагдовість горне,
миліші, ніж від снів,— проз ніжки.
І спогаду твого знання повторне
ясмин схиля до бджілок ближніх.

А бризки—холод на тепло трепеття,
з високого припливу кинуть.
У лузі блискавка з дощем креснеться—
знайти зозулину калину.

25.VII.51

НАПРОТИ НЕРАДІСНОГО

Зібралось мовчання грізно—сизе
за мертвими за островами.
А щастя: криник світлий, як з Ассізи,
скромніє в грудях—не зірвати.

Притихло море, крилля низько мивши
собі—як листя; нас покропить.
І промені, мов стеблики колишні,
жоржинні до бурунів скорих.

Ходім проз берег! барвами веселе
зближає речення до кроків.
Нехай згремиться вал, воно простеле
разками в дождання розкіш.

Гроза—як ворог колосковим свічам —
кричить, що нам розлука! з гридні.
А птиці моря, помахом сивішим,
ніж дощ, розіб'ють смуток рідний.

27.VII.51

ПРИХІД хвиль

Впаде, мов дим, і скориться, пожежне:
аж коло щиколоток нам.
Воно з казок і риб: луски безмежність;
огонь від мітри відміння.

А в рух, де мужности залізна смуга:
блакитниться пилок до щогли.
Всміхнися! колосити сяйва мусять,
а хмара не замкне нікого.
Бо навіть забуття намітка сива,
на небо віяна й чайкам,
спада в пісок—як островів ростина,
вся наша, в пінах приника.
З—за туч розділено горіння квітне,
немов твоєї ласки зміст.

До подорожі всім шляхи розвине:
в живих зірках його візьміть.

30.VII.51

ПОСТІЙНА ТРИВОГА

Як з бору: свіжістю зближа моряна
(аж майорить по скроні волос!)—
і борозни, в роменах сплеску, рання,
перекида! з пісками зложить.

Крізь полум'я, за каменями синє,—
тризвучна щоголок далекість.
Тоді, від стану висоти, нестиме
пір'їнки—сяйво, понад клекіт.

Про тебе: відчуттями, де холодна
в пригир'ї хатка,—здогадатись.
Гілками чорна, чи дарує доля
нам пити пахощі багаті?

По променях прозорий круг обкрилить
на скарзі чайка неталанна.
А не від скель нам серце—в кров! від кривди,
з пожежного колоссям лану.

31.VII.51

ДОЧАСНІСТЬ

Чи втішнее пташа розбризка хвилю,
на ніжнім березі чи діжде?
Він, синій, світиться його прихиллю,
відкривши брам'я дивовижне.

І ти рідніш довірністю близька;
і поцілунок: над журбу.
Під теплим листям пам'яти, мов скарб,
весь в іскрах вицвіт збережу.

Враз гуркотом сліпучий час навалить
вино від глибини, й полоще.

Та не погасить, кораблями дальній,
ні згадки, хоч докине дощик.
Свою долоню клала до моєї,
вогкішу за світанок моря.
Від нього подихи понад межею,
і звістку паруси просторять.

1ЛЧІІ.51

ОГНИК ПРИПЛИВУ

На несказанності, в світлиці, видно:
як благовісницький як квітик.
Повніють гусли голубі, посидьмо! —
радіти до криниць відкритих.
Вода: мов сплески васильків найменші,
а їхню бризку заберуть—
старі піски, пошелестівши в межі
і горнучись до світла вкруг.

Чого не звіє полум'я, то—поле
в просторах серця, кров'ю клонить.
В живій зорі з морського півдня: повне
пелюсток світла близь віконниць.

Там доля подарунком сонце зірве—
з стеблинки, як горіння персня.
Не причорнити ні замками вірне:
до берега—життя хлюпнеться.

2.VIII.51

ВІДКРИТИЙ ВЕЧІР

Відчаю огник заболить не більше,
ніж: накажу, й недимно зникне.
Моя! з квітками моря все відбіжне
шиття взелениться, в коснички.

Скрізь—тіні, без нікого, а високі;
через пісок минуть, як думка.
Невидний наша доля—сад, і сокіл,

зустрівши, до зернин постука.

Від моря гомін серце все огорне;
пелюстка згубиться з троянд.
А не захмарить, горем похоронне,
безчасся! іскорки роять.
Вже там, де відчиняються в незнаність
одвічні через світло двері—
лямпадка моря промовля за нами
вечірня: про чуття немертві.

3.VIII.51

ОКЕАН: ІНШИЙ

Чи знов, проти напасти, все прозир'я—
твоїх і кіс не посвічадить?..
Минаючи, зірчинки в танці ширять
засівами—сліпучу радість.
Лиш бразолінність нагорі: тримати
хмарок шипшинний хід і стрій.
Як зілля, горнеться вода до мавки,—
і, сонце! віями зогрій.

Безумний нещасливець—вал, що кинувсь,
роздроблюючи меч на блиски.
Де поведу квіток моїх княгиню
крізь вітер, при тополях бистрий.

Від буряности океан в ридання,
як синя осінь, настрій мінить.
Тоді—жемчужину надій останню
прийма на дно, собі до скрині.

4.UIII.51

ТОБІ

Чи діядемні сосонки, при скелях,
відзеленяться в плесі бліднім?
Але: що глибше, ніж сльоза воскресла
від серця! — в погляді розділим.

Крізь сине чарівництво виду відсвіт
твого, над сплесками зворушить.
Що таємниця літня—поріднитись
віщує вся в приплив до суші.

Крізь тишину і понад жнив'я страдне,
із уст гірких ласкав'я шле.
Погляньмо! слово світла виростає,
як вишите як запашне.

Від нього щестикрильник на безмежні,
на загадки—блакить відчинить.
І стигне м'ятне полум'я до стежки:
життя, твій подарунок чистий!

5.VIII.51

ДЗЕРКАЛО МОРЯ

I.

Що—житніми покосами, що—далі,
скипівши, наче гнів, відходить.
І знов: чи не тобі сапфіри дані,
де білий вуркіт по негоді?

Вся всвітлена і вбрана вся в трояндне,
що душу з далечінню мирить:
смутною! голубиний почет сяде
на саркофаги мрій, де лірник.

Благословляє фіялкове сонце—
хмаринок табори терплячі...
і знов мандрівні скорбі; і схолоне,
крізь їхню тінь! — вітрильник чалить.

Біда не скінчиться ні в крики крильні,
де над пісками грім дрімає.
Але з тобою став небес зустріли
і моря пролісок немарне.
На морі—дзеркалі, по всіх розлуках,
дві повні радості вітрильні.

Вертаються і найніжніші, слухай! —
припливи в сплеск порожев'їли.

Але не це—душі! в півсні—в просторі,
від чого в грудях плач цвіте:
тендітно, ніби фіміям престолів,
через надгір'я пресвяте...
І торкнутий, мов сосни тон, трищоглик,
гінець майбутности: прийняв.
І світло сповива стежки надморські
ми—свідки, сонця сторона.
І в парах креслена птахами мрія
повториться в сновиддях красних.
О, серця не згаси, кохана—вірна;
щоб зірці в сніжну смерть не впасти.

7.VIII.51

ВІДМІННІСТЬ

Нема вітрилець, а зате тумани—
мов паруси, при щоглях горя.
Стихарність вірна! світла не зламати
в душі: магнолія прозора.
Де сонце чайку кличе за собою,
ти до безодні: не смутніша.
Чи так пожежі корогву соборну:
як тишину—навали нищать?

Проходять горлиці тобі проз ніжки,
над смертю хвиль, і враз відпурхнуть.
І знов з розлуки—грози, нам найближчі,
вмуровують у хмарі урну.

А з-під павиного з-під крильця: денне
тобі пророцтво усміхнеться.
Похід свій море вершником відверне,
зустрінувши дощу тенета.

9.VIII.53

ВИСОКА ХВИЛЯ

Іще не будувалася в прадавні
підвалини світів річна *
вода: вже в погляді твоїм дрижали
від вій—квіток передчуття.

І нам нема ні під корінням сонця,
ні при його суцвітті сурмнім —
відрадности, що прийме в рай часовня,
живішої! розвіє сумнів.

Чи не повториться тепло глибоких
колодязів зірок; без хмари?
Зближається ласкати хвиля, доки —
обличчя місяця приманить.

Усе, що мов магнітно, з квітки дише,
тісніш ріднить, ніж ланцюги.
Воно довіє з кораблів одвічне
чуття: від зорів дорогих.

11.VIII.51

ОСТРІВНИЙ КРАЙ

Усіх зелене сонце: на доріжку—
пташинок! просить крізь дерева.
Уже від нього радість найдружнішу
відсвітять хвилі напереді.
А заводь: при озареннях подвійних,
одягши камені, дріма.
А заводь: голуба глибинність—віти
втопила з чарами притьма.
Для тебе світоч віями легкими,
в березах острів розвидня.
Хоч і до стіп твоїх і нив килимних—
від хмари тінь, як новина.
Приплив огненну вістку відколише,
при зустрічі, в тремку прозорість.
І не затон,— душа! ніж він, ще глибше
зорю, як білий дзвін, повторить.

11.VIII.51

ТЕЧІЙНІСТЬ

Світанковіша від дзеркал, приходить,
притихши, течія в скелинки.

На глибині твою лілейну вроду
все коливає—не спинитись!

Життя, як плитами могил: племінне
згримить, передаючи відсвіт...

І вже в скляній пожежі, де наринне
валами,— верби зміну свідчать.

Тоді затон чарує від місточка:
любов і нашу полонивши.

А тишину надсвітню не розточать
потоками ні звади зливні.

Спромінює чотири плеса суще:
одно в однім! —і нам відкрити.
Але на березі жаристий кущик
неждано кров торкне, як пристрасть.

12.VIII.51

ПРИБУТТЯ

Із тишини півчутно лодка входить
на бризний, мов жемчуг, порив.
Ти—там, і плаття: наче сонця подих
квітинністю хмарки зогрів.
Над острівцець, грання тобі зчинили,
мов сніжні ліхтарці: всі чайки.
Мов тьмами тіні їх—брижини стрічні—
до ніжок горнуться в свічадді.

І серце не відкрите так ні скрипці
в мелодію, де зір'я ллється,—
як тут! гостинна брама і перисті
стоцвіття кличуть коло плеса.

Палає парус, і луна лазурна—
з крайнеба! відблиск в океання.
Де будеш ти: з нежданого безумства,
троянди—кров, як жар, поранять.

13.VIII.51

ПЕРЕДЧАС ОСЕНИ

Коли присмертно крини відпалають:
нам знак до грізного страждання.
Хоч радість крові їхню, непрокляту,
берем! — свічками з неба дана.
При ній примаряться органні храми —
горючими грудьми звучать.
Лілеї: сурми зверхнебес! програли
від чуда, при його ключах.
Відкрито стрій надземности врочистий:
як свято й мирну тишину.
А ми— безкрилі! й променя не вмістить
нам серце: про любов одну.
Нехай нахмариться в погрозу буйну
від моря осені—жорстокість...
Дарма! роковане з квіток, відбуду:
їх правди нам і смерть не скосить.

14.VIII.51

ДОЖИДАННЯ ОБНОВ

Як майоран, розхідно досвіт бризне:
серпневий жар! коли й кохання—
до тебе на огненну правду вірне,
і в похорон земля не звана.

Розпломеніли в звід круги з обручки,
мов шлюбної: з вином, з вінком.
Потойбік дзвін обізветься—розбудить
найближчі душі, стрічні знов.

В сердечній тихості сім'ю воскресну,
всім наділивши світло, зладять...
Забувши, хто кого образив спершу,
забувши і змії нещаддя.

Свіжіє! сили джерело не спинить,
і радість—від берези подув.
На грядці зріст біліє, з квіття спільний,—

і в ніч не прив'ядає зроду.

З тобою в степ—мов крилами напроти
примари: де згаса бездітна...

А океанний хід сузір'їв кормчих
для всіх від суду спломениться.

Із любовістю лілеї, світ—святиня;
мов церковця зогріє людність.

В серця зворушеність невисловима
звесніє: до братів звернутись.

16.VIII.51

САМОТНІСТЬ

Ь

Як дико в закутках душі моєї! —
ще мамут голову підніме...
а з хорами свічок "Четї мінеї",
і липи в обквіті над ними.

Тоді найдалі полохлива сарна
біля ставка простір щовковий
в росі зблукає: воля там безкарна—
без лютости, що в стрілки ловить.

Галуззя сліпить свіжістю — безумне,
мов з горя рветься почуття.
Від згір'я колісницями насуне
гроза, що з пам'яті чита.

Як блискавок минуть слова останні,
відвівши дощик—сіру знайду,
то здіймуть сяйво в небозвід фазани,
над гніздами, що я не знаю.

16.VIII.51

Чи звіється плачем тоді, чи сміхом,
як зникнеш літа ряснота?

Присутнє світло біле не притихло,
прийми: над озером віта.

За руки візьмемось, моя неділе! —

вже море промовля коронне.
До синьоцвіття хвилями вradіє,
і серце, з пісні мов, пригорне.

Спалахкотить ліловість, як посвята,
вся—готика, вся—надпрестольна.
їй доторком огню не перестати
при моря сповіді ніколи.

В гаю горіння, барвами рідніше,
подивиться до джерела.
Я знаю: нам, що сонцеве—не грішне,
та що цвітинка прихила.

16.VIII.51

з

До черевичків, повниться в кришталля—
межа: де справжнє чи уявне.
І ти до неї в надвечір'я стала,
і ввік діброва не прив'яне.
Немов замок межі—самотний камінь,
чи дружні вернемось, і діжде?
І все згада, але не віддзеркалить
глибиння: в шепоті побіжне.
Вітрам не відрида журба, ні вербна
скорбота, глибша за струмок.
Чи в громі суджено з дощами: треба
відмін — кохання квіт примовк.
З усім я попрощаюся при сосні:
що тільки з річкою поділить
від неба втішення, мов сльози—прості,
мов голоси пісень весільних.

16.VIII.51

Зеленість руток; буряности змова
наміткою по морю пінить.
Мов нива бджілок пролива медова,
чи—ніби думи безупинні.

Нарадісна далечина! примертвить;

а лан самотного чарує.
Як напад—паруси; в потопі—меви;
буруння приплива горюче.
Вирує світний повів і полонить,
обкинувши рукав довкола.
Здається: дзвін від глибини солоний
докочується проти поля.
Над відплесками пустки — сонце з краю,
в церковності; мов жар від леза.
Трояндо! так до тебе поспішаю,
твоя квітинка в світлі щезла.

17.VIII.51

ПРИБЕРЕЖНИЙ ПІВКРУГ

Хмарніє море, м'ятністю примітне,—
і вітряться від плаття згортки.
Як спомин, рано полум'я тектиме:
як мармур (арфний лебідь гордий).

Тобі до стрічі кораблі в затоці
хустини косі прихиляють.
Тривога зірветися і огник точить
при скелі в сплески —до відчаю.
З прибою сполохи гуслисті завжди;
скрізь кораблі: ялинна стрункість.
І вітерець на комір, без відради,
з коси листок огнений струсить.

Хоч пальці досвіту на кроснах дужих
тчуть винограддя, що кривавить...
але надіюся: до стежки в дружбі—
несуть росу нескоренні трави.

18.VII.51

ВІДГОМІН МИНУЛОГО

Жемчужне огнище—відміни в'яже,
мов стеблами, на голубизні.
Відбиток паруса: покрилля справжнє,
до мене втіхи не наблизить.

Відкрито мушлю згадок з океану—
в ній ранок відшумиться твій...
Нам зустріч вичаровує останню,
де ладани туман відвів.
Я втішуся, хай сивокрилі віють
жалі, мов кружний дим кадильниць.
Малює відсвіт лілій по дозвіллю,
де срібні риби не збудились.
Сіть моря сіра—гіркоту досмертя
в непам'ять острова відносить.
А часом серце страшно стрепенеться
приймавши в згадках дивний досвіт.

19.VIII.51

ПРИКМЕТА ГРОЗОВИЦІ

У бурях так і ясенам не впасти,
як це безоднею заграє.
Не ми,— дві чайки! не човни рибальські,
злетіли над каміння крайнє.
Під хмарами, на дві правдавні палі
пристали з трепетом пір'їним.
Немов: аби ми вищих поспитали,
чи в браму завтрішню поринем?

Чи скаже блискавка, чого це лихо—
тужити зграйкам на безмежність.
Чого світлинністю, як хрест, пролито
в безодню — сонце? й мука жеврить.

Кохання з безнемірної образи
отак заб'ється, збувши пам'ять.
Над палі, хоч під ними злості крабів,—
пташини мовчки в небо манять.

А вже дитятка—від ромашок мрії! —
біжать на світляні розливи.
Все море килим нагортає срібний;
все: бавить, щоб були щасливі.

20.VIII.51

ЗВЕРХНІСТЬ СВІТЛА

Що кондором горить, від сили п'яне:
гойднути в сполох синій дзвін.
Що мечеться в кинджал і не зів'яне,
хоч смертним пориванням звіть.

Воно, ще ширше, ніж кінноті—тирса,
прошелестить, до нас прийшовши.
А, жевріючи, небокрай розлився,
мов низько нахилили ковшик.

Повторне все й гримуче все в згасання
сяющі саламандри зводить.
А чайка жде,— немов горня, красавна! —
з вином старим, вечірня врода.

Безмежно щира жертва пророста
з життя вогню! барвінок барвить.
Тоді воскресла в неземних устах,
розбила пісня цвинтар хмарний.

21.VIII.51

ІМЕНА КВІТОК І СТЕЖКА

В трикутнику не свічі всіх світів,
де віщування душу ждуть.
Ні: лан троянд несурмно сповістив
про стежку в росянім сліду.

Кущами струнна, ніби зріст співзвуччя,
вся "розквіт ночі": шлюбна жертва;
вся—перша пристрасть на вустах жагучих,
густа й жаданнями рожева.
Та вірна світлість і страждань провістя,
"офелія", в сльозах ні трішки.
До бджілок божевілля, в сон назвися! —
вінечний стрій тобі негрішній.

І найкоханіше "суцвіття серця"
відверте, шепчється нелунко;

то-маківки рідня: і в смерть простерся
з роси, і в спів її цілунок.

22.VIII.51

ПОСТІЙНІСТЬ

Іде: живучістю мені крізь душу;
не мовчки, як моє терпіння.
Все як любов! що в вірність непорушну
з коралами сіяння спільна.

В ряди намисто все несе веселе,
куди, мов стріхи, пориває громик.
Боліти—в серце вдаряться без весел
і в камінь: голоси бездомні.

Над клявесинний зріст огонь гойдає
і, співним сплеском, приголубить.
Мов послано з часовень, як недавнє
стосвіччя воскове до шлюбів.

Невимовлено й глибина грозиться,
що нам квітки, як трупи, стратить...
Що океан: могила в крик розрита,
де звав любисток—сині трави.

Але проти нещастя зілля буде
від кручі рідністю біліти.
Все—любє! й над труною незабутнє:
все—добре! в блискавку облите.

31.VIII.51

БЕЗМІРНІСТЬ ВЕЧОРА

Від гір—мовчання в багрянизні димній;
і відклику твого нема.
Самі світила звістяться в долині,
бо кожна грядка їх прийма.
В неземності граніт куріє з мряки:
між грозами—стрімкий жертovníк.
Ні айстрок до кохання не прибрати;

розлуки берег! камінь чорний.

Нема в затоні зілля: квіт не вродить,
а множить ся світлиння ткане.
Печаль смертельна! подих від негоди
між нами: в скелях не зникає.

Журбою мучаться при видноколі
ялини і в тойсвіття глянуть...
їм промовля зірок ріка, відколи
зросла над п'їтьму невблаганну.

2.IX.51

ВИСОКА ОСІНЬ

Чи царське зілля, як ножі, кривавить—
біля стежок, де ти пройшла?
Зірниці не натомляться ласкаві
злітати: блідний жар крила.
Часовня сонця:—тиха! чиста; звідти
прошепчуть пелюстки пророчі.
Чи йдеш? оглянуся: порив свічний
тополі воскові поточить.
І "півники" в грядки огню зметнулись;
їх розпали, мов пірця, зняті—
до нас: навіяти блаженні смутки,
а спомин синьоцвітно ткати.

Чи йдеш? потоками напроти скарги—
стяжини світлоти падучі;
і почуття небесне втіхи скарбить,
і любить наші вбогі душі.

4.IX.51

НАДВЕЧІР'Я ВЕРЕСНЯ

Нахилиться трисвічник легко з луку:
березовий! мов горлиць ніжність.
І леготу уста—листок милують,
росу п'ючи з ланів прибіжних.

Безмежжя поблакитнено надскельне;
всім повно сонця, без боргів...
Снагу дарує небо: хай воскресне
життя в доріжці дорогій.

Рослинна, в зміст, палає книга учнів,
печатки жар: мов бронза крапле.
І озеро в багряності беззвучній,
мов перстень, вірністю стократно.

Вселенська скойка, вся з пожеж розкрита,
шляхи надхненні в зводи ширить.
Тоді з пригир'я—ти; вінок від літа
зближається і погляд щирий.

5.IX.51

ВИРІШЕННЯ ОСЕНИ

Спливає: що палахкотіло! в тихість,
мов птах; замкнулося довкруг.
А, до спокути, досвіт крил пречистих—
нам острів серця приторкнув.

Твій погляд, над палання вересневе,
турбує любо: дивно чути...
Коли за міст веселка зве до себе,
вкріпивши піввінок на кручі.

А сірі кораблі в ланцюг надію
взяли і острів полонили.
Я сам: на синій квітик порадію,
споріднений сльозам і ниві.

Відсвічення жене з грімкого ряду
і струниться в покірний плескіт.
Проте біду не зрушить нерозраду,
де втіха—тільки сонця хрестик...
Там, де береза німо відтерпіла
листки над сірою труною,—
він: проти забуття в дощі безліття:
приходить з кров'ю огняною.

9.X.51

РОЗЛУЧНИЦЯ —ОСІНЬ

Самотність! і зелена синь хлюпоче,
де чайчин камінь не зупинить.
А сяйво рук не розцвіте дівоче
твоїх—при домовинах пінних.

Нехай на фосфор відпадає кленик:
на сіру смерть припливів лютих...
весь воплем золотим—коли пустельний,
весь ліс, як серце, що в розлуках.

Чи відцвітання біла чи скорбота
до хмари—як ватрак сирітський?..
Схиляє в дощ галузка нетурботна
весь біль! розбивши вітру ріки.

Коли душа, як хрест на роздоріжжі,
спадає сонця лист відгаслий...
все—сам, все—хвилі: як птахи нехижі
прийшли до стежки! й моря айстра.

25.X.51

НЕТЕПЛИЙ ПРИПЛИВ

I

Вулканової рани кров широка
на грудях моря клекотить.
І крильця нахиля, при дужих кроках
швидкої хвилі,—чайка вмить.
Де все світилля сповниться осіннє,
як сяйво соку з крушини...
вже нива голосного не докине
ні шепоту, де й грім спинивсь.
А кораблі, відходячи, поблідли;
при свічниках, як до молитви.
Любитимем стежинки наші бідні
крізь цвинтарі, в грозу сповиті.

Бо й з ночі, зірки каганець не гасне,

він—більший, ніж пустелі мертві...
попалить громом нежиття дочасне,
наблизившись: до грядки в серці.

XI.51

Не пальці блискавок, до божевілля,
півмертве листя рвуться брати...
То—хвиля! то звітками найбіліша;
від неба світлота в поради.

Добризкано і жеврій: понад горе,
де ми пройшли, фіялки знавши.
Мов грозовиця—звал огню догорне,
нас розлучаючи назавжди.

Безслізно сім'ї мевок, сім'ї квилять,
і від лісів турбота шумна.
За нами журиться: проти невілля! —
при небі дощик та при мушлях.

Руйнуються сліди в пісок і сніжність;
під вибухи тюльпанні з моря.
Єдина, мила! вічно ми найближчі,
хоч бурі—лан зірок розорять.

XI.51

ЗУСТРІЧ МІСЯЦЯ

Він: вітрова в сльозах, він: свічка синя —
тихіша від журби моєї.
А крила снігу чи торкнуть і спинять
на серці хвилю, що від неї?

Де ластівчина звістка не потоне,
і не схиляє сон вітрилець,—
єдину стріньте, вишні, і невтомне
медами квіття — їй відкрийте!
Докличу щастя, як горіння гоже,
що випили, серця не зчулись.
І відбіжить бурун, а віти, може—
мов спомини з сузірних вулиць.

Тоді до тебе, кобзою світившись,
коло тополь промовить місяць.
А океан, минаючи, в рідніший
жаріє жаль: зірки примітять.

6.XII.51

ГОДИНА БУРХЛИВОСТИ

Розмечеться на димний берег—ширше,
ніж світляним піском згорить.

І чайка воду п'є, над чистим віршем —
з прибою: що любов не гріх,

не кара, небо! каменям засвітить
рожевий усміх—зійде, в травність.

І вигримлять пожежно з моря свідки,
де журить місяць: не кривавить.

Я жду, і далі пурпуром, ніж вечір,
докинеться з краплин печаль...
важких, мов згадка—чайок нечернечих
кричати в вічність признача.

Прихилиться в приплив, над блиском болю,
мов сподівання: корабель,
і дзвінна пісня піною рябою
обіллється—де в серце б'є.

І жди мене! нема в німу пустиню
ні снів, а зізд вінок обвалить.
Там, як вітрило: квіт вишневий кинувсь
весіпно—з моря, ніби званий.

7.XII.51

РУЇНИ МОРЯ

Мені розлука відгомін розсіє
в холми—через чаїни нетрі.

І догорить мороз, і в лихо сіре
порайдужиться равлик мертвий.

Руїни моря коло зграй дозбірних,
де ниви смутків невідкриті.

Але в півскоєчках стоять: мов—тризні
прохання з незриданих ритмів.
Тоді—смерть ніжності; пісок застигне;
розбиті видава в відпливі.
І рідко з півдня з'явлення цвітінне
про теб'є згадкою щасливить.

Не втомиться долонею гіркою
благати в гілочки хоч відспів.
Кипить світил верхів'я! — над корою
про тебе зеленіють вісті.

11.XII.50

ВРАНІШНЯ СВІТЛОТА

На звітрений пісок, на стежку пташу,
до сивих смутків: де покрилять! —
де й камінь, жду тебе; не перестануть
відсвічення в прозорих ріллях.

На берег бігши, вал одягся в дощик,
а блиск—як жито колоситься.
Крайнебо коло рук твоїх хороших,
мов скойка, в розсвіти розкрита.

Та—в вічності туман блакитний тоне,
та—в ніжки чайці чудо плеще.
Де ти прийшла, сіяння ллють коштовне
сто скринь: і від ромашки легше.

Та зближуються пламенні пір'їнки
від них,—сувора віє радість:
і сутінок розлуки перемінить,
мій цвіте! до човна збиратись.

19.11.52

КАМЕНІ (їх найнетривалішість)

День: проз мої страждання: порокоче;
до скель холодних відгоріти.
А враз—провістя! білотою кротке;

коли з прибою ржава гіркість.

День: найлюбіше напливе з дитинства,
посвіченістю потремтить.

І острів—спогад твій! і ненавмисна
камінна низка з бризкоти.

І перебігши через груди моря,
до скель розбурхалися в черги:
блакить рожеву в дзеркалі нагорнуть,
тобі на руки—хвилі стерплі.
Тоді, що в безконечній сивій книзі
небес! над розмир бурунів,—
досвітяться, до пролісків найближчі,
прощення: хто навік любив.

26.11.52

ПЕРЕДКВІТНЕВЕ СВІТЛО

На течіях стрільчастих помалює,
що суджено, по глибині.
Пливучими птахами біле й любе—
життя! й ожинник поніжнів.

Русява хмарка проступає в ясність,
при голубих вікнинах зводів,
де проз темноти пролилися в пасмі
і діляться висвіття добрі.

З рожевістю бузковою відтоне
на морі—відблиск, ніби в лузі.
Клопінтя мевок, з вітру непритомне! —
минає серед сплесків грузлих

Згремиться звал на брили в зеленизні,
руїну дзеркала розмече.
Незримо: біла зірка ласку близить
твоя—схиляючись до мене.

25.III.52

ПРОЗЕЛЕНЬ ВЕСНИ

Чи, догримівши, крильно обвалитись
орлові моря—в сонну сутінь?
А досвіт, проз обриви, з хвиль безлистих,
до нас: як галузки півчутні.

Ніде нема тебе! туман потопний
під стріхами ялин проллється...
проз нетрі сизі, світлоті напроти,—
що з обрію, мов перехрестя.

Стеблинки палеві—ланки торішні! —
розмовлять моря скорб живу.
А в скелях меві сторожити вийшли:
над нив'я іскор, що пливуть.

Як при колодязі в крайнебі—рідна
зеленість: поласкатись хоче.
Джерела в грудях течію розвиднять,
відчувши світло непорочне.

7.IV.52

ВИДНОКРУГ КВІТОК

Кістками пальців суховіття просять
хоч краплю! змучаться до зойків.
А смуток твій: зелений птах, і в гостях —
де, як з молитви квіт високий...

То, аніж очі сонцеві, жаркіше—
вродилося на шість пелюсток:
посеред листя — болем не проріже,
а сяйвом! серця не відпустить.

То в тайні, коло моря, стрепенулись,—
від неба віщення зірчинні:
з племінних радостей, і ждуть зозулі;
гроза в гробницю не зачинить.

Де небо світлотою недосяжне,
почне свій поклик щебетлива.
А світу святости не перекаже;

до нього доцвіте молитва.

8.IV.52

ЗРОСТАННЯ ВЕСНИ

Вже воля з висоти—збира світкими
і камені, що вал скують.
В мережаному громі не покинем
човна при мертвому піску.
І вимовлена звістка з поривання,
від паруса, береться в мрію.
Що рідність і твоя: що тайна справжня! —
блакиттю небеса зогріють.

Її розкрито: милість невичерпну,
душа одну її сприйма.
І поклик чайка вторить, проти смерчу,
і, квіт живий! — любов моя.

Вже найгрізніша темрява безмовна;
життя— порогами камінне.
А грози неземні в світах: наповнять,
позвавши, море! в суд тектиме.

8.IV.52

ВІДРОДЖЕНІ КВІТИ

Ми бідні! сонце ж так розкрило серце,
мов літургія, де первоцвіт;
мов хорове гілля і мов наперсне—
торкнувши небеса в пророцтві.

Над усміх і над плач, іще свіжіше
воскресло по горбах: зворушить!
І смуток весь, туман лісний, сколише,
де родичі з травою — душі.
І пробігає діамантик сурмний
дзеркалячися, в струм'я рівне...
прожевріє прозоро, свідок бурі,
і вже до дня лілей наринє.
Потоками тепло веде казання

про ласку, і квітки розтулить...
як неба поворот! — що ти, кохана,
в саду з провістями зозулі.

І море сизокриле приворожить
билинки: з вітерцями тчуться.
Під зорями зів'янути не зможе—
як нам розквітнув: образ чуда.

16.IV.52

НАША ВЕСНА

Воскрешено—таємністю незмінну,
фіялку з ґрунту: в надбережжі.
Вже поцілунками при ній німіють,—
празничний кущик і не встежив.
Обізветься: немов вино, гаряча
грудьми — перебігуща пташка.
Коли самі в ридання не призначать
нещастя моря, рвавшись тяжко.
І, при рудій турботі мурав'їній,
пролито срібло крізь хмарність...
посвідчиться: світи святі повинні
прийти, як їх любов примарить...
Нехай напроти—камінь, мов залізний,
а вносить квітка східній взір.
Мені, як кущик світить барвні ризки,
ти сподівання знов сповір.

17.IV.52

СВІТЛИЙ ВЕЧІР

Чи зглянемо? краси безмежна скойка
розкрита вогністю: на морі.
Рожева течія, навік нескорбна,
по краю відблиски просторить.

О, серце! вже над камінець наріжний,
крізь вітер: чайчин сміх не плаче.
А ниву болем неземним освіжить,
при світочеві—море вдячне.

Ніде від бурі на далекій щоглі
ще прагнення не рветься біле.
Хоч вечора процесія поволі
досвітлює, і нас обійме.
Ні клич не рониться від скрипки в душу
прозоро—з виспівами звістки,
як сплеск! як вітер в очі! та порушу
на грудях вишивку й відсвітить.

21.IV.52

РОЗКВІТ МОРЯ

Засвічене, в прихід—провістя скаже,
відрадою зірок близьке:
все до твоїх слідів та все ласкавне! —
злітаючи й над бересклет.
До спомину мого з глибин прискорить
мелодій килими:горнути.
Знов невечірнє й несвітанне в морі
найзеленіші ватри юрмить...
Знов розвіваючи, над люстро, тихі—
мов крейдяні, біліти: чайки.
І нам від олтаря—в серця, по крихті,
сіяння сіє, де стрічатись.
Найближча! не кайдани острівців
до сходу путь перегородять.
Без гіяцинтів, океан розцвівсь,
як вість: кому весіння згода.

21.IV.52

КВІТНЕВА РОСЛИНА

Мені—світильничок: немов при стелі,
в печері скарбности, святинко!
З початків кликнуло любити: зельне
й золотосердне; зве недзвінко.
Немов при ноті, як відносить, жовта,
над ніччю — зірка, ще гарніше.
Окрасні відспівинки в відворотах —
зав'ються: радість нам сколише.

Освятно виткана від духів дзвінка,
в таємній чистоті, про нас—
з надсвіття мріючи, неперемінна:
твій шестиогничок прийнявсь.
Відвертістю блаженною й чарує,
де, з світла станувши, мов сниться...
над час! — первоцвітку, мов сонце друге
розпалено тобі в зіницях.

22.IV.52

ПОДИХ КВІТНЯ

I

На стеблах, ніби від пісенних речень,
гойднеться коло мене в смутки —
сповістя любої! та, безконечне,
в дощинках потерпіти мусить.

Мов середзоряне, горіти вільне,—
в струмках душі тепер торкнеться.
Чи з берега розлуки не прилине
рукав? крізь вітрові тенета.

Я жду! і кущ рожев'я, що розбив
замкову ніч, хай сонце вип'є...
Все—радість: ластівки з хаток тобі;
все—квітне, денністю сповите.
Зелена крапля, емеральд на перстень;
і як прочанин, дощик босий.
Душа, до річки всіх листків небесних,—
мов голуб на доріжці, просить.

29.IV.52

ПОДИХ КВІТНЯ

II

Світаючи, зідхне і колахнеться,
як повів джерела найдужчий.
Безслівно вісничками в надпісенне—
в знаття розкрилено ведучи.
Що віддане для квітня, в зрості й сниться,

зріднівши білістю мені;
щасливити ж надія ненаситна,
з пориву! —пелюстки зміцнить.

Та пахощами нетутешня й кров'ю,
й гілками, коливає вишня.
Це все, як вернешся,— то бджілку скромну,
прийма: весільністю невтишна.

Чи нетлями чорніти тіням брів,
як тіням пристрасти з вина?
А найквітніший сполох полюбивсь;
галузка небо наповня.

ЗО.IV.52 ДОВІР'Я

Розвихрені півкрузно в надбережжі,
чаїни мчать! мов до святині.
Світнуться сиво: з моря, обережні,—
й з мого нещастя сповістились.

Усім похмурена біда, зібравшись,
ласкав'я в світі скам'янить.
Але смиренного братерства скарбність
відкрий при колосках ланів!

Ти—зближеніша, ніж фіялок погляд,
крізь пахощі! та небайдужна.
Коли розлука—кров: як мальви сходять,
огненно забирати здужа.

Що доля віддана в провісний празник,
від моря промовля до рідних...
Нам неминуче полум'я призначить—
зрости при знайденій доріжці.

8.У.52 ЗВІСТКА БУРІ

Чи місяць—вид свій: на чаїну скаргу,

при небі смутку,—чи оберне?
А ріллі, з музики й мережок, прагнуть,
мов пір'я селезня, на берег.

Де трав'я вітерцями поклониме,
розрилля дерева цвітуть.
Не сірим каменем мартиник гримне
з грози! в промінну самоту.

Мов папороть сузір'їв, силу стеле
вода! і камені забрали.
Тобі докине паруси притерпле
чуття: поранений кораблик.
Де тіння з хмари й сяєво бузкове,—
все золото горить, як смуга.
Нам звістка тайни! нам жоржин віконце:
до серця до свого послухай.

14.У.52

ПТАШИНИЙ ГОМІН

Збіліє приструння: міжхмарне, наче—
від кобзи—в пальці сироті.
А чайок горе, з бурі необачне,
різниться й, небеса, простіть!

Не викричано болю: всі заквилять
від моря, кров'ю вороного;
...прощай! сльозинки—голоси з стокрилля;
чи двох пролинем біля нього?

Як сива зграя з-над валів жемчужних
до сяйва, що забуло сосну:
отак і в грудях, з течії потужить
без тебе! на біду безсонну.
Не сиза смерть, а все живе—в пожежі,
по мріяному: хвилю множить.
Орел пісень—нап'ється та пожеврить
мені в журбі розлуки кожній.

22.У.52

СВІТАНОК

Уже розкрилена зоря: в долину,
іконку відкрива рожеву.
Навіки—як дивлюся! як прилину,—
мов променем скувала жертву.
Між нами жарові мечі все гасить
і світить свідчення глибоке.
Все: мов огнем, обплаче громик красний,
при камені, де повідь мовкне.
Струнка: стеблинкою троянди вранці,
ти—випростана серед іскор.
А кожна зірка, що з кровинок, марить
зійти в живому морі близько.

Вікно соняшникове знов провістить
світанок над хмаринну втечу:
любіш від хвиль, що—горлиці перлисті—
прозорими словами шепчуть.

27.У.52

НЕРАННІЙ РОЗКВІТ

До скойок райдужка з валів скипіла,
й тобі до нігтиків блискучих.
Скрипковий сонця поворот! —скрипіння,
де кораблі безодня мучить.
А брови—жайворончин припурх добрий:
темніти над тернини карі.
Мов огняна трава в гаю, приходить
твій плаття шелест не до скарги.
Схвилюється, й малює й з моря кида—
грім! як на скатерть подарунок.
Нам ласка в грудях, лілія лебідна,
пливти через прибій подружить.
Будує з тамариску місяць бистрий
для нас ковчег понад недолю.
Зійшла: як сполохи гілок! безмірність
любви, від росин блідою.

28.У.52

ТРИВОЖНИЙ БЕРЕГ

Прощальний час; повторно до надмор'я,
мов жар, хвилюючи, сплива.
Чи раз понарікаю? синню сора,
журба сплеснеться до весла.

Але її забудуть гори в кригах,
з грози до згадки посестрівши.
Поклонами трава, мов плач, накрила—
всі скойки, з вітром найстаріші.

І мов пірцем небесне, прибіліє
і квіття! в шумі листя з тінню.
Чи терен зіркою розрадить бідне
в розлуку серце? жаль прокинувся.
Від свічників при вінчанні—мов гомін,
так сонцю вал перепливти.
Знов: подих ніжності, вінками скромний,
внесли стеблинки з світлоти.

Несмертно—спокій; ніби флейти в збірці
стремтять крізь сон! і спад краплин.
Між бурями надпито маки рідні,
де ми, обнявшись, перейшли.

2.VI.52

ПРА-КРОТКІСТЬ (ВЕЧІР)

Близькі розгрімлює навали з блисків—
немов скляні: на гладь піщану.
Ми йдем купатися в бризкучій силі,
де й сонця оклик, що: пристану!...
Хоч море повіддю огнів скипілось,
а сполин допрядає в межах:
де проситься трава синеньким співом,
при тихій тайні, як блаженна.
Чи скоро свічі всіх світів—з печалі,
пурпурної, в прибій сточити?...
Мов душі не повинні: страх скричали —
берези, трисестрінки чисті.

Та скеля, чуючи пташині втері,
воді чорніє в ворожбу.
Незримо з полум'я гілки середечні
благословення бережуть.

З тобою стати, при дощі світкому,
під церкву всесвіту пророчу...
де бризки з моря розкида на скойку—
дитя в святинному віночку.

3.УІ.52

КРУГОДЕННІСТЬ ЛІТА

Бурун веселий, нігтями біжить;
як флейті до сонати, вірний.
Під кручами біди, рибин важких
милує океан—комірник.

А сіра невідомість німо ділить
твій біль і мій—і кришить мушлі.
Позабува пісок сліди в надії,
коли вода, зідхнувши, рушить.

Посвітлена, коло блакиті тчеться,
як від подруги—хустка, хмара.
Я жду; потоки з скельного вінеччя:
де грози—як сторожа брамна.

І мимо, згострена косою, доля
летить, поранюючи місяць.
Розлука! за вітрилами бездонна,
де зорі чайку не помітять.
Незнаний досвіт крильми, з кров'ю вдарить—
звалити чорну заборону.
Тоді з пелюсток приголубить радість
бджолину, на молитві кротку.

6.VІ.52

ПОПЕРЕДЖЕННЯ МОРЯ

Помружить піврожевістю! відкрита
вода: вітрил відбити поступ.

А повінь сонцева—посеред листя —
прозначує доріжку просту.

В дитячій мові манить літо любе,
викроюючи квіт з китайки.
Приплив галузкою громів хвилює,
де я коханій став казати.

До човника безодній голос пінить,
буруння рушачи в розор.
І острів, скорбности моєї спільник,
мовчати з хмарами прийшов.

Як верховіття неба дивно в книзі—
з горіння доброго розкрились.
Спішім, дружино!—грізний перевізник,
і знак весла: при сизокрилах.

7.VI.52 ПУСТЕЛЯ

Пустеля! шепіт їй і сміх: мов сніг,
розвіється в пилок сузірний.
А від пшеничних блисків проясніть
обніжкові, де станем, щирі.
Примирені, з ланами, найнезліші;
а хвиля бризка при скойчинці.
Гвоздички спогаду твої понищить
туман: серцям зірки зачинить.

І двоберізок—арфа шумом сплаче,
де сяєво веселе рветься:
де нитка діамантова, де, штате! —
твій спів, не згубиться в трепеття.

Морська пустеля, без кохання мертва:
від нього кров, як джерело—
всьому! що немовля з трояндних темряв
крізь двері сонця принесло.

НАБЛИЖЕННЯ СВІТЛА

Напливами огню обмиє ноги,
сапфірними: ллючи столики.
Нам доброзичливості нивки множить—
зрости! невтомно; і вклонитись.
Засівами, при "Косарях" по луку,
засвітиться: як зерно жнивне.
Передбача зозуля з хмар нелюту
грозу, що берег нам пониже.
Таїться поцілунок моря в м'яті—
пригоїти ридання сиве.
Не в серце з каменя—піски приймати;
а жаль, і тінню кров сповине.
Нам небокрай від спогадів примарно
блакитниться до гаю, в стрічі.
Там з глибини кораблик незабаром
до нас прихилиться трисвічний.
Свій образ музикою доля зводить
по шовку вічних васильків...
це для сердець, голубко! в тайній згоді;
де з ниви місяць просвітлів.

10.VI.52

ПОСИЛЕННЯ ПРИПЛИВУ

Печаль самотня в перехрестках збилась,
між острівцями без коралів...
Печаль: червневу ягоду від листя
взяла—надкушено й кривавить.

Де пінять моря рушники, спинися:
з безодні їх пісок прийма.
А непокірні від гілок суцвіття
рисунок виведуть вітрам.

Це—океан очима не схолонув:
світкіш, ніж тисячний ліхтар.
До надбережжя в золотофіолів
тут громом уст не притиха.

Це—океан проз нас, моя подружко,
знов кроком вітряків пройшов.
Ромашка сонцева! дитя: розмружить
вогненні вії, мов пророк.

17.VI.52

НАБЛИЖЕННЯ МОРЯ

Будує гори при свічках весільних —
до тучі, з сивости негоди.
І димним, як по ораному, зіллям
свою журбу в каміння зводить.
З туману стогін прірви найгустіший;
і круч тяжка височина.
А враз: тобі в ялиночковій тиші
довір'я просвіт відчиня.
Синіючи, мільярдний моря "півник"
до берега куріє з валу.
Огонь згромаджено в припливі тьминний:
мов наморозь траву власкала.
А жаль сідий зриває з хвиль галузки
і над обвалами не спинить.
Як ми з тобою, дружня, як горнутись
до згоди в цвітній полонині.

На груди скелля: ніж розлука! — легше,
чи океану дно безхресне.
А білокрила квітка прощобече:
до сяйва любленого—серце.
Тектимуть гори, голубі прибої;
і світлий спогад при надмор'ї...
Крізь вії в тебе, променями добрі,
любов двох карих сонць—повторить.

23.VI.52

РОЗБУРХАНИЙ СТАН

Повсюди прозелень і гнівна пінність;
напроти мев: чи не в ремстві?
Відчайні щирістю, розбиті! вкріпніть,
сусіди,—ми терзання стерпим.

Мов палено, скорботний прапорцями,
мов замок: зрив його з безодні.
І понад палі вийшла переймати
двох сірокрилок—буря зовні.
Коли простерла блискавицю зверхня,
сподібнена до тайни, хмара.
Примирно близять голуби безсмертя,
хоч глибина валами править.

Як пам'ятник, згори згляда чайна
готичний океан з відчаю.
А ти, веселе серце! —не повинна
минути, де човни причалять.

ЗО.VI.52

ЛІТНЯ ЛІЛЕЯ

I.

Ти донею при лузі народилась,
моїй зорі: порум'янити
ріжечками, що ними—як світильна! —
шістьма сурмити до невісти.
І від глибинок виструнено красні
пилкові стрілочки—збринять:
що безталанню сірому припасти
на їхнє радісне грання.
Відтіль, обвіяне з огнів незримо:
промовить віри джерело.
Благаю, щоб до серця зорним крином
його дихання припливло.
Щоб ми з подружкою проз жар віничний
родини гойданого чуда,
цілючись, пройшли: кармінна гречність
лугів—присвічувати буде.
Страхає від хмарин пір'інна кружність
шуліки, що на смерть зловісний.
І пара пташок серденьята скрушить,
розорена: біля святині.
А скрізь, де пестило, здіймавши груди,
чуття шалене, крин розкрився.
Тінистий! проситься: чи хто розбудить—

із гробу сполотнілий місяць.

Так гоже вітрові, так безневинно
колихані: від чаш кропити.

Чарує рух! аж до грудних кровінок,
мов поклик на весільній скрипці.

Зідхне до сосен, ніби півживих,
до хатки пташенят нечутних.

І наші тіні, кинуті від жнив,
проходять на огненній кручі.

23-24.VI.52

ВІКНО

Розкрившись книгою, цвітинки вмістить,
мов з корогви, в полях обох:
зверхземної! чому й зоря—як вісник,
пломінний поклик про любов.

З вікна спита пророцтво, ніби сурмне—
устами світла всіх спита.
Про віру, що і гори пересуне:
як квіти, в храмових хустках.

Усім звіщаючи, здійма—надійні
знаки врочисто при надмор'ї.
Від неба в найкраснішому видінні
виводячи суцвіття добрі.

Немов освячені ключі до серця —
живі! скарбіються крізь тихість...
в ній милость: галузкові тіні стерла,
в ній—сонцева! сльозам проститись.

28.VI.52

ДОСВІТНІЙ ДОКІР

Серед незгод: полонить повів кружний
вже і тополю, як старчоту.
Обвиднюється всесвіт! криник тужить,
чи помириться рідні схочуть?

Аж до вікна грядки припали зривні—
росою іскру перебрати...
чи самоцвітик знайдеться з травини
значити зміну: в семибарві?

Ідуть сусідні нам і ходом хресним —
жита (як прихожани милі).
Твоя зворушеність, вінець берези;
а хвилі білий мак настигли.

Вселенська тінь відмариться в затони*,
коли вже розсвіт над ясмин —
розп'яття сонця з полум'я підносить,
відкривши небо: храм страсний.

1.УІІ.52

СПРАВДЖЕННЯ ВОДОСПАДУ

Зібрав обурення за бідну радість,
розбиту в спади! — і прегірко
мордується і зводить незриданні
на камінь заплачки про вирок.
Чи без розлуки будем з тогобіччя,—
найближча серцю! споглядати:
як наші жалощі біля вербичок—
полинно злиті, мов льодами?..
Бо тут—межа! сама змертвівши в плитах,
і хрещик сонця відбира.
Відійдемо над зводи снів: пролито
відтіль зорю в неберегах.

Передчуття її—мов липа впала
від вихору через доріжку.
Огляньмося: до пінного купання
галузок, де іскризну діждуть.

Страшенно ридане—позве в пророцтві;
а серед полум'я постане
до серця вопль і милости попросить,
спадаючи в життя останнє.

На бистрину врожаю — гриви звадять,
пропливні, через напад звірський.
Завіє пахощі видимі в ладан
веселка: всіх віечно зблизить.
Біля берізки—мов слонів прокотять
розбити срібло, все вулканне.
Самітна, тиха! знак на високостях,
сіянням добрий, не зникає.
Добігла повінь; сполохом відмінить
щоденність, як трава медова.
І в гromі—в яблуневих сферах димів—
обізветься світобудова.

4.VII.52

НАДГІР'Я

Життя: замисленістю, з кручі, скритне:
в траві алмазик золотіє.
Пелюсткою до рук твоїх не скрикне
чуття, де самотиння тінне.
Як човничок! метнеться щебетлива
пташина в гущину по гаю.
Луна: ні кров'ю, мов з гілок, не стліла,—
дощинки по корі збігають.
Спада струмок, жемчужинами точить
казання любій нежурливе.
Але—листіків печаль понад місточок:
бо рушником береза криє.
Та в домовині, мов любови жертва,
за світом сонце зацвіло.
При білих флейтах крину, в сполох третій—
воскресло! всім, як джерело.

13.VII.52

ВИСОКА ХВИЛЯ

Весела: краплями, по сребринці,
бідую, скипівши, оббіжить...
де, як мечі—не бліднуть примиритись,
де—береги! й сонця важкі.

Чи сяйво з півночі, та повні надра
скарбничні, звал зірок розгорнуть?
Чи синь: обернена в видимість амбра,
до нас догримлюючи з горна.

Вдев'яте спінився, згубивши відсвіт
вітрилець і коси твоєї—
весь океан! під мевин плач обсипавсь
на вбогі скойки, мов камеї.
Пожежі з борозен: від зривів сніжних
живіші, де твої стокротки.
Як вирвалося арфою в обніжки —
проз тебе! й розквітами кропить.

1 5.VII.52

КОРАБЕЛЬНИЙ КРАЙ

Живучий зліт: хлюпнеться білопілля
з веселости його малюнків.
Стрічати щебетом калина звикла,
нас, кароока! — днів минули.
Вітрильна нива в мрії непорушна,—
чи роз'єднає зори наші?
А так примружена ружиста круча
хмаринок, жертву перейнявши.

З валів тойбічності біжуча білість,
як чудо: в душу, все—до тебе.
Довкруг орбітами з краплин розбилося,
і книгу островів розстебне.
Світанок знявся з-за могили ночі;
і кораблина в світлі вірність.
І правда сяйва: соняшник коштовний —
між нами невидимо виріс.

20.VII.52

ПОРИВНА ХВИЛЯ

Довіє: ніби синіми смичками
з відради скрипалі докликнуть.
Жоржинну зоряницю й ми чекали,

біля хатинок предковічну.

Збілівся океан, котивши рокіт,
мов кожна вицвіт вишня творить.
Сто сивих лебедів: скорбот пророчих:
трояндо рідна! й грому дворик.
Вся синява в надході, навіжена;
мов сніжжя—візерунком княже...
і мертво скинуться піски, де стежка
коханню двічі не проляже.

А вишивка морська повечоріла,
аж від самого дна квітчаста.
І чистій блискавці дочка—чайчина,
нап'ється з білого нещастя.

22.VII.52

ЗУСТРІЧ РІЧКИ І МОРЯ

Зворушливо, по бідному риданню —
дитячому! хлюпне, всміхнувшись:
нам айстрової синьости прадавнію
намітку при листках минучих.

Там кадмієве полум'я поверне
світлизну в строї камінців:
з вином, чи терпкістю побризкав терен? —
і сміх, мов майоран обцвів.
Відпливну срібноту піску вернувши,
біжить крильце до ніжок вогких.
Відкриті й двері півдня: непорушні,
що ввійдемо! — ясминний огник.
Та відсвіт місяця, відкіль звелася
береза: ківшик річка ловить.
І згорточки твого, мов кущик, плаття
завіються з скрипок святкових.

24.VII.52

РОЗВИТОК ГРОЗИ

Як розмірежить груди, ніби мармур,

чи струганих дубів малюнок:
в огонь гроза вируча! в сварку царську,
на смугу скоєчок нелютих.

Сліди від наших квітнів зарівнялись
піском — пливкою світливою,
де вториться гроза, мов зельна, в звали,
ллючи і співанку скляною.

Тоді розплачеться пташиння сиве,
в розбиту воду крилля впінить.
І нам земна глибочина розсипле
в гробках жадання божевільні.

Чи тільки круча хилиться в прощання
та мох неквітні труни барвить...
як палі: в смерчах вибілить найстарших
незнана буря незабаром.
Налита чаша моря від волошок,
і зустрічають меві зграйні.
Мій мир! мій бризк! мій огнищем ворожить,
при скойках розлива з ліхтарні.

30.VII.52

БЛИЗКІСТЬ

Минати повноліття, біле—смирне,
журбою любе з острівців.
Височину, що бачить серце, зриє
негода! прагнемо звідціль.

Не в самоцвітів спломеніє гранність,
як тут посвітлено в щоглинок.
А з ними—жаль: бо, сирота, пристане
до нивок мева нещасливих.

Обіруч барву незабудок кинув
шуміти в скелях берегів—
нам океан: над гордість соколину,
провістя з срібности зростив.

Але сердечніше та дужче з болю
розлуки, в голубизні, мимо—
вітрило: зветься сонцем і любовну
журбу збирає! сповнить милість.

3.VIII.52

ЧАЇНИЙ ЧАС

Завіє моря корогва грезетна,
захоплюючи синьолистик.
А берег неба, а лазурні зерна
піску, як шовк, тобі всвітлюлись.

І пропливають хмар будівлі мрійні,
грозу в скарбницях приберігши.
Тоді потужим, бачачи в гремінні
морському долю пташок грішних...
Мов тіні наші в іспиті земному,
де груди крізь біду кривавлять.
Дихання сонця! не дозволяй нікому
померкнути в злоби в проваллях.

Мов полум'я з трояндних куряв ясне;
сопілочок найтонший стогін.
Злетить сповістя! в просвіті настане:
ланами лірок бурю сповнить.

4.VIII.52

СХВИЛЬОВАНІСТЬ МОРЯ

Наблизиться в легких обіймах біле
палання, до щоки твоєї.
Повніш від рушника—плече обіллє:
під захвати, як від лілеї.

А рідну з іскор відчиняє землю,
мов двері в димовиннях сивих.
Чи—ниву бачиш, просинню півтемну? —
мчить голосами на весіллі.

І акварель, кипучу, в бистрій зміні,

пориви чергою несуть...
коли розхідно пароси безмірні
крізь хмару бризнули густу.

Скорбота голуба потоп музичний
аж пінить, падаючи в мушлі.
Вгорі зірки незримі: взнавши вічність,
з любови йдуть, як з моря—мужні.

5.VIII.52

ПРИБЕРЕЖНИЙ ВЕЧІР

Самотні сльози рвуться від піввітру,
з гілок—на східці та поруччя.
Згадаймо, рідна, церковцю відкриту:
дверми від свічників горяча.

Хвилюється туман з очима крейди,
а дзвін межу йому прозначить.
І золотом каштан думок перейде;
там вечір—огнерукий старчик.

Хоч котяться секунди, всі зелені,
до моря їх коліс не чути.
Берези жовті: привидів неземність! —
проплачуть при племіннім чуді.

Як смутно все власкавлене крізь присмерк,
пташиний спомин тишу вишив.
Що душі ждали, дзвіння ствердить бистре,
і розквіти лампад найвищих.

6.VIII.52

МАЛЮНОК НЕГОДИ

Ніжніше буря в орхідеях зійде,
так хвилюватися відкрившись—
моєму серцю! в крузі сонця ніде
зникати свідкам: сполох віщій...

Ласкавістю в нестямній ватрі сквітне,

пісенно вирости довкруг.

І виї, при вогні щоки, завійте! —

і роси неба заберуть.

Чуття завихрене, немов гілками

з грудей і пелюстками стрічне,

і стане при вінці, крізь смерть скликати,

над айстру в поцілунку прийме.

І море крильне! ніч відколихнути;

розкриті з крові—бризк від маків.

І щастя хмарки: де світила руки,

в обійми місяць переймати.

7.VIII.52

НЕМИНУЧА ВТРАТА

Жива, з грозою — моря багрянця,

коли і в свічах надійшло.

І, рано серця! від ножа звільнився,

подужавши гіркий полон...

дотерплено, в пурпурній ночі, скорбі,

де п'ють листочки з ліхтарів.

Я скарблю спомини твої надморські:

як цвітик від щоки горів.

Це океан вітрилиться з недолі

і в ньому смертний стан воскресне.

А чашу юности чи знов дозволить

вести до уст і нам від весен?

Світила, ніби дзвони саява скриті,

зустрінуться в твоє страждання.

Зіходять скрізь! хоч поцілунку відсвіт

доцвів: лілея згасла ждана.

9.VIII.52

ЗАХІД

Чи звіє з луків світляних стрільніте

проміття?—від фіялок тонкість.

А згадки, де сплива життя колишнє —
ненаші вже! нічності, змовкніть.
Бо скоро будуть шатрами оранжів,
останніх, що в журбі небесній:
всі табори світил текти в згоранні,
де вечір—мов кривавий хрестик.

Про це джерельця, в серці з дна, говорять,
мов ангельські флейтинки стрівши.
Чотирикрилля тьми з безодні—ворог,
а тут: огнинок хори вищі.

І щиросонцевий узорі ладить,
споломенівши, чорнобривець—
залюбленим, що в очі рідній правді
із ним навіки подивились.

10.VIII.52

ЛІТНЯ НАДБЕРЕЖНІСТЬ

Все—течії під кручами безвидні;
а брижиться порив сліпучий.
В саду зворушить голубина бідність,
де вулик вічечка розплющив.

Все вичарувалося до рукав'я:
твого, як хризолітик, плаття,
Від моря, пальцями кобзарський, склався
тропар; мов ярина кипляча.
І знову жайворонків суголосься:
над визрілістю жнив щасливить.
До скелі горя любо прилилося
провістя—крізь хмарки похилі.

А враз засвічений відбито вінчик—
з височини, на біловоддя...
Найближча! пахощем зоря звеличить
серпневі смутки: хоч відходить.

11.UIII.32

ПРИБЕРЕЖНИЙ КАМІНЬ

Зростає сонний камінь потойсвітно;
довкруг: берізки в танководик.
З огню бегонії—приплив сповито
мені на самоту холодний.

Знесли ненависти одержу труйну—
ті, що схилилися і квітнуть.
Я, з серця бравши іскорки, майструю,
без скарбів: свічку непомітну.
Крізь найгіркіші випари з коріння,
де злість гадюча їх наситить,—
мені стежина, тільки ждав, промінна
трояндо! коло тебе в світі.
Не сповіщає множина гілляста,
ні дума дощова без вітру,
ні ластівка: про зорі й серпик щастя,
що я одній тобі повірю.

12.УІІ.52

ЖДАНІЙ ПЕРЕХІД

Барвистий океанів сміх привалить
сліди з піску—завіє в димик...
Мов сіть рибальську, голоси в прискаллях
довівши: бігом невслідимі.

І поставля рожана круча вповні
освітлий процвіт на крутизні.
Кораблик радости! коли відновить
вітрила?—від біди відрізнити...

Як на ріжечку крівлі з черепиці
до яблунь сизокрилий відкрик.
При молодому небі нам спинитись,
коли земля сплива навіки.
І терплячи тумани, хата моря—
синіша від роси в фіялках.
Відкрито: згадки наші знов промовлять
з галузки—білістю ласкава.
Та відгуки глибизна часу прийме,
сердець криваві скорбі зніщи —

до міри: влити в світло незгасиме,
де, зоре! будем найрідніші.

14.УІІІ.52

ПЕРЕБУТТЯ

Всі світлокрилі спомини наблизив:
як церква—океан; свічіє.
Кохана! пестоців берізки в гибіль
відходять: листя їх довічне...
Збагріє в шелесті—обпасти, кружне,
далекістю і поза сонцем.
Боліють бурі біля кручі дуже,
і скорб на кораблі приносять.
І королівські лілії—надії,
над пріргікми до скель розбиті...
ми: вінчаних світанками! гляділи,
а скрині моря — їм гробниці.
І в чорній пам'яті земля тримає
дощі плачу; в очах сліди.
Згадається життя як непримарне:
ромашки на зірках блідих.

Гроза довкружна завмира в байдужість,
але—не біль тополь таємний:
мов хор черничок від могили тужить,
де океан спалив намети...
Наводить безліч: вершництво надгробне;
аж вихор, де буття озиме.
Вже осінь звістку, галузкам на горе,
як прапор, пломенем підніме.
І птиця висвітлинки крил ведучи,
зворушить, як ридання, птиця.
А вечір, від небесних сліз найдужчих:
з долонь трояндок розгориться.

1 9.VІІІ.52

МОЛИТОВНИЙ РАНОК

Ланок—від маків, радісний! хвилює,
мов немовлятко в ладки б'є.

І віями палає квіття: любе—
з молитви, квіття нетвоє.
Від серпика до кручі: тиша в межах
небесного з колоссям поля.
А часом янголи, йдучи, постежать;
і від зозулі вістка сповна.

Поволі крилля, що росу з сузір'я
несло, порушилось до вікон:
любов скропивши, де в розлуці вірна,—
її троянди знати звикнем...

Досвітні, в шибці, де й світи вінкові
на заставку прозоро стали.
А сльозам смутку матері, в іконі! —
вклонися: зорям над хрестами.

Знімію: бо уста мої з землистих
гріхів, не смію прошептати.
Радітиму, що квітик—благовісник
огніє, ніби серце пташки.
А дзвоном, по невисловимих східцях,
ведуть мою сліпу надію.
Тоді—з мовчання, звідки я відбився,
спокутні ланцюги надіну.

20.VIII.52 ЧАС МЕДУЗ

Став океан: витрушуючи килим
при палях, бризно! — й змеження.
Тоді зусиллям точаться некрильним
пливкі медузи в струм'я свіже.
Чи пружаться в безкровну парасолю,
чи вицідять струмки відметні...
Крізь видність моря, мов верба, високу—
поволі віються, й крізь темінь.
А тонко повростали безколірні
в глибизну—ниті, слідом вившись.
Торкнися: вжалять! сторожа озвірність,
мов кропива на кладовищі.

Бо це—біди подіб'я, що прадавня,
на кожній хвилі дожида.
Аби не сон! прошепчемо з страждання
хоч пісню: все-таки життя.

Із нього, від прибою, рута стеле
стрункому світлу на розливі—
стежки до мальвок, де дитя веселе
ходить вчиться й листя хилить...
Де в крузі кармазинних кров'ю, в згоді,
палає голос, мов пророчий.
Я втішуся: однаково, чи вродять
медузи—в моря на сорочці.
Однаково, чи й ніч! душа в ножевнях
терпіти тьми потворства звикла.
Але вино від сонця—ним блаженна
і квітка снів: як місяць, квітка.

20.VIII.52 ПЕРСТЕНЬ

Чи вимовиться океан, як гілка,
як чаєчка до неба в очі?.,
на палі вигріта, над хвилю вільна,
коли і крильця не замочить.

Чи спогляда між берегами серця
жемчужини непогасимі?
Від неба синя радість розцвітеться,
тебе ж не видно, до росинки.
А ждатиму, хоч меві плач не домний
віщує тучу з-за березок.
Квітинка при вустах тримає промінь,
блакитнячися обережно.
Обручки золото! замок горючий —
як сполох серця, що без краю...
що світло чотирьох світів сполучить,
коли в недолі зустрічаю.

21.VIII.52 ЗМІННИЙ ОКЕАН

Приходять башти в хмарах висвітущі;
їх океан собі відтворить.
Він і листочки хвиль з пісками сушить,
він—яблуня! і нетурботний.
Аж під коріння впала скриня ржава
з вітрильника мого, що згинув.
Там і корона сподівань лежала:
не знав, кладучи в домовину.

Смієтися, грімний, не проси даремно:
він промовля:—зневаж нещастя!
Як мушлю, радість обертає з ревом
при зграї мевинок стрільчастих.
І в стугоні, драконів звівши синіх,
розбив! на зливища при скелі.
Там завінчає спінену гробничність,
на мить—веселка: в тиші теплій.

22.VIII.52

ПОРТРЕТ РОСЛИНОК, ЩО ЦВІТУТЬ

То—синьости від хусточки благати,
що Богоматері належить, вийшли:
травини наші, росами багаті! —
нести, мов крильця найсвіжіші.

Якби золотосніцар міг серіжки
такі, мій світе, порізьбити!..
Пелюстки дві, з крайнеба, блідні трішки,
а в глибині—мов дим, обидві.

Під ними, піднятими відлетіти,—
три зірочки: на віях жовті.
Метелики кровинку там помітять,
але з співців крилатих жодні.
Востаннє—це для звуку полозочки,
що з струнок котиться скрипичних.
Саєтні заполочі стати хочуть,
як східці при бджолиних стрічах.

Під квіткою: мов скойки для жемчужин —

на дні в музичнім морі родять;
чи то наспіване з дощу нездужа
втекти й стоїть, як прохолода.
Скарбіється на знахід полум'яне,
в мережаному човенці:
не дзвін,— це слово серця, що не в'яне
з іскринками наприкінці.
І в нім без порошини від неширих,
бо блискавкою народилось—
бажання пісні: ти колись повіриш
тій іскрі райдуги в неділю.

22.VIII.52

НАДРІЧНИЙ ВЕЧІР

Жива, немов легкоблакитні айстри,
на спомин жар хмаринок мірить—
жива жемчужність! а спада пропасти
їй чаєчка в сніжистім пір'ї.

Залізні три кущі, під барву хлібну,
сухі,— дубові, з бурелому,
де річка: "Я втомилась! я поблідну!" —
а сонце—що іде додому.
Тополі випростані, мов над хутір
пурпурного перегорання.
Ні звістки! ні вітрила не вернути;
що ти забула; знов незнана.
Садок відмайоріє, листя скине,
повторюючи в крузі ріднім.
І—зимне і огненно самотинне! —
згасання тучок: "завтра прийдем".
Зміцнівся звід—надземний міст сузір'їв,
над ріллями огнів потратних.
А пільму здужав, глибину прозрівши —
сам місяць: як ліхтарик, прясти.

23.VIII.52

СОНЯЧНИЙ ВОДОЗБІР

Погідно! жнуть побрижинку з батисту,

в поверхні—леготи; що дружні.
Стріча, при острівцях великолиста,
лілея водяна, здригнувшись.

Червінкові навколо рибки: в блискіт
луски пограються крізь хвилю.
Докрилює, мов доля, підкормитись —
лелека біла; дзьобик хилить.

На рибки—терпелива! підстерігши,
метнулася й тримає жертву.
З поважністю крилаток найстаріших
обтрушує та...запиває смертну.

Перелетіла за квітник; і далі;
постоявши, знялася в кручі...
А рибки? Хто-зна, чи вони ридали,
бо в танці при листках блискучих.
Отак, під хвилями, в граннях коротких
пробіжимо своє життя.
Вгорі—непізнаного сонця кроки;
небес квітник! щодня віта.
А на тремкій межі холодна доля,
караю чи неп роми сл енних...
прицілиться, вогненним дзьобом довга,
і крильми вдарить біля сплесків.
То вибір нам — сама смиренність мужня
й молитва з серця полум'яна.
Розімкнеться межа над нами кружна,—
зорю приймим: від чаші дана.

24.VIII.52

ДЕРЕВО (в сторінці)

Буяєш! а чи рухаєшся тільки,
рожаїсте, чи вже й чуттєвість —
розпалена в тобі, як смолоскип: схотіти
квіток, хай пахощі простелять?

Мов місяць—світло, що в тобі зглибіло;
відчує океан: так нива

колишеться без нашого боління —
з собою чайку полонила.

Все—рідне, в хвилюванні свіже завжди,
як смуток плектри, що в підпаска...
Вкривавленому серцю втіху знайде,—
клопочеться, без зла спіткавши.

Я сам; відбуто скорбі! порожнечу—
німу, пісок горючий сточить.
А тайно квіття в тишину чернечу,
з гілок чуття, зроста святочне.

25.VIII.52

ВИСОКОГРАННИК СТАРОВИНИ

Журавлик бочений, і троносидець тонко—
підвладкові, мов див, прокаже.
Зав'ються щипчики, чи ти, безсонко:
сово! примаришся, де сажа?
Все—загадки, що серце ними дише,
до віршу кладучи в підструнтя.
Проте й таємне сонце найдавніше
йшло ясністю: як трунок, струмне.
Сама відрізнена в намисто мовність
із течії—життя позичить:
як вірує в сусідство й страшно молить
надземних, звавши коло річки.

Як викарбовує чуття на камінь,
відколи чудо квітне в вічність.
Круг себе в попели не замикає
картинок мову, далі свідчить.

Стріло! прокляв би птиці, де неспівні,
де від кохання не крилаті,
не з кров'ю, де—не як сестриць зупинить
су ір'я: в голоси приймати.

26.VIII.52

МАЙБУТНЯ ЗГАДКА

В турботі—скора; мов розбивши крилля,
зірниця в скелях неталанна!..
зросла, як псальми: смолками взоріла,
висока в небі від палання,
що тільки в Баха з гомонів колонних,
розподіливши хід огню,
над зграї здійметься, над смерть полонить —
всю душу в ниву голосну.
І нашу глухість, відгорілий вугіль,
розсипавши по несвітах,
немов звучання по веселці другій,
хвилює течія свята.

З прозир'я теплого безвинний звисне
світ—місяць і зворушить, серпик!..
Рідня—шипшин: сіяння благовісне;
вінечно тчеться в милосердність.

Вішує—нам первоцвіт, по росинках,
як скарб, свічіння не міня.
Гроза не згасить, хоч мечами синя;
любов моя, зійшла земна.

28.VIII.52

ПОРИВНИЙ ПРИПЛИВ

Знедолене весілля! на дитячій,
до наших сліз, на пісковій —
безжурності, безвинним сплеском сплаче,
аж південь просячи: сповий.
І свіжістю воно—рибини доторк,
леліяне з вітрів, на грудях.
До тебе колоски сіяння доти
склоня: нехай печаль відбудуть.

Само ласканнями—блакитно льонне;
хоч бурі мичуть хмару в гребінь.
Нуртує! руки ломить і холоне,
як згаснути надії треба.
Усе спішить: по приструнках розбивши—
страждання, як на росах іскри.

Біля двокрилих будемо найближчі,
аж сонця паруси зустріти.

Там білі маки серпня: там з часовні,—
в затоні; тиша прохолодна.
А голоси, мов океан, високі:
з тобою, добра, нас відводять.

29.VIII.52

ВІДЧУТТЯ З ПЕРЕДГРОЗЗЯ

Ми в лодці поряд: з весел відкидає
вода—розсипану світлинку.
При хаті явір журиться, і ждане
від нас далеко! — бурі линуть.

Далеко парус: білосвітний виспів;
відважний, піднято в відході...
До нивок щастя й горя, нам незвісних,
на морі борозну знаходить.

Загубим напрямок, і лихо! згине
поміж криваві нетрі в пітьмі—
із місяцем сузір'я журавлине:
хто біля мшистих паль примітить?

На морі—мов тенета неспокою,
та полум'я з грози зідхає.
А теплістю, в довір'я! квітковою
вже серце зблизиться кохане.

29.VIII.52

НАДБЕРЕЖНА ГРЯДКА

Берези вбрали з полум'я сорочку,
при океані огник сіють.
Журба мені! але в жоржин щокроку
свідкую світлому весіллю.
І ширу, наче з ризи на іконах,
жаризну чорнобривці ладять...
Єдина, в їхній висвіт—одинокa,

прийшла: моєму сонцю рада.
Немов від дзвону відгомін прорветься:
над овид бризк палахкотить.
Моя—дивинок нива, мати хресна—
казками в межах вікових.

Тут океан прозірно фіялковий,
що й пилом рушиться на берег.
Шляхи течуть: про стрічу місяць молить,
обличчя до троянд оберне.

І ти—моя; негоди йдуть на грядку,
там відгорять круги пелюсток.
Але і смерть ні відкрику не вкраде,
як серце, мов цвітинне, любить.

1.IX.52

ПОГРОЗА ХУРТОВИНИ

Сніжиста вістка по землі, до кого? —
збіжить: мов крейда, понад стріху...
Гвоздички, з берега річок гіркого,
злякати! хай, святі, потихнуть.
Ані! посіяно в нещасну темність
зернинку крізь землисті зойки.
Чи ластівка, що від світил, відмертвить
твое прохання з снів глибоких?

Надії зірка: в слові чи в гранчастій
зернині розцвіта, мов доня.
Бо в простір тайний—сполохи з надчасся
її, мов крильцями придобрять.

І все: струмує від огню молодше,
прозірністю, мов дно свічадне!..
Куди—страждання корені полоще,
а місяць вінчик позичає.

Росток позвав: крізь помирання в зерен,
поривами від грядки бившись.
При віддзвонах капличок надозерних

все небо відкрива обійми.
І серцем сонця до глухих звернулось—
спастися життя, над мертвий камінь:
до вишень білих із світильних вулиць,
де бджоли в холод не зникають.
А він дохлюпується скрізь на листя —
закрити в сніг скорботний острів:
де згадки—вбогі привиди, зійшлися
з розлуки на доріжках гострих.

Завіси моря іскрами доткались—
німому кроку в скойках мертвих.
Берізка: крізь негоду й сон: ласкавість
роня листки, як пламінь жертви.

4.IX.52

ДЖЕРЕЛО БІЛЯ ЧАСОВНІ

Сліпучі хмари крізь сновидний обрис
приходять з грозами мінитись—
до гаю: теплістю і тінню добрий,
і тишина сплива, мов ниви.
А там, дорожчу від кристалів, скарбність
і над бажання плином бистру,
побачити у скелі з уст: бо справді—
джерелового повні змісту.
Бринить його зідхання: весь—морозний;
чуття, як хто напивсь, відновить.
І так пашіннями прокажуть рози
коло каплички щиро сповідь.
Глядять! хто цілий день стежинку чесно
(свою впокорюючи гордість)
шукав, до джерела на перехресті,
що з серця світового родить...
Хто бідні болі взяв собі в частини,
хто від любови, мов від горя,
тому: в Мадонни біля стіп, щасливі
троянди—й скорбі в зорі вгорнуть.

7.IX.52

ЧАЇНИЙ ВІРШ

Чуття—мов сполохи від стінок скойки,
зриваються, в горіння йдучи.
Уже хоч клич, не вернуться ніколи
рікою з спогадів найдужчих.

Немов дзеркала ожили, зідхнувши:
чайнку віднести тужливу.
Там стануть небеса, рожева дужність,
кигучу брати до відпливу.
Домайоріє мла бузків потойбік;
гордившись, корабель відпінить.
Скорботу в попільних валах потопить
і скаргу в сонцевих терпіннях.

Проте, як вільна, сівши—крильця довго
над хвилю підніма: дві пісні...
отак і серце! з неба молодого
їй полум'я живе провістить.

9.IX.52

НАДВЕЧІРНІСТЬ

Поволі мерхнути в провалля пада,
а пораділо нам, як світло.
Малює мла в доріжках виноградна;
ви, щільники жаринок, стійте!
Бо все відходить, як прощання мертве,
й листки з тобою — мчать далеко.
Вже лебединий корабель померкне,
минувши місяцеве лезо.
Застигнув спомин, рівний кам'яному
при церкві в трунному дворі.
Печаль моя—мов дивина при ньому—
скрапа, де напис відгорів.
Все буде добрістю з біди зростати
смиреному, як чайка, серцю.
Багріє заграва, з терпінь—хрестами
на стежку ведучи немертну.

11.IX.52

ТРИВОЖНИЙ БЕРЕГ

Піски, струмуючи, аж димно—мертві:
по незабутих по слідах.

І згода в нас; але примари нетрів
на грізних островах сидять.

Що сплескує зміїсто з неспокою,
примириться до ніг пташинці.

Бо добрість висвітлена і живою
біліє: розпач відшумиться.

Вже голубіші від кадил віктарних
озера неба—при хмарині.

І звідти поклик саява струнно вдарив
до вікон моря: жеврій мінить.

Завіється, мов пил фіялок чистий,
аж понад скелями в безмежність.

А короговки щогол присвятились:
вітрила волі! мева стежить.

16.IX.52

ЖИТТЯ ДОЛИНИ

Біжить: безумно щире, з надбережжя
дошелестіти в груди хоче.

Привітно й любо! мов твоя безмежна
до мене загадка дівоча.

Не вистигне, як трави зором гріє,
а в ігри тінь перебирає.

Тоді з берізок похила, негрішне,
галузки в стрій таночку, й раде.

Не божевільне, ні! гойдання кружне
з відчайного чуття, що рветься.

А світло—груди вже довір'ям дуже
покріплені, прийнявши хрестик.

І зводи зберегли в хмаринок віще
прочанство мрії з голубизни.

Звеліло криком сонце,— не сколише,
на розпач, крові в нас не візьме.

Де станем, неба світляне джерельце

присестрює вербу немарну.
Рясніє річка і в життя женеться;
метелик—свічка, що від храму.

16.IX.52

тополя

Дитя склада долоні до молитви,
і шепіт звернено в надземність:
отак тополя наша! похилити
турботи з блисками зелені.

Не скрикне, коренями підступивши,
чуття! галузками— безумність.
На звадах: видно серцю, ще свіжіше
не билось, слізьми не змучить.

Це тільки наше, не зридати й вічно
ні вірності його, ні листу.
Злітають болі в вулик сонця, в вічко,
як випито біду велику.

Спитають, нащо? — світлену крізь клопіт
вітрів: сторожницю, без зойку...
як раниться і в ланцюгах покропить! —
невисловлену кров високу.

Краснішого в блаженстві вже нема,
приносити з палких хмаринок...
крізь смутки промінь до грудей прийма,
ріднитись! — і рукав докине.

17.IX.52

ПЕРЕДСНІЖНИЙ НАСТРІЙ

Зболіле листя, з приморозків бідне,
злітає мовчки через вечір.
А смуток сальвії—від сліз відійде;
при брамі ліхтарі: предтечі.
І вікнами чатує! місто бачить,
чого біда з гілок кричить;

кого, немов закон, присудять башти,
до зіркових замкнуть ключів.
Квітник заморений на стежку сіє —
між килимки, плачі зірчасті.
В час пламенности відбулось осіннє
причастя: дожаріє в айстрок.
Їх рід, прощаючи, і нас почує —
в безвиннім дожиданні добрих.
Таке приречення! листком світуче,
коли при ньому сніг загрозить.
Знов холод таємницю снів доправить
на край лісів найнеквітніший.
І світло—на хрестах соборів давніх:
в розлуці нашій пограничить.

20.IX.52

ЛИСТОПАД

Переліта життя! в пурпурну втому;
без повіву до рук твоїх.
Розсіяли гілки ридання: тонуть,
а сонце, мов чернець, стоїть.
І не власкавить ластовиних брів
твоїх—ні серця, з літом ближча.
До тихого згорання сліз: болів
і квітам холодок в обличчя.
Почути знов: між силами світильних,
мов мак, пожежинок небесних,
галузка віттаря, як згубить листя—
його журба, зібравши, пестить.

Але, на книзі світла найсвятіший,
від вікон сонця образ ляже—
того, чия зоря незримо втішить
дитя землі, що нерозважне...

де мимо мчить життя, та не до мене,
коли травинку хвилі зірвуть.
Але воно—як крик! як навіжене,
що любить: кров'ю чую й вірю.

29.IX.52

ОСІННІСТЬ

Пожуриться! огнями незабудки
непочисливо добіжить.
Байдуже сплеском,— як без тебе бути? —
вже біля скойок нечужих.

Тобі світнеться: мов рибина блисне;
і шепіт хвиль тобі приносить.
Над місяць вірить, ніжно особисте
передчуття, крилом несонне.
І що мені сказати? море сизе
душі моєї все без скарги.
Зріднитися—росинку правди візьме
світлішу, ніж лілея стратить.
Якби ти біля мене! біла радість—
і листя, мов жертовне, зблизить.
Дарохранильниця, що в сонця, красні
посвятить скорбі всіх берізок.

30.IX.52

ЗИМІЄ ОКЕАН

Докинуто: мов льодовців прозир'я;
сплесне—до щербленої кручі...
сестринські чайки! крізь біду прорвіться;
тут посвічадив жар болючий.

Добігши з невідомости, рядами —
дзвіниці догримлять розлитись.
Чи ми—над пелюстками грому справді,
що в зілля грозового ближчі?

Кружок вишневий, з кров'ю: світоч неба! —
як листя, відблиски прибарвить.
Так і примара з холоду жовтнева
багрянить галузки відрадні.

Взяв океан—шипшини одіж; зверне
свій зір до хмарної приміти.

Все йде самотнє! пташе! милосердне—
в безодні кроснами шуміти.

6.X.52

БЕРЕЗА

Хоч лілія: журба на серці! — вірно
відведена земля коханню.
Як смертний відголос, як з болю звірми,
горять гілки та притихають.

Дощі—квітинку спочуття закриють,
мов свічку кармазинну: в сірість...
мов душу мучити чию ж, безкрилу,
по хвилях повели, бо вірить?
А, побиваючись, ломити пальці в небі,
корою крейдяна, зосталась:
береза—свідок! і посіє шепіт,
посіє сльози жовті жалість.
Що зойки півзірок безтямно губить
блакитній вірності при грудях,
хоч буря щастя—до крила голубки
моєї, мов тюльпан, потрубить.

21.X.52

В ЛІТУЧІЙ ЛИСТКАМИ КНИЖЦІ

Скривавлюється кущик на дорозі;
в "морозках" її смутно мріють.
Тоді крізь ніч прозорістю попросить
ріка ласкава: крізь безмірну.
Словами, що пророкові скипілись
з майбутности в святе прокляття—
там: огняна зоря ридання! в білість
безумне сонце крик покрапа.
В досмертне безгоміння погляд палить,
як, дожидаючи, з надсвічних —
при воскресінні, всіх сузір! ти в платті
морському йди і день посвідчить.

І вірно, над вітри світильні, вища

злетіла щогла в синій долі.
Привіє парус радості! де свіччя
цвітинних—поломінно молить.

Минеться скорб гілок, по кризі, рівно—
з кругами красного шептання.
Любов, прозора огнищем: птахів сторінко,
відходь! як океан—як тайна.

28.X.52

ВІДМІНА ГЛИБОЧИНИ

Ви—вільністю течій, шляхи сузірні,
по рідному верніться плесу!
Без каменя горючі, та без сірки;
а мов свічок пелюстка пестить.

Тоді з рясної журботи розпалить
ліси—жароту риз безмежну.
Так океан рушає ткати пам'ять
про стежку, квіткову пожежу.

Розбилося в рибинки мирно гратись
і духом синіти, відбігши.
Я кличу—вістку, з крапель виноградних:
хоч вогником пройди, з тойбічних.

Вона: в щодення, берегом недимне,
йдучи, припливами досниться.
Дотерпівши, грезет берез надіне
і океан з блакитних ниток.

7.XI.52

ВЕЧІР ЧАЙОК

Поверне дзьобик, погостивши—сива,
і літерами біг пов'яже.
До вікон океанові веде весілля
вже не твоє! вже сонце жваве.
Але сьогодні дзвоник запалила
моя надія з сяйва взявши—

аж від палання, що мов іскор злива,
при молодому громі завжди.

Воно чорніш від зору вороного
орла—з руїни фосфор водить.
Як ніготь скойка: впала стороною
з лататтями під сивий подих.

І знати в небі значення гвоздичок:
врочисті! на відхід пожежі.
З жаринок моря милосердя скличе
останні розпали і встежить.

Мені єдина—ти, й лілеї снитись;
вгорі, проти тканинок хмарних—
знов розвиток огню! тисячолісник
веселими вінками марить.

12.XI.52

ПРИСМЕРК МОРЯ

Розміряться від чаші, як вишнев'я:
згоріти! — жертви вечір судний.
А чаєчка, в живий прибій, знічев'я
зневажить грому білий будень...
дарма, що в палю з бризку полюбився
кипіти: ніби в ніжку крісла.
Навала з вицвітами килимів'я,
при зустрічі вгорта, зориста.
Та—любо, та тростинки ночі в вічність
ростуть; а скронями торкнутись.
Зірки розміщені: вже тайну вивчить
від них чуття, як повів рути.
Останній кубок моря, догримівши,
персні обкрапав світляні.
А, меви, в сизих присмерках примітьте
мій скарб—і, хвилі, закланіть!

14.XI.52

ПО КРУГУ тишини

Від серафимового від крила
прилебедіє всюди світлість.
Та полум'я: щомрію розділя
й хвилює в серці кожен листик.
Посвітить музика—зориста пір'ям,
по східцях моря відпливає.
Душа ж, хоч хмари їй крізь груди, вірить
і сонце привіта біляве.
Розсиплеться в тисячокрилля гомін
зверх острівця, з моєї стрічі.
І вляжеться: ланок живий, натомить —
пшеничний плач ґнотів вечірніх.
Лиш лебеді, мов мармурові, горді
в лілових люстерилах линуть.
На тихості—знов спалах! скойка вродить
відради світляну зернинку.

18.XI.52

ГЛИБОКА ОСІНЬ

Земля: ні журавлів журби не видно;
на похорон згоряє небо.
Моє, в труні! згоряє сонце: вбито
його серед гілок погребних.

І чорні корогви дощів надходять
над лісовою кров'ю в бурю.
Нам нивку кораблів збива негода,
нам—чи свічки страсні прибудуть?

З безодень ревами драконні пащі—
нам рушать хатку: скорбну білість.
Де палить блискавка, до серця впавши,
чи маки розцвітуть найближчі?
Земля—мов кармазин! від горя трепет;
з огню завіси неба страдні.
Завії суджено: терпіти треба,
де й річка почина ридати.

25.XI.52

ОСТАННИЙ ЛИСТОК

Переліта листок від кленів любих,
по полю грудня—мов з дитинства.
Трава червона: до псалмів побути
в окрасу, ак з вогню, рідниться.
Сувора мова! свіжість грізна: з вістря—
від списів вітру, моа дружинних.
Та радости рукава білі світять
снігами—в береги, в спочинок.

Як раптом чайки найчистіші звіють
родинами з безумства пустки.
Там ревний попіл моря, рівний звірю,
з руїни до казок відступить.
Жалію тихо, ти—світанків серце
минула, йдучи проз лілеї.
Листок крізь сніжну повість пронесеться,
як тінь від серги від твоєї.

2.XII.52

ПЕРЕМІНА ЗИМИ

Знов океан: поволі думи сплячі
розбуджуючи, ніч оскаржить.
Як не забути ні вікна з плачами—
в розлуках, при нарузі вражій.

Ми бальзамину милости до звістки
ждемо, огонь безгнівний звучи...
до тебе в процвіті з листків посвідчить,
крізь кригу відімкнувши учти.

Доквилить з'явцями посмертя сніжне,
де й чайки з ними посвітнулись;
де ожива,— все надбережжя діжде! —
знов океан: мов зводить клуні.

Власкавляться в лугах, через блакитність,
первоцвіти, відкриті з грозок.
Та буде церква неба в спів свічати
над зорями,—що серце просить.

20.XII52

ДОЖИДАННЯ ВЕСНИ

I.

Досвіття—воду, в розпали беручи,
як вишитий рушник, накотить.
І про черешню спомини квітучі
відізвуться: над сніг жорстокий.
По морю ходять парусів лебіддя:
з печалями—втішати душу.
Відколи блискавка безслідно збігла
за ниву, в холоді недужу.

В піски—вся мила! вся безгрішно свіжа
прозорість на узор приходить.
А з криги зойк листків: застигли в брижах,
мов знаки до замків загробних.

Мороз; янтарний океан змерезив
прислон чаїнок: призьбу горя.
І вечір вій твоїх—мов безбережний! —
і серця гілочка негорда.

3.1.53

ДОЖИДАННЯ ВЕСНИ

II.

Зідхне земля; їй процвісти в надію
призначено при всій доріжці.
Вістить: "Я світло діядем надіну,
як витерплю ридання рідні!..

колиску підведу в південня строге,
де в ній відплачеться пелюстка".
Стань, ліліє—розрадничко! стань, госте,
де моря біль: мов гори ллються.

Довіку віритиму в знак лампадки —
бо мир від посвітів блаженних.
Нам—берег вербний! де хатки згадати,
і празники і райдуг жеврій.

А моря голоси в музичній скриньці—
з валів: тойбічну силу кличуть.
І скоро шестикрильці півдня сині
освятять молоду цвітинку.

17.1.53

зимовий дощ

То—сиві сіті! косі; їх минаю;
їх проліски крізь сніг почують:
їх шуми тяжчі, ніж із водограю,—
над скаргу глибини біжучу.
І від пустельности зими, в тіснотах,
вітрів'я хвилю сірокрильну
крізь сіті зливи з поблиску приносять:
сточити прибережну кригу.
Там забуття пройшло по всіх травинах,
оплакане ченцями лісу.
А знов зелені голоси повинні
зійти в годину передвісну.
Тоді розіб'ється біда відчайна—
при острові об корабель.
У просвіт пара чайок прокричала,
де вість—віконце голубе.

24.1.53

ГОРІННЯ ГІЛОК

Крайнебо жевріє, мов кров троянди,
скрапаючи на течію.
Дві іскри, зверх берізок непорадних,
мою несуть весну й твою.
Як ніжно наостанок гілка ближня
прощатися від ночі спинить.
Коли мені, мов хуртовина, зблідла
розлуки тінь—де скель спочинок.

Відклонить холод посивілий килим
від вікон квітня з небокраю.
Як зірка, двійками хлюпне й похилить
конвалія—світучу краплю.

То буде знак мені, бо пташка добра
обізветься в життя безгрімне.
Мов тайна соняшна, мов правди образ,
надсвітня свічка з нею мріє.

29.1.53

ПЕРЕДВЕСІННЯ СВІЖІСТЬ

Земля німа; але цвітиння дуже
ввижається над гибель справжню.
Бо трави в сні: собі світило дружнє
крізь сніг причарувати прагнуть.

Хоч і солоний бризк і рев жорстокий
від прірви з бурунів згрозився...
Крізь сніг: чи вдариться об кручі сокіл
грудьми, шукаючи верхів'я?
А в свіжості—рукава квіт оббризка,
з полян пробуджений до тебе.
Вже і тополя шепче: не барися! —
де море в льон високостебле.
Принесено намітку, в бубнах брану,
з огню весільного найближчу.
І свічі: стрілками лілей: відразу,
над смертю, океан понижують.

31.1.53

НАДІЯ —ПРОТИ ЗИМИ

Приплив розкида килими, сплеснувши,
під скелі; скойок гострота.
Деся, посеред стовпів огню, послушник,—
чуття моє: весни спита.
Що смерти страх? біднішому від чайок;
аби діждати з неба ласки.
Твою стежину верби зустрічають,
і нитям сонця в воду впасти.

Прозоро; мов кіннота моря котить,
свій найсиніший збір довівши.
Жадання, що розпалить кров крізь розцвіт,

збирається з твоєї вишні.

І південь бурунами повирує
дихання в сплесках божевільне.
Неждано, з ластівками, білоруке
від тебе щастя в двері ввійде.

6.II.53

ПРИБЕРЕЖЖЯ ОСТРОВІВ

Пустеля та костер; туман глухий;
і сам сирітський просвіт мовкне.
Коли розвидняться живі луги? —
не як розвалля скойок мокре.
Полонені в любов; помучить сум —
вузлами змії до кроку в'ється.
І море гнівне без вітрил чомусь,
без відклику від світла в веслах.

Чиясь душа збирає острови,
всміхнувшись: лагідно, як діти.
Жду! проліски терпіння—ти зірви,
дочасні, в тихості недільній.

Хто, стрівшись, про світочі спита? —
одні в часовнях не померкнуть.
Безмовність моря! чайка, як свята;
проз мирну проліта вечерю.
Як вернеться, ні на зелений камінь,
ні в мушлю океан не гримне.
І ніби хустка—з сяйвом над листками,
вітрилить хмара: в поле рідне.

7.II.53

ОКРИЛЕНИЙ ОСТРІВ

Чого темніти, острове чаїний,
при хвилях зривного нещастя.
Єдина—скриньку сонця чи відчинить,
і спогад про любов допрясти?

Вітри, сопілочками болю чисті,
жаліються, від хмар примеркши.
А сполохові півдня не скінчитись—
над вишивкою вод найлегших.

Тобі десятисвічник пісні сніжний
до надбережжя з тайни світить.
Та горнутья через пісків поріжки
фіялки моря, як провісні.
А слідом і корона камник вилле,
підпалюючи хвилю в радість.
На квіття—знов при острові невідільне—
душі з вітрилами збиратись.

14.11.53

СОНЦЕ І ДОЛЯ

Всміхнулося в труні, досвітне! рідне,
з могили сліз; я довго ждав.
Ви—вірне серце від снігів зогрійте,
фіялки! хоч ножів нужда.

Вже приливається, життя освятне:
немов вино,— трава ворожить.
Тоді ні казка моря не зів'яне,
гуртки зірок при ній погожі...

тобі: в останній чайчин плач: весела,
засвітить ставники від лісу.
І слово сонця на квітник поселить:
при бурунах, що з смутку блиснуть.
Крізь нього доля, матінка фіялок,
на воскресіннях на горючих—
як свідок, спочування любо з'явить
і душі в круг перснів заручить.

23.III.53

ВИСОЧИНА ВЕСНИ

Відвіяно—немає тіні! вільна,
відкрила квітка навзліт крильця:

тоді до стрічі зіркова новина,—
під білим вітром покориться.

Вже короговно збарвився, без крові—
бузок, мов смолоскип, димівши;
до стрічі посвітами всім промовить,
поколихнувшись наймиліший.

Пташки, грудьми дзвенючі, при хустинці
весни, немов сестри, заводять.
І усміхами, теплі, сповістились
грядки; як знак; нетлінна врода.
Вже мимо дзвонів, тишина пливтиме,
відрадністю від зілля повна.
З помріяного—й сонце нестемниме
покличе пахощами: з поля.

25.111.53

ВЕСНА САДІВ

Зіходить огник, безгомінно, з листу! —
а мов благословення шепче:
тобі на стежку, світлістю облиту,
хоч тіння приторкає плечі.
Від воскресіння світоч вірно любить,
іде в горючім стихарі.
Знов олеандрів виголос прилюдний
почався! — як скрипки, зрости.

І ніби прихожан громада дружня:
стоять похрещені тюльпани.
Біля криниці неба всі заждуться—
блакитного життя спитати.

З верхів'я квітня всім непокориме
зворушення: в серцях причасне—
над вічний камінь церкви, над дверима,
де з гілки горлиця стрічає.

1 1 .IV.53

НЕСПОКІЙ ВЕСНИ

Відстраждує туман холодне горе;
за сосни, за обрив прощатись.
А океан—grimучий присок згорне:
мов з тисячі печей горщаті.

І нам, добігши безлічами стрічок,
обмиє ноги: в стежку добру.
Зозулина верба вдовує вічно!—
на відсвіти вронила вроду.

Спитає щирий дощ, кому ридати? —
святкам бузків краплини губить.
Мов чистий плач, прийшла весіння радість,
поіскриться з суцвіток любих...

мов з вугілля кадильного пашіти
від верхотрав'я по саду.
Завіса невидима! їй пташини
на взори—спогади складуть.

1 2.IV.53

ВІКНО ВАШІНГТОНА

Як небо промовляє про безвинних!—
від чаші сонця скрізь говій.
Ялина—сосна і при ній барвінок:
неначе знаки в корогві.
І знов розкрилюється голуб мовчки;
любови промінь до стокроток.
Хоч і до серця з гілочок дівочих
печелями дощі покроплять.

Але не зглянути ні річку долі,
ні визорити з квітня ризу.
Подвижник—як живий, над нею й досі,
де зорі в колосок добризнуть.
Крізь полум'я приніс рисунок правди
і чести покріпив світильник,
що земель течію навік принадить
аж до вікна, як до святині.
І знов безсмертник неба: звістка чиста

з намету хмарного—білява.
Село моє! мов сивий птах від листя;
кадильниці черешень славлять.

1 2.VI.53

ВІДНОВА БЕРЕГА

I.

Чи звісткою живою знов прилине
вітрильце—як від тебе хустка?
Довір'я колосків біжить поклінне,
а води болем не зметнуться.

Що зміна вірна, ми пізнали з бризку;
як кров, тепло по бростях крапле.
Весну відсвітить, грозами негрізну,—
клопочеться буруння красне.

Проти недолі океан знаходить
віночок неба й віщу свічку.
Роменам білої не буде згоди,
коли без них весну покличуть.

Відчує серце, ніби птах, сумирне:
як промовля життя з погреб'я.
Вже блискавок прибій найближче рине—
до пролісків збудити берег.

ВІДНОВА БЕРЕГА

II.

Посвідчать камені, ладами кріпкі:
як з моря встали для соборів!
А там ні в мармур груди не закрити;
всіх дзвони кликатимуть скорі.
Чи проти смерти напрям чайка врадить,
хоч—колоски світил минувши?
А в спомині, зеленому риданні,
порушиться шипшини кущик.
Мов з моря молоді дороги плинуть;
сопілка променя рожевна.
Невже вікно та квітку неповинну

забути, що в негоді—жертва?
Хатки, мов горлиці: туркочуть, сиві,
далекій райдузі в віночок.
Поклич! де кобзарями на весіллі,
сму́тні моря втішати хочуть.

IУ.53

ПЕРЕМІННІСТЬ

Невже довір'я крилами розбилося
огню блакитного: навіки?...
Як з ворожби біжать сліди рибинок,—
сузір'я віють морю в вікна.

А вранці правда лебедина—з сонця
співучу хусточку відгорне.
Гуртками лілій розсвіта часовня;
чи серця вже твоє негорде?
Помилисья веселка, скелі снівшись:
без розквіту чуття минуче.
Мені: від персня яблуні квітніший,
твій сон! ні каменем не мучить.
Страждання моря. Бурі ниву зводять,
з гримучими ключами йдучи...
при рідній—скарби радості; колодязь,
де бджоли п'ють, від горя дужчі.

8.VI.53

НАДГІРНИЙ РАНОК

Вершини ширяться: мов синій голуб;
ліси в росі! — туман стомивсь.
А жеврій неба зсипано додолу:
до кореня тополь самих.

Скелиння все—мов гнів орлиний, дике;
а світлота смиренна свідчить:
від обрію до огнища гвоздичок,
між нами, з далечин одвічних.

До сизости безодняної, кроткий,

в обрив струмок проливсь, як глечик.
А знов негода встигла побороти
стежинку вбогу! трави злеглі.
Де ж ти? далеко, грозове нещастя
пташину голубу скидає.
Коли в руїнах днів—річкам кричати
про горе, кригою кайданне.

Але вже милосердна свічка сходить,
і полум'я щільник—крізь листя...
Приклонимось назавжди: душу подих
надсвітнього життя очистить.

5.VII.53

ВЕЧІР ПЕРЕДЧУТТЯ

Пораненого крик у чорнім зіллі;
так покривавить горе сонця
(де ми сповидний скарб не розділили!)—
по глибині води внеслося.

Куди не глянути: мов клятва мертва;
дохлюпає під острів судний.
Жаринне божевілля, хмар химери;
чи вернемось? росинок чудо.

А марить по крутизні, з'ява марить,
німуща; де орел без корму.
І грозова рибина—бризки в радість
не кида з течії нікому.
До стежки сrebro зелене стеле
руїна моря, грізно зрісши...
біжить моя біда! як плити склепів,
вали: від споминів скоріші.
А галузок ридання, звуку звичне,
дитячу хвилю з ниви прийме.
Чи вернемось? їй скорбі не скінчити,
де з кров'ю все горіння рівне.

1 1 .VII.53

НАДІЯ БЕРЕГА

Склопотано: як полум'я і пташка,—
над скойчинками буря кружить;
як дзвін, чи кинеться квіток питати
твоїх, де зберегтися дружбі?

Чи зернами з грози не зблисне камінь,
горівши до води? й до тебе—
чи ластівки надії не змовкали,
хоч поле й смолками нестерпне?...

Німа, мов тінь від сосни; нежорстока,
нам зірка голубів падуча.
Та доки голосів завіса, доки? —
чи вже навік свічки розлучать...

Іде! запалюючи псалми: в ризі
лілей, що з сліз, іде прощення.
Вже течія його крізь грім розрізнить
і нас, огнем неізреченна.

1 7.VII.53 НЕТИХИЙ ОКЕАН

Мов із пожеж іруну піскам дарує! —
оповідаючи страждання...
чи ранені голубить квіти вдруге:
із воплем, що душа не ждала.

На вибух: спінено відшаленіти
(мов землетрус хатки зневажить).
У мушлях—краплями плачі налиті,
їх досвітляє південь жвавий.
Побавиться дитя в одежці збрижній,
від хвиль розвалених відбігши...
Уже від прірви грім йому не змінить
розваг—крім дому, найлюбіших.

А зуглившись, паля, ніби сторож:
без галузок, стерпля в'язничність.
Млин океанів! і жорстоке жорно—
як свідок голодів чайних.

1 8.VII.53

БУРЯ

Не змориться! все—в пристрасті, зелене,
прозир'я з бризком не згоря.

Ображене: як гримне келех, ледве
й рибина й райдуги сестра...

А скелю, мов утопленою поїть —
захлинутися в хвилю лиха!

Колишеться мені сльозами повість
на грудях, сплесками прилита.

І кружиться по крові, воплем бивши,
викидаючи в ридання сонце:

воно, кохана, крізь туман, любіше,—
дозріє з моря! в зілля сонне.

І розкувавшись, шкодує гірко,
де тиші від гробів не скрушить:
де ти, лілеє, ти—вітрів сирітко! —
до скриньки нарікань бризкучих.

19.VII.53

ТУРБОТА

— На розсуд світла вийди! пожаліє
розбита до краплинки доля.

Збіліє збір'я берегів залізне,
від хвилі: з валунів недовга.

Зміліла! в гребінці плачі розчешуть,
і ти не чутимеш біліших:

вони до віттаря зірок причетну
ведуть мережку при обличчі...

чаровану, як нива! зелень крови
і мальву в хаток колихають.

Дихання каменя і тьма—ні трохи
з негоди не торкнуться кохану.

Тоді любов—як сон; і все тривожне,
все тебе поблагає грішник...

і море, золоте ридання, може
до чайки на піску горіти.

26.VII.53

МАЙБУТНІ РОСЛИНИ

Що зором голубині, чисті—віщі,
прихиляться на свято в руки...
барвітимуть, розкривши небо, ввічі,
як подих досвіту порушить.

Він найбезвинніших збирає мирно,
притінених крізь сірі будні:
святою кров'я розцвітати в ірмос,
і ластівки твої розбудить.
Небесне море, в тайності, без болю,
з жоржинного життя—обходить...
торкнутися до синіх крил дозволить
галузочкам душі сьогодні.
Вечірні, зібрані на росах свідки,
прихиляться в спокутній грядці:
побачивши, як жар, як жаль несвітський
в зіницях сонця розгорявся.

Уже ні бджілці не минути любо,
ні нам з тобою стрій суцвіття...
розпалить суд! і сколихнуться люди,
травинками на грім дивитись.

31 .VII.53

ЖАЛЬ

Любови муки—мов річки існують
без снігу: перед очі добрі...
відбили скелю світленого смутку—
саму, де в сонці чайка бродить.

Стріпнеться, прагнучи живого сяйва:
нести і вірно поріднити.
Далекі зорі з'єднує присяга,
незнана! як промінні ниті.
А туга; ніби грози з кораблями,
зросла, до прибережжя бившись...
Пташини бистрі з блискавки—минали

квітинку в грядках найбідніших.
І хвиля, як вікно, розбита! вслідна,
що скойки з криком похоронить.
А море: синє відліта весілля,—
вітрила спомину в полоні.

1 .VIII.53

ПОГРОЗЗЯ ОКЕАНУ

Погомонить, мов ліс, до болю! злою
примарою не знає хати.
Мов кинеться нещастя, над тобою —
крилато, відшумить зникати.

Розбризану, як сніжна кров, мережку,
зриває, в леви перебігши,
де ревом доженуть необережну—
схвильовану і чайку, ближчі.

І смуток кружений, без хвиль надії,
обвалиться в грозу димучу...
де все ясмину, де гілки недільні;
моє прощання; ждати мушу.

Та не забудеться блакитне горе
горіти сіллю, з світу рвавшись.
Об берег серця б'є! змовка, просторе,
коло вікна церков назавжди.

5.VIII.53

ПЕРЕХІДНИЙ БЕРЕГ

На покаяння, серед смерти, парус
посвічено при щоглі серпня.
Всі—до човнів життя: в нещасті прагнуть,
де резеда вітрів небесна.

І кожне серце побажає звістки,
що—світла: як дверми часовня.
Обпінить океан окрилля звідси,
де в острова поріг знайшовся...

та в соняшника жеврить сто сльозинок;
та ластівкам на схід звернутись.
Жасминик радости до райдуг близько,
хоч кораблі на дні—як труни.
Та при джерелах світляних береза,
відстраждуючи, біль розвіє.
Прокличе сурма! і, душе, зберешся
на воскресіння моря вірне.

9Л/III.53

НАДВЕЧІР'Я

Гірка палає хмара—побагрянить,
по віяному божевіллю.
Коли комиш, очей зневаги вартий
людських, буяє: "шепіт виллю" —

на виведену лиштву, по річному,
де світляній тополі рватись.
Чому душі твоїй, мов бранці—човну,
згасати при останній айстрі?

Наблизиться зелена мрія й, луже,
зустрінь, рукавами скипівши...
як до життя, як травами найдужче,
де голуби в стежках неспішні.

А сонце крізь гілки, мов плач огню,
не вмере—прокинеться з колиски.
Коли, трояндо, від чужин вернись
до джерела твого схилитись?

22.VIII.53

ПІСОК

Поголубіла, бігши, тінь по втомі—
сухого посвіту, що гріє.
Отак чуття! піщинками надломить
йому кришталь—нещастя різне.

І мертва музика, жорстокість сіра,

просиплеться в степи стихати.

Тоді кричи, як чайка: чи повірять
німій хоч равликовій хатці?

Блискочучи, мов льон сузірний, збірно,
в сліди пісок прошелестів.

А з моря бризками свічок прибігло
сповістя—про птахів святих.

Проквилять біля повороту неба
та й підуть на біду сипучу.
Що стерпимо в житті, з піском минеться,
як береги страждань сполучить.

22.VIII.53

ІСПИТ

Погнівається: мов ножі залізні
та зойк відчаю кида в скелі.
На подих соняшника нас не візьме;
все синяву нежурну стеле.
Все—берег люблячи; а очі дикі:
все—божеволіє до блиску...
все—сном прокинеться! тобі ж ходити
дозволить, де мов дзвін розбився.

Все—тужачи: прозорі груди в листя,
чи в сині ланцюги кривавить;
все скорб'ю до гранітів мшистих литись,
до світла, що зійшло з коралів.

І поспитає, з плеску лебедине,
до зелені, в гостину квітну:
чи любимо?—тоді на камінь кине
корони: виблискані з вітру.

23.VIII.53

НАБЛИЖЕННЯ

Мов голосно вино сполум'яніло:
глибоке горе виноградне.

Над сяєво північчя—вище! й вільно
любов благає в неба правди.

А чудо пурпурове всюди крапле
з галузки на кремінну кривду.
Чуття скипить, світучістю стократно;
проз береги—вали докрикнуть

Осяяні від часослова наче,
лілеї з доцвітання сурмлять.
Провістя ллється, крильми з грому, наше—
по каменях, помшілих юрмах.

А на прощання хвилі фіялкові
пожевірили крізь тінь стрімчасту.
То море входить! не згаса ж ніколи —
де промені росток стрічають.

23.VIII.53

ТИШИНА

Пташина тишина; і руки сліплять
березині—в досвітній розквіт.
А з сну загублена росинка літня
забути про нещастя просить.
Забути про байдужість! охри огник,
промовлений тобі до крові.
Самотні: при живих медах: простогнуть
джмелі, мов монастирські—кроткі.
А від жаризни сонця ткани казка—
гойдається посеред моря.
Призначена: в зелений шлях позвати,
де горя голоси заморять.
Навкруг розкрита сива таємниця
ключами співними—про всіх.
Березо, з хмари до життя горнися,
де океан ридання стих!

26.VIII.53

ПРОХОДИТЬ воля

Проходить воля короговок біла,
забута серед хвиль тобою.
А буря: ніби листик, полюбила
кружити меву молодую.
В мелодію ясинову скипівши —
тенето ночі розривала.
Чи скорбі втопить, мов травинки співні,—
при березі прозора ватра?
Як жнив'я до хатинок і тополі:
бурунний лан відколиває.
Тоді—довір'я, мов вітрила повні
під блискавкою, некриваве—
вродилось! дужче від зірок: довір'я,
споріднюючи наші душі.
Святки: хто рідністою трояндок зміря,
як прийдуть радостями дужчі?

Алмаз розіллє в скойки—вголубіє
життя, через поріг зірвавшись.
Мій парус: відклик від сновиддя! бідне—
світання зви, як птах найдальший.

29. VIII.53

ВЕЧІР ОСЕНИ

Жива вода—перлинно проминає,
і я впізнав тебе, не ждавши.
Лице: від загадки квіток принадне,
посвітиться любити завжди.

Ласкавіше не вийде зірка рідна
покликати з порога ночі.
І навіть айстрова співа сторінка
до серця, де кохана хоче.

Чи біг вітрило по кришталю змінить
при таємниці: в світло з'явне?
Як жду тебе, і смутку лан самітний,
і листя моря не зів'яне.

Де сrebro синіє—нам почути:

мов колоски до скель приллються.
Відійдемо! берези звуть несмутно,
і в сонця не згорять пелюстки.

2.IX.53

НАПРОТИ НЕГОДИ

Обвіє острів; гомонить: без флейти
весільної,— сизіє чорно.
І хвилю крилами з країв далеких
розкидає, як страшно зморить.

Найвишу скаргу: співанку жемчужну:
кому на променях доткати?
Нещастя—глибина до грому скружить,
і спінить скатертинки хатні.

Обвіє; музику, як плач, розбивши
в покришене каміння житнє.
А скрикне саяво! горем голубіші
могили в полі не тужили.
Клопочеться в малюнок гордий; просить
і через чайку перекаже:
— спішіть! відкрилося при щоглі гострій
вітрило, від пожеж відважне.

3.IX.53

ТИХИЙ ВЕЧІР

Ти—звістка від фіялок, вишино,
і шепіт: що відрада прийде.
Негоду в дзеркалі біди віднось,
де бризнеться злочасся рибне.

Притемнена роса на дні "дзвіночків";
стежини любі: непримітні.
З кіоту сонця—роза непорочна
розсіє іскри потремтіти.
Та відколишеться високий спокій;
дотчуться рушнички світучі...
на захід огністю зростати, поки,

відбившись в океан, заручать.
Несвітний берег; щебет перелинув,
мов ниткою крізь килим пільми.
І в небокраї,— ніби сльози в ниві,
тернинки скрізь: за нас терпіти.

I.X.53

ОКЕАНІЧНИЙ ХІД

Несамовиття війн, зірок пелюстки —
на міріяди гроз приносить.
З неволі сині клавіші відпустить,
а трудиться на пінних кроснах...
Будує: в гуркоти доткавши сяйво,
і омофор гойдає в мушлях...
моя далека! звістка воскресає,
як громовиця, мчати мусить.
І чайчина печаль не буде сивим
крізь промінь пориванням битись.
Малюнок полум'я з біжучим схилом
валів: віщує, мов любисток.
І скойка, сирота в пісках самотніх,
погаслого ридання повна,
зернинки неба позбира сьогодні—
вродити, наче зірку, спомин.

2.X.53

МОГУТНІСТЬ

О молодість, палання келех свідчить,
де в сутінку—драконня глибне.
Але галузка волі вся навіки
тебе кохає й не загине.
На зривних межах океан і в змісті
блаженному: мов кобзи котить.
Пожевриє в сновиддя ненавмисні,
чайнку вбризкавши до кости.
Але стріпнеться, рада: крильми—хвиля,
крім сонця не шукає свічки.
Усіх до вічності вітрила звільнять
блакитні: в світлі розговітись!

1 по дорозі дзвони при безодні,
мов лук, помножуючи гомін...
що всім любов! що Божа воля зводить
світи святі й волошки скромні.

3.X.53

ВОСКРЕСІННЯ СОНЦЯ

Доснилось небуття! світанок стеле,
ворожачи, в лампадки лине:
все—від вінця, і серце вже веселе
проміння розкидає миле.
Все—від вінця, що просіяє вище,
ніж квітка до кохання кожна,
ніж казка й візерунок!—море віще
споглянути з огню не можна.
Чи мріє вбогий птах, де заблукає,
обличчя неба відшукати?
Нам: не гординя! не брання лукаве,
а погляд праведний до хатки.

Все—від огню, що розкриває ранок,
до милосердя душі кличе.
І сполохи з свічад збирає гарно,
і течію веде світліше.

3.X.53

НЕСАМОВИТІСТЬ

Р

Мов дух життя жаріє й прибігає,
ведучи в гніві сивих левів.
Провістя з скарбу півдня недоганне,
промовить при біді лілейній.

Прозорим громом пролетить проз палі,
немов котивши гостру зброю.
А в скорбі—пільми білих лір припали
під пальці низкою швидкою.

Перебирає їх: чи то страждання,
щоб піною скипіти знову?
Сяючістю думок громада давня—
хмаринна, сходить надо мною.

Але зелена гіркота недолі
катується, огнем повніє.
Смиренний птах сопілочкам доволі
радів: де світлення нетлінне.
Як блискавка, споломенить могутність
валів—димуча, що від нетрів...
летить! завісу сонця рве, вгорнутись—
немов страждання в спів нескортий.

8.X.53

ПРИБІЙ ХОЛОДНИЙ

Це—потяг срібла перекине з бігу
і спалить на піску: в кипучість.
Тоді мелодію ланів побідну
пограє, мов рояль найдужчий.

А птиця промені шовкові звірить,
на кросні між водою й небом.
Диміє час по кучугурах сірих
пісків! і скоєчка де-небудь.
І нива йде за нивою: тривожна,
а враз відчинить сонце двері.
То не радіти вже тобі не можна,
як небеса навік відверті.
Немов фіялки нагадає хвиля,
і розгориться добрим сміхом.
І що було святе, єдина—мила,
благословлю в казанні тихім.

Пророчити з свічада буде море,
в нім до краплинки долю видно.
Це—камені горять і вже не змовкне
грози бажання висповідне.

8.X.53

РОЗСВІТ МОРЯ

Відкіль: мов кондорами князювала
спокуса, зверх новин припливна?
Мов—цвинтарна, докинувшись, навала
промовила з морського лиха.
А нетерпляча думка в дожданні:
до правди, що найближча церкві...
Де в ранах—світлення хреста всевладні
позвати: крізь відчай простерлись.

Та в літургійний зріст при грізнім горі
світліє втішення недільне.
І морю згірклому про зміст говорить,
і чайці, що віддаленіє.

Одвічне чудо, видністю найвище,
в біді знаходить кожен човен.
Святе терпіння—нам серця збудивши,
на білій течії відновить.

8.X.53

ПРИБЕРЕЖНИЙ ДОСВІТ

Все наростає розбиття тривожне;
все збіднюється квіття любе.
А вибухи глибин минуться може? —
хоч море, як пожар, хвилює.

Розвинув досвіт корогви роздільні,
з благословення: звід торкають.
Коли знедолено живі надії,
а хижості ростуть без краю.

Горить пророцтво: погляд, весь блаженний,
мов над іконостас приходить.
Знов голубіє усміх трав—не стемнить
півмертва хмарка при негоді.
Будує воскресіння цвіт свій! свідок—
життя: шляхи від нього витче.
З престолу, як залічим біль сусідній,

нам сонце перстень дасть, предвічне.

8.X.53

ПОЧАТОК ЗИМИ

Холмами вихори домчаться жовті;
десь відійшла душа: від будня.
Одна, високий пристанок знайшовши,
при сході моря звала, люба.
А сніжні тучі сунуть подорожні—
до саможертви, що в деревах.
Там полонінність шепоти примножить;
від віття скружується, стерпла.
При острові негода барву в'яже,
що на руках лісів—і впасти.
Висоти щирі: їх крило відважне,
привча терпіти при нещасті.

Земля примерзла, і легкі сніжинки
мандрують рідко! вістка скромна.
А монастир ялин прийшов служити:
молитва над труною моря.

11.X.53

ГОРІННЯ ЖУРБИ

Зустрівся втомлений туман травинці
(де листя шелестить об камінь);
він з пурпуру й вина й огню навислі—
торкає шатинки: не сплямить.

їх свічено, мов з бігунів, звидніти,
з галузок жалю непорушно.
Відтіль прозоре полум'я, без кривди,
очиститься і прийде в душу.

Без смутку, зміни океан звіщає,
приймавши образ неба дужий.
І в тиші, понад гробище піщане,
літає пташка, спів прядучи.
А часом барва листкова, мов крапля,

покине дерево надхнення.

Надія сонця: голосами красна,
минає сосну біля мене.

24.X.53

ПЕРЕДВЕЧІР'Я

Одна неголуба, мов чайка, тайна—
від світоча від огняного.
Коло його вікна душа спитала,
чи горя від розлук надовго?
Бо збір'я грозиться, грудьми хмаринне,
пролитись найбліднішим снігом...
А просвіт ниву щогол не покине,
як мрія: при нещасті їхнім.
І вже суперник домовині водній —
жаріє ясенюк і втішить.
Хоч білий човен звісток не приводить
твоїх, при хвилях найсивіших.

Одна присвічена з троянди тайна
на крилах вечора, диміє.
Зелене чудо неба! — і спитала
душа: де відплива безмірне...
Діброви жураються, і гострі птиці
при небі вгадують незнане.
Що—любимо: з барвінків освятити,
де доля з весен знов погляне.

24.X.53

ОБЛИЧЧЯ МІСЯЦЯ

Пір'їни в хмарі—не домів'я пташе;
та хризантемовий віночок...
що променитись до прибою стане,
як срібло скорбот жіночих.

Але, не хліб святити, скибка саява—
сумує та навколо й терен.
Немов чоло, страждаючи, й осанна
знедоленого! рани стерпить.

А що провістить, невідомо зірці:
як фіялкова іскра, журисть!...
і скрізь живими краплями зогрітись
дозволить серцю — вогник дружній.

Я знаю: захистити небо хоче
галузки крови, що розквітнуть.
І тчеться слово світла непорочне
до моря, в течію відкриту.

26.X.53

ВІДХІД

Кому повірити? півсвітлий берег;
і сонце на пустелю сплаче.
Мов вихор полум'я рідке оберне:
так трав'я моря, все терпляче.

Остання айстра впала в хресне світло;
а хвилю смутків—чує камінь!
З вечір'я, при мартинах незловісних,
огонь до скойки замикати.

Перлисту тишу океан напоїть,
одягшися в димучі барви...
де чайки, мов за свічку, за тополі
злітали: привидами братись.

Від простору світкого сизокрила
сплеснула глибина й стихає.
Ми ж сірими словами докорили
обличчя сонця біля хяти.

Сховалось! білого життя зніміла,
куріючи, безмірна мрія.
І зірка скорби, де темніє зілля,
кривавим криком догоріла.

21.XI.53

НІЧ

Скорботний світоч: мов чайне серце;
від заходу проститись вірно!
Вгорі сузір'я молитов, триперсне
народиться, немов з кровинок.

А в ватрі спомин ожива; минутись
при моря голосі, до кручі.
Вже грядка не загубить ні пелюстки—
до диму бурунів горючих.

Провістя визоріє з ночі болю
та з досвіту садів, без крику.
Над лілією долі голубою —
від сонця чутиму довіку.
Надхідна хвиля мов батист розілле
на скелі та в піску відкотить.
А зерно неба, полум'ям осіннє,—
мов дощ, понакрапає в скойки.

29.XI.53

ПЕРЕРСВІТАНОК

Де—щастя сну? вікно читає Тору,
бо вже видніє семисвічник.
А смутно, бо ні голосу! прозору
сльозу діжди, що вжалить міцно.

Будинки ночі в скорпіони корчить
по щілинах біда без жалю.
Як крик—сам квіт, на грудях до сорочки,
мов океан огню зближають.

Та без волосся скрипок, рівно тужать
зірки сусідні над порогом.
І вся стіна плачу небесного недужа
при догоранні горя вбогих.

Ми—без зеленого дихання ниви
від правди, що на берег віє.
Мов грому хліб скривавлений! —безвинні,
серця спаси, моя надіє...

11.XII.53

СТИХІЯ МОРЯ

Від неї—зазорівши, ніби хрестик,—
ласкає льон: живий з припливу.
Ялини скорбі! сніжну хмару стерплять,
чаїну чуючи сопілку.

І рокітливі груди бурі дуже
до неї дихають, при хвилі.
Трава: мов персня золото подружнє! —
синіючи, вода похилить.

А світлота з вінця—повеселіти
бурунному велить риданню.
Незримо: прокричали зорі в сіті
морські, мов жалобу неждану.
І вихбри в валах блискучих зводять
множини сплесків, ніби листя.
На зелень каменя—квіток неволя:
скрапає в плач поломенистий.

11.XII.53

НАДБЕРЕЖНА ЗАВІЯ

На гори—хуртовиння непроглядне;
як при тобі: в ліси набігши.
Безумний сніг під похорони вдягне
ялини, звівши в світі білі.

Перелітає в поспіхи сипучі,
коли сховав ключі від грому.
Але ворота моря спиняють, звучи—
впадати в горі голосному.

Скрізь неозоро сіються зірчини,
вгорнули меву! в силу спрядну.
Свій найгіркіший збіг вода відчинить:
мов коні спінено по ряду.
А втомне серце в зустріч миру просить,—
до променів чоло ріднити.

Нап'ється чайка! з бурі—іскор розсип:
над прірву, мов з квіток, тендітний.

13.XII.53

ЛЬОДОВИЙ ПРИПЛИВ

Добурхнеться на покрижілий камінь,
де—мов кайданний бризк морозить.
Вже море, як двірець: не відмикати,
й віконниці його в розорі.

Зроста крижина: смерти породілля,
що й крабові розіб'є груди.
Труна нещастя! в стужах зледеніла;
від моря гробовизна всюди.

Обмиється істота в хресний стогін,
до самоцвітності на персні.
Мов з келеха кадиличного—огність
приходить сива:тління стерти.

І прикликає дух лілей пребілий,
кривий поріг біди зірвавши;
хоч віються сніги плачем боліти—
в тополях, смутками найважчих.

20.XII.53

ПЕРЕДБУР'Я

Я відпливти крізь сяйво чи зумію —
від острова, що зіллям трутний?
А самоцвіт святого смутку звіють
пориви моря—на довкружність.
Тенета смерти в мерехтах нажеврих
ворожать на плиту жорстоку.
Тоді: вовчиці зойк, як кров ножеві,
та—як пісок морозний в горстку.
Нема ні колоска зірок, ні нитки
горючої! світанки сквітнуть:
без погляду лілей, що гомоніти—
з росю, в хвилю непомітну.

Сплива печаль; відходить, ніби човен,
і місяць: посвітивши щирість.
А ти під райдугу життя нічого
не жди, де гніву камінь грішний.

22.XII.53

ВТІШЕННЯ

Вночі віконний з'явець поглядає
між морем молодим і мною.
І—кущик саява привіває дальнє
сповістя, пошептавши знову.

Відносить місяць при німому мості—
всі через хвилю, тіні вбогі.
Горить з грудей, росаю й листям просить,
при серці притулившись, огник.

Але вкріпляються кайдани мертві—
в склепіння думці побряжчати.
Нехай остання нитка нервів стерпить,
і вийди з-під замка напасти.

В глибокім небі гілочка надсвіття
присвітиться, мов правда рідна.
Сама, з сонцями служить! в скорб сповита
душа; й вікно прозріє ридма.

26.XII.53

ПОЛОНЕНІСТЬ І НАДІЯ

Настигла океан—біда сторука:
він, з огнища вітрів холодних,
мені й тобі зліта в зелених круках,
крізь сніг! як від двора льодовні.

Зніміла місяця мана лебідна,
а сонця мед розлився в бурю.
І нам стежину чайка перебігла,
проз решту променів виручу.
На розставанні гіркота зневіри;

з пісками фуга допрядеться.
А сонця коренів ніхто не вирве,
мов з кузні їх снага південна.
І ми повірмо білосердній птиці
при жорні бурунів залятих.
Вона: провісного тепла напитись
летить над сніг і очі хатки.

27.XII.53

СНІГ

Життя—на смерть ображене, без скарги! —
в гірку рослинку полеліє...
її листок спада, мов камінь: карий,
де комишиння все уклінне.

Життя залюблене в безвинну білість;
а з скатертинки місяць зійде.
Від завірюх нещастями розбилось,
для лілії весілля блідне.
Мороз! — кара безжалісно, в'язничник;
в цимбали хуртовин додзвонить.
І рідні нам привидяться, самітні:
крізь морок, душі, з хмар холодних.
Пригашено високий звід, над сосни
і над сади: де сяйво бігло,
кохаючи, цілуючи! — і птах приносить
від моря звісту, хоч невільну.
На терезах зірок: мов смуток зважать,
розвіяти між нами чистий...
під білу скелю неба, де назавжди
відходять і квітки спочити.

11.1.54

ЗИМОВА ПТАШКА

Понад холмами — чи коло фіялок,
пташинко, голос твій скрипалить?
При камені морозному зів'яло
життя під бистрими серпами.

Де мертве дзеркало, що дочорніло,
де моря дно: не буде звістки!
А сизі сплески з жевріями бризок
на скойку радісно проліті.

Та біля неба визоріла з горя—
надія над закляття сніжне.
Мов нитку діамантову відтворюють
всі ластівки: пустеля діжде.
Докинеться в скрипковий гомін любе—
провіщення благословенне.
На чорній грядці воскресати буде
вже квіття карооке в мене.
ТРАВИ З ВЕЧІРНЬОГО ПРИБОЮ

Стеблинки кротости! ридання ваше
переболіє—в тихе слово.
І моря грім жнивами перев'яже
при тіні чайки, в сніп шовковий.

При шепоті пісків, проз палі смольні,
пожуриться на цвинтар скойок.
Тоді—мелодія, мов голуб, молить
з конвалією світляною.

А пристрасті, всі смолоскипно злиті
й соняшниково, з моря—змерхли:
Не свічка перлямутрова в несвітті,
то місяць снів, де меві ревні.

Його приріднюючи, хвилля стрічне
дивинним димом прибіжить.
І, зірко, світячи в сніги! сестрице,
спинись на трав'яній межі.

20.1.54

ПРАВДА МОРЯ

В далечині живого світла, скарбний,
кораблик мріється без мови.
А на пісок, серед наміння кари,

помілого.мороз листкові.

Спада, мов з крейди, сплеск! по надбереж
проти снігів, життя дочасне.
Вкруг іскорка крізь тінь необережну
при глибині морській не гасне.

Мов при рукавах неба—скорб нагідки
горить— з надсвітних сліз кривавить...
до хвиль землі та до піщинок бідних,
де в смерті—неповинний равлик.

Вінець лямпадки: полум'яна правда
по сизому безмов'ю віє...
до всіх з лілейного дзеркала вбрана!—
й надходить море солов'їне.

1.11.54

СВІТЛО

Барвіє дим із райдуги, від бурі,
що без прокльону рветься, свіжа...
мов—припадати до грудей: не журить,
краплинами жагуча з квіття.
Бо творено і океан, як вогник,
як сизокриле серце в співі.
Під зводи доцвіте або достотне,
в обрив чуття розбивши мистиві.
Розкуто берегів кайдани—в сяйво,
де воскресає небо творче.
І нам, супутна пташко, з хвиль назвалось
горіння, до грудей сорочки.

Давно—до квітня огняного лану
і шепоту зірок навколо,—
призначено, як долю, несказанну
жоржину в молодому полі.

5.II.54

ВІДТВОРЕННЯ МОРЯ

Віджити, діється! зернини чуда
з могили в воскресіння вносить...
на східцях світла—крок його почути,
де світить проліскова просинь.
І від зіниць твоїх: зірчин розкрильних,
вістки ласкавлять, як з весілля.
Напливи моря—громик повторили,
а камінь в іскрах пожалівся.

Жаристий знак первоцвіту нетайно
розвидниться в безлюдній тіні:
де ниті з прядки сонця долітають
між пальцями берез бростинних.

Обличчя моря часом натемніє—
-журбою: як грозить недоля.
Проти страждання взяти парус ніде,
хоч і вітрів долоня добра.

І сум: височина чола небесна—
горить; ридання чайки витчуть.
Мов—біла буря, з серця, біля тебе
галузку мучить споконвічну.

7.IV.54

ПЕРВОЦВІТОК

Мовчить первоцвіток, як між глухими-
тендітний дзоник! ледь відкрився.
Не скаже чайка, чи недужа? хилить,
віднесена з вітрами, крильця.

І вже не буде, як рибина, бігти
рабиня біля: скарга з серця.
Що в сонця прядено, то, хвилі бідні—
спинитися в туман не стерплять.

Ні мрія, що любитимеш, не тоне
на темноту, де в гуслі скине—
кипуче хвилля, від перлин коштовне
і не від ночі соколине.

Без снів каміння гомоніло німо,
де ми первоцвіток минули.
Але байдужий чайка плач підніме
і небо розгорить, як вулик.

1 4.IV.54

ВЕЛИКДЕНЬ

Хоч—темрява, й не можна відкликати:
годин! а сонце з домовини —
розбило, вставши, ніч безодні, й камінь
відкочено в окресток видний.
Події скрізь глухі: мов чумна туча
проходить серед гір до моря...
Але—вже досвіт вишень не потушать,
хоч і сваволя невгамовна.
Гілки аж покипіли! вкруг—рожев'я:
розкрито в сміх, та бджіл гойдає...
зірок рідня, безвинністю блаженна,
чуття з дитинства некайданне.
Лиш океан—розділеність жахлива,—
між нами: всі стежини стерлись.
А вже, над тлінністю й замками лиха,
зустрінем чашу! — цвіт без смерти.

25.IV.64

ПОГРОЗА НОЧІ

Низинами, через неволю вовчу,
розляжеться від хмари—зблисне:
як крик з ножа! й піски сточити хочуть
ростиння пусток небарвисте.
В немісячності ящірка жорстока
проквітлий кактус пограбує.
А камінь пільми, мов громи покотять,
насунеться крізь горе будне.
Тоді тонкі ехидни пританцюють;
злорада скорпіони зниже.
Та навіть привида, як волоцюгу,
комаство покуса прехиже.
Мов річка таємнича, вмить кажання

під небо вирветься з печери.
І вже вампір на скатерті крижавій
живою кров'ю повечеря.

4.У.54

ПРИКМЕТА ТРАВНЯ

Ми живемо при загадці! всвітліє
коронними краями в веснах...
і знову з тайни погляда неслівне
єство її—здаля всміхнеться.

На згір'ї приласкавлений туманик—
в сади: мов димлення живлюще;
там подошів'я в слъози не поранить,
а голуб крильми похвилює.
Ніде палання дике не збереться
пролитись карою! куріє—
небесна смирна при квітинних жертвах;
все—в загадці, навіки рідне.
Бо суджено в сім'ю, крізь смерть, збрататись,
круги тернів стерпівши вповні.
Лілейний світоч сходить над світами,
де з моря—напрямок пророків.

4.У.54

РАННІЙ ЧАС

Далекі парусники: буря здвиже;
фіялка відцвіте без мене.
А кличе свідок—океан! ніжніше,
ніж серце меві неіменне:

переддосвітній—мов бузками гляне,
гіллясто жевріючи в подих.
Хмаринок нив'я й зілля осіяння
в огненній скойці неба сходить.
Скрізь переміни: в місяці і тканях
зірок, і сонцевих горниллях.
Пройти, плечима—поруч, де спіткала
гроза і рута пробарвіла.
А заздриться на наші вікна скромні—

біда: вулканністю струсити.
Чи сиву вишню доля охоронить? —
клонитися тобі в гостину.

30.У.54

СОНЦЕ

Святе і хризантемне, розсилає
пилок палання від сліпучих,
від кучерів: як німб шумить! русяве,
і жалощі в собі сполучить.
Розкриє хмар крилату скойку: чиста,
з завіс рожевістю родилась —
перлина—квітова зіниця! вчися,
тінисте серце, смутку зілля.
Поставлено навік провістя Боже—
приносити дихання правди.
Гілля думок, де процвіте, спроможне
і вовчу кров вітрів прорвати.

Прообраз горній — люстра, що в світлиці,
малюнок духа: пташка сіє
сіяння, звідки барвами проліті—
барвінки крізь тепло весінне.
Блаженний голуб розвіва потоки,
мов сурмок голоси при небі:
з блакиттю — в океан журби, аж доки
зберуться розквіти червневі.
В затон приклониться любити смертне,
де зморена трояндок риза.
Його вінець ні в трунах не померкне,
ні вишні скрапати наблизять.

Само в небеснім серці, в світнім складі,
як іскра: з милосердя родить;
пророче джерело! зустріне раде
дитя, що заспіва сьогодні.

1 .VI.54

ВОДОСПАД

Порив—несамовитий! Він корінню
пораненому миє кості,
і гоїть! і громаду соколину
над лев'ячий огонь відносить.
А бризок зерно сиплеться доснитись
мов сльози грозові, крізь бурю,
де мідяні тюльпани від дзвіниці—
і каменя на суд розбудять.

Враз кучеряві блискавки найглибше
в тумани звалено: на вістря,
де серед скелля—вихорами дише
геєнна звірів, гнівом бистра.

А витерпівши, вірно в Брамса й яблунь,
небесний візерунок рушить.
Там: душі в сивім полум'ї об'являть—
живу веселку пройдуть душі.

5.VI.54

МАК

Найчервоніший сполох від тонкого
стебла поклониться пташаті.
Бо, як і місяць, славить коло нього —
незримих: кличучи втішати.

У затишку свічіє, рідний вірі
з причасного благословення.
Мов рана, теплий, мов любов, горіти:
дарує ниточка зелена.
Мов жертву, що з хустинки сяйва, в душах,
відкрилась по вечірній хвилі.
Мов огник церкви, що змію подужа—
гримучу, і неволю схилить.
Бриніти в крузі радості крізь тишу
нечутно, як плянет сопілки.
Огненністю зійти, нехай колишуть—
грози рукава! подих вільний.

Між нивами, в росі передсвітанку,
скупаються, свічки квітучі;
тоді—в вулканний стрій вінків! і стануть
рости на потойбічних кручах.

7.VI.54

НИВА

В полоні нива! вкруг— блискуче зілля
натискується в межі: часто.
А невимовний камінь зупинила
тополя,— досвітів початок.

І любить співанку синички добру,
і білий мак на водах любить—
і всю, пшеницю: дорогішу вроду,
ніж серга в учті многолюдній.

Мов рушники злотисті, з городенства
простелено: землі, при серці,
І маківка, красою осередна,
прийма пчолу! грабунок стерпить.

Снага, розлившись половіє, стигла—
під гостроту серпа скоритись:
мов мірро, і розп'яття плоть, і стигма
життя, жертовного до крихти.

Вся нива безневинна тихо служить,
долоні вигріті зложивши.
Аж — місяць висвітлив лілейну дужку:
торкнути соняшник найвищий.

6.VII.54

ВЕРБИЧКА

Темніє океан: проз камінь бродить,
де, від століть вина—помшів.
І, некривава вербо! дощик добрий
перешумить до комишин.

Душа не стане втішної сопілки

між горлицями моря звати.
Примружена з смарагду, вербо! скрикни,
аж до гвоздичків біля хати.

Там побуяс при доріжці гілка
і пташка перстень пересипле.
А пестоші твої життя прихилять—
і сонце, як дитя трисвітле.
Хай з'явиться проти завіс негоди,
радіючи тобі, самотній.
Воно: мелодії огню проводить,
при світі—при кленовім мості.

1 8.VI.54

ГРОЗОВИЙ ЗАХІД

З тривоги зграйки серед скель звістились;
і межі океан розбив!...
і голки блискавок—троянд безлистих —
пронизують імлу з грози.

І вороний, між круки, грім проскаче,
стремено кинувши бризкуче—
на жнив'я бурунів, на необачне:
їм колоски пісок примучить.
Коли вже сонце течію поверне
в блакить біля гранітів чистих?...
як ластовине серце! все—смирненне,
що бризок розпалу не числить.

А вирветься з полону—ще святіше:
над хвилю свіченої пряжі.
Горіти морю! дзвони скрізь сколише,
та в біле вінчання прокаже.

24.VII.54

ПОРУШЕНА ХВИЛЯ

На полі чайка вдосвіта спіткає
півсонний соняшник з росою;
так море зводить голубіння ткане

до сходу—стрічею світкою.

Від ночі погойдає човен з круга,
на берег крила в піні зносить.
Пораниться! до скелі погорює,
де впала блискавка на сосни.

Як нива вітрена: перебирає
повтори блиску в грі-терплячій...
І ніби крізь фіялки, некриваве,
крізь хмари сяєво стрічати.

Вішус згоду ластівка сусідня;
зприпливу мов сльоза струмує.
Дотерплено біду: йдучи в надіях,
горить мечами море мужнє.

31 .VII.54

ТУРБОТНИЙ ОКЕАН

I.

Хвилює, доторкнувши мох,—свіжіші,
ніж сніг, уста, що посіріли.
Де побудує вал,об брилу знищить,
аж зірка спалахнула з сіллю.

На східці, ніби до комор, розілле
прозору пряжу, в блисках персня.
Коли рушає в небо кармазинне
сам смолоскипник від безсмертя.

А сполохом рукав піднявши, вірить,
крізь бурю океан при тучах.
І думка добіга до круч, як звірів
іржавих, що веселку змучать.

І синістю спішить і гірко б'ється
об край скойки неземної
А рану: струм бальзамний з піднебесся,
ллючися, в просвіті, загоїть.

І небо все спроміниться іконне,
де—голуб: при світучих грудях.
Гінці морські, відходячи за сонце,
до рідної душі потрублять.

1 .VIII.54

Собі роз'ятрив серце! в хмарах муки:
наш океан, рвучись до саява.
Але, вмиравши в каменях пекучих,
при дверях сонця відживає.

Коли, в вінці світів—сам Агнець чистий:
стежки дарує від блакиття.
Світлити кров; крізь грози сполучити:
одна сім'я свята—надсвітня.
Скрізь творчістю чуття правічне святить,
лампадки світлячи в молитву.
Ми—бджоли: скарби з соняшника взяти
до вулика, в комірню милу.
Не буде берега в негоди! бийся
кривавими грудьми, об тлінне—
до дня, як блискавка страждання бистра
окрилить—океан прилине.
І далечі його навіки згідне
двосвіччя віддзеркалять з хати.
Тоді фіялок шлях над хвилі зійде
і стане стовп огню співати.

8.VIII.54

ПІДЗЕМ'Я ДИВОВИЖ

Печера: в краплях: на тисячоліття! —
збирає розчин та будує.
Аж нанизу і зверху в роги злита,
згрозилась каменизна дуже.
Глибисті ніші виродів морозних,
рудіючи, в ряди сполучить,
їм довисає змій, мов бич, на розліт,
з вапнини звивами блискучий.

Пекельна, в серці—аж на дні, печера:

взірець драконового житла.
Ляльками на спокусу прибереться,
і душі прикайданить, хижа.

Провалить до огненного недоння —
в довічні болі воплем битись.
Мовчить! без жилки з крівцею, злопомна,
в присудженість і тьму грабіжців.

Нема пощади; німище безсердне:
й "чепіги" зіркові розладить.
Поволі, адовина в труни ствердне,
хоч вигляди квіток складавши.
Без теплоти, що і в пташиних дзьобів
дихання вживнює до дружби.
А тільки лютість крижана позлобить
на вбивстві: в павутині ждучи.

22.VIII.5

СЕРПНЕВИЙ ПОЛУДЕНЬ

Церковна папороть окрасить гору,
де ти була, і сад близький
(Цефеєве світлиння все в погожу
траву застигло, як разки).

Гіллястими капличками чатинні
спиняються аж біля лану,
І тиша, мов з криниці! мов гостинець,
наслухана,— журавки глянуть.

До зводів: до відкритої часовні,
тополі йдуть, ставок зберігши.
Свячені роси! тільки крук півсонний
викрякує з байраків грішних...

Віщує лихо, де коріння смертне
пручас з пекла: в груди мрячні.
А джерело, а шестилисник—серце,
очиститься, і змії не раниць.

25.VIII.54

ДОРОГОЦІННІСТЬ ПОЛЯ

Судилося: огненністю в надпростір,
і добрістю в надчас горіти —
хай ця билина, порадивши, просить
від неба! від землі: в корінні.

Свою корону з рисочок рожевих
крізь блідність викружить зірчасто.
І паощ віє, бравши обережність
бджоли: життя собі вінчати.

Мов зірки дно, в розводинах барвисті—
всміхнеться, хоч не прощобече.
А випромінить радість! і повинні
почути колоски чернечі...
безгрішні, наче зв'язні від скрипки,
світити в межі на неволі.
Бувають! вірять: ні на скрик не скривдять
до смерті і роси живої.

26.VIII.54

ПЕРЕДВІСТЯ

Розсипано з хмарин: як від покосів
переддощових—світло тихе.
Помножилось! хоч ворон зойк приносить:
від прірви світу ненаситець.
А не зруйнується грання органне,
в незримому соборі—щедре.
Проти негоди, голубівши, стане
повніти: розпачі відверне.

На серці моря, на свічадній книжці,—
чуття: що небеса читають.
Воно, як немовля, до них найближче:
при свічах—висловити тайну.
Крилате зло кістками перетліє,
списами скрушене навіки.
А в часослові нивок—нетужливе

життя розвидниться, не зникне.
Лілея пламіль келехів прихилить —
з надхнення, проти тьми, біліти.
Спитайтеся: що діється з лихими,
крякучими серцями в світі?

26.VIII.54

НЕВИЧЕРПНІСТЬ

Нам закричить вулкан і хату вдарить,
бо, душами глухі, не чули:
як з неба медик світляної правди
вже назбирали бджоли в вулик.

І що моря ножів? їх розпал слуха—
все чорта, не голубку в висях.
Вірніша від орди гармат, заслуга
огню, що в вівтарі відкрився.

Ромени на горі таємні й чисті:
мов віск свічний—перекрапати...
де ми від злоби можемо спочити
свої! при річках багатих.

Душа не змій, не погордіє в домі
безгрішному, при дзвонах дужих.
І джерела, вівтарного не стомить
спокута всіх!—сіяти, ждучи.

Престольний діє провид: з колосками,
в сьозах дощів (ланок поклонець).
Все: до рятунку в істині скликати,
і вінчик неба не схолоне.

26.VIII.54

СТЕЖКА СЕРПНЯ

Прозначується в винограді справжнє
єство життя: барвить, повніє!...
Між душами повторено—чи в празник
воно чи в похорон сповите.

Що добротворчий дух і світла стежі—
в крові приявлені назавжди:
відчуємо, коли душа обмежить
жадобу і подужа звади.
Ідем нагору; стрінув хрест; а далі
білиста, через мох, трава—
сама вінками знявшись, поглядає;
і мертві камінці вкрива.
Над нею найдрібніший, мов бджолиння,—
і фіолетний, став на південь:
каганчик став! і процвіта в служіння
забуте, а для неба рідне.

28.VIII.54

КВІТ

Легкозелена дужка і вгорі
чотири чашечки в росинах...
Розквітли повно! їм в огні згорніть —
нитки свічні, то не розсиплять.

А далі, невиданно в світнім місці,
жаринка жевріє опівдні.
Леліє з стрілами полومениста,
як мерехтіння—ледве видно.

Як іскор курява через безодню,
що значення з'являє судне...
що—символи чуття прийдешні вводить,
здобуті в запашній посуді.

Навколо порадіє небо тайне,
прообраз крові'дарувавши;
в пелюсти пурпурові—кружма стане
і скрикне! щастя в очах ваших.

28.VIII.54

СВІТОВА ЗОРЯ

Ось—поле, переоране в сторінку
скорботну! й скаменіли ріллі.

Ось—море: лебедині сім'ї ринуть;
а смолки надбережжя вкрили.
Хмарки, як димний нард і вовна чиста,
розметана при синій стелі.
Прносять сосни від пророцтва—віття,
де скатертинки жита теплі.

Вінок прощення! двері в передвічне
при нім світають і не згинуть.
Нехай душа спокутна іскру кличе,
в розп'ятті знаючи тернинку.

Бо не звеличення шукати в брата,
що—гордощі чадні й іржаві.
Ось, на правиці неба: в сяйво взяті,
наближено живі скрижалі.

28.VIII.54

НАДЗЕМНА ДОРОГА, ЩО —вночі

Барвинники з левад сама збрата,
в галуззя всвічена! і кадить.
Мов курява цвітиности з багаття;
розсіяна мовчазно—в ладі.

І в притчі з діамантів на безмежжя,
мов міст господар добрий зводить:
посіє фосфор—супроводи жеврять,
і креслиться журби колодязь.

І викрапано з колоска зоріти
зернини, вінчані югою.
Сторіки розгорілася круг мітри
світлинню рясту дорогою.
І мерехтять, разками в зводі ставши,
мінити без числа жаризну.
Височина собору: на посвяті—
мов льон, стосвічники помріють.

29.VIII.54

ДЕРЕВО

Прибралося у прапори страшного
страждання, клонячи до шляху.
Так душі босі стануть при часовнях:
відплакати погибель скляту.
З вина й огню китайки посвітлившись,
листок спадає: мов півзірки...
Нешумністю серед нещасть миліший
для місяця, що зміг прозріти.

Галузка, як рукав, тоді до болю —
нахилена під небом, тішить.
Кому сузірні течії з собою
приносять спокій найсвітліший.

Як міри здійсняться непроминучі
при іспитах живих, то прийдуть—
земні дерева: справедливий чути
собі на сурмах сонця присуд.

29.VIII.54 ПЕРЕДСВІТ

Завіяли негоди й полонили
в біду кайданів олив'яну.
Як привиди німі—від скель ялини,
що натемніли проти лану.

Дощина: в погримучі грозки звідси,
блищить, від повноти зірвавшись...
Відкрапує через галузки — східці
в "морозок"; до землі назавжди.
Удосвіта ще не хлюпне колосся,
ще в снах блакиття голубине...
А вже коло берези розлилося
в жнива примарні; серпик блисне.
Ще між тополями грядки сповняє
куріння, димлячи від ночі.
А вже, де виднота на листя м'ятне,
джерела гомонять пророчі.

30.VIII.54

ПРИСМИРЕНА ХИЖІСТЬ

Пурпурна ящірка: двійня невзора—
для давнього дракона! ходить...
по листу мерхлому, де прикро вчора
береза зверглася в негоді.

Гляди, при глинищі сховалось кволе
створіння, і джмелям негрізне.
Його не спис, але чатинка вколе;
з дощу до норки, тихо, лізе.

Вже не руїна замкова сіріє
для вершників, що кривду вирвуть.
Коло дракончика від пня—нерівне
трухлинисько: на мжичку збридлу.

Проповзують, ховаючись, подалі
звірки, мов демоники кмітні.
І ллється смуток від віків прадавніх —
при вигляді потвор нг(тіні.
Духовний меч руша!—злокровки мовкнуть
від дій, що виіскрені з леза.
Замісто безсердеччя нетрів мокрих,
скрізь—проскомідія зелена.

ЗО.VIII.54

САМОТНЯ СОСНА

До заходу погроза відпливає,
за лан—в іконостасний зводик...
за ясенки і сіяння безладне
дощу: мов з рушничинок вогких.

Вікно між хмарами тихоблаkitне
і смутками глибоке зійде.
Крізь нього, дожидаючи прокине
димучий погляд сонце блідне.
Насіння мжички воронів розлучить,
в обрив спадаючи до сосни,
що з голок бронзи—повів шарахкучий,

притихши, в лан не переносить.
А ладна до пожертви: в грози зливні,
де галки позичають світло.
Журний струмок її коріння живить
понад пісками: в мох сповите.
Мовчать розбиті камені! трилисник
тривожиться, як кров, при ґрунті.
А їй—проказані в огнях, провісні
сторінки з бурею горнути.

31 .VIII.54

СВІТАНКОВИЙ ЛАН

Як хрестик від грудей, скарбчинка рідна:
злотіє колоскова щирість.
Бо, серцю найсвітліша! вже дозріла—
в блаженній жертві всіх примирить.
Нам виблагана; бо шалені діти
вчиняють братогубство здавна.
Щільник життя—з ікони неба свідчить,
розливши жеврій мов ридання.

А димні йдуть події над холмами,
і через просвіт сонце віє.
Коли мені—вікно все думку манить,
де шепчеться галуззя вірне...
Що мучиться душа моя при краплях
з лілового, при скелі, квіту.
Що з громом вересня вже очі тратять
і айстрове життя привітне.
А ні в сонатах так скрипкові ручки
не стануть строями врочисто,
як росяні ялини! і як зрушить
голубокрилля з них ячіти.
Десть на доріжці, в серце моря, сипле
від зоряних ґнотів пшениця.
І сам господар—в небо колосисте
виходить: з розпачу звільнити.

I.IX.54

ОСІННІЙ ПРИБІЙ

Жалітиметься чайка біля мене,
навії терплячи незносні.
Вже коси розвива життя огненне,
де набігає з хвилі стогін.
А привид і потужить, і не сміє
озватися! сльоза—з печалля.
І очі при могилі моря вмие
з туманами, як біль почався.

Все скошене проміння ллється в душу
від мертвої грози: де привид.
Скорботу меви, від веселки дужчу,
на прибережжі доля скривдить.

Безчасся! та поріг пожежі: сива
покосами, і пальці палять.
Надійде в крушення, де смерчів нива
розіб'є колоски при звалах.

А біле сонце коло краю скаже
провістя, хоч негода вихрить.
Що зміну море принесе ласкаве
з туману—під камінні стріхи.

330

Не буде вже проклятости: до краплі
кривавитися в рані—з вістря...
Воскресне світло! скойчини прекрасні
наповнить, і птахам говіти.

1954

ПРАГНЕННЯ РАНКІВ

Знов—море: грозові мечі до дзеркал
згостривши, в стихарі збіліє.
А милосердя лілія далека:
де світло стріхи голубине.
Знов—море: переймає пряжу тучі,
в племінній силі, ніби з крові.

При дверях блискавки й пісків почути:
чайні переходи скропить.

Стрічаючи світанки з нивок рідних,
обкинеться в грання вічне.
То я прийму, що від троянд—горіти,
де лиштву голубу розмече.
Зоря надземна в рутах воскресає,
мов наречена при свічаді...
при свічниках досвітніх: в неказане
ступає в поле—повінчатись.

4.IX.54

ТЕПЛО

Тепло блаженности приносить серце,
що й ангелам — олтар! крилате;
що списом терзане і в смерть простерте,
рятуючи, шептало: "брате..."
Замучена свідомість світла—з гробу
встає, немертвості всіх любити;
не привид! Князь, що в осередку зроду
царює святістю, над битви.

Хто вірує, краплину неба прийме
від ран Його: над ніччю, спасся...
над каменем, де буря! незбориме
життя палахкотить, як ласка.

Скрізь океани змріються з росою,
з травною споминами згаснуть,
Але сіяння чашу хвиль високу
злива над скоєчками часу.

5.IX.54

НОВИННИЙ ПРИПЛИВ

Вино з травинок буря поколише
і, в ниті гобелен, роздрібнить.
А хижі крила вбризка голубіше,
веселки полюбивши рибні.

Одвіку птиці прип'яті при палях
промінного порядку: рвуться.
І в силі клекоту—вербену сплять,
хоч до грудей вирує скрута.
Чи вернуться кістки і чорно ляжуть
на полоскання, в іскри, власне?
А чаєчки престольні пісню справжню
піднімуть, над гріхами прясти.

Бо лембик між обвалами вже скинувсь! —
і перламутрова долоня
приносить роси: в світляну святиню,
де соняшник не прохолоне.

5.IX.54

МОВА МОРЯ

То жайворонки моря сірокрилі:
перебіжать, пісок сточити.
І мушля сиві гуркоти відмірить—
до слуху принести врочисто.
Чи з полянами в райдужину шибку,
задихавшись прибій загляне?
А хвилі кинуто в пташину швидкість,
неначе по тканинах лану.
Все обертає псальма в древній релі—
жалі прозоріші, як жито.
Від димлених фіялок пальці ревні
прийшли—з кадилами служити.

Намітку гейзерів, немов тополю —
об кручу зруйнувати, зірве.
Чуття, як синій мед: щільник напоїть,
князівство бджіл—збіжить, зориме.

5.IX.54

Помайоріли журавлі при ниві
що хилиться, в могилах сизих.
Там предки! з кіньми сонця боронились,
від кручі викляті, мов схизми.

Без листа, як вісон поткавши —далі,
навала в грі допроменілась.
А при камінні, руки дожидали,
збираючи з громів коріння.

Та чаєня поранене, при бурі,
мина руїни мушель гострі.
Не зойкне мати! під обвал забуті—
сльозини: найбільші брості.

Вже сестри до крайнеба потріпочуть
пир'їнами в розкритій казці.
А світляними кроснами сорочку
не перестане море ткати.

6.IX.54

Палатиме в шипшинний виблиск хвиля,
коли височина світанків—
як церква: де ми дітьми ще говіди,
і серце вернеться спитати.
За чайчин місяць і вітрило дальнє
"морозки" глянуть без розпуки.
А море—бежевілля з снів скидає,
мов прядиво в пісок сипучий.
Скрізь: свічення вінця, трисвітле в сплесках,
скрізь: на горі за нас розп'яте,
що кров, до терну—вмерла і воскресла,
скрапаючи, в рятунок звати.

І роджений з морського горя, ходить,
мов лев волошковий по струнах:
квіт— бразолінник! хоче неба подих
на грядку радості вернути.

6.IX.54

ПРИХІД

Затоплена в трояндний трунок, скойка
підпалиться! мов серце бідне.
Вже—смертні розпачі в пісок прокотять,
і парус голубий надійде.

Гірка турбота і руїна чорна,
і камінь, як скарбниця смутку—
відкривсь! а розгорить крізь кров просфорка
святого сонця в темінь люту.

Докличеться забута правда: близько,
де з гроз облита чайка сплаче.
А сонце руки, наче хрест, розрізнить,
і вінчик світлиться дитячий.

Тоді предвічне милосердя стане
в лілейному, мов сльози, морі—
і всіх торкне квітучими устами,
співучими, де світло творить.

13.X.54

СПОМИН ПРО ТИХИЙ ОКЕАН

Самотний мевами! і образ вишень
прибрав, ридання відгремівши.
Не буде мучити: в піски віддише;
мов, терплячи недолю, грішник.
Мов гори! що горять, що з горя—з диму;
нерадісно розбившись, бризне.
Всю мрію дня, вітрилом несходиму,
приймає небо білоризе.
І зору карого жорстокість мила
і безсердеччя ніжне—пройде
проз книгу синю: чайка прошуміла,
рвучи проміння нехолодне.
І клонить скорбі колосок від сонця—
на сивий шлях; розлуки голос.
Відходь, єдина, скойки хай схоронять,
що, цвівши, з райдуг відкололось.

Але не спомин мій! любов незбута
крило біля каміння ранить.
І зве, і мучиться: в грози в спокутах—
підкине келех океанів.

1 5.VI.55

ЗМІСТ

ЗАСПІВ
НАДРІЧЧЯ
ОСІННЯ ГОСТИЧНІСТЬ
ПЕРЕХІД ВЕСНИ
СОН
СУПЕРЕЧКА І ПРИЙДЕШНІЙ МИР
НАДХІД
МИНУЧІСТЬ
ПРОЩАЛЬНИЙ ЧАСЬ
ПЕРЕБОРЕННЯ
РОЗРАДА
ЗВАЖЕНІСТЬ
ЯК СОНЦЕ ЩЕ РОДИЛОСЯ
РОЗЛУКА ДО КОРАБЛЯ
ОБНОВА ДНЯ
ОКЕАН
КРАЙ САМОТИ
СЬОГОДНІ
ДОЖИДАННЯ СТРІЧІ
БЕЗЛЮДНІСТЬ МОРЯ
ЗАБУТТЯ
ЗЕМНА МИНУЧІСТЬ
ГОДИНА БОЛЮ
БЕЗСВІТНИЙ БЕРЕГ
СПОДІВАННЯ КОРАБЛЯ
ПРИБУТТЯ
ГОДИНА РОЗЛУКИ
ІНША ЗУСТРІЧ
ПРОХОЛОДИ
ОСВІТЛЕНИЙ ОСТРІВ
ВЕЧЕРІШНІСТЬ
ТРАВИ МОРЯ
КВІТКОВЕ СВІТЛО
ПРОЩАННЯ
ПРИГАДАНИЙ ЧАС

БІЛЯ ОСТРОВА
ПРИ САМОТІ
СНІГОПАДОВИЙ СПОКІЙ
НЕДОБРОЧАСНИЙ ДОЩ
СПОДІВАНИЙ БЕРЕГ

НАДВЕЧІРНІСТЬ МОРЯ
СВІТАНКОВИЙ ВЕРЕГ
ПРИОКЕАННЯ—ЗАХІД
НЕСМУТОК
СПОДІВАННЯ СТРІЧІ
ОСВІТЛЕНИЙ ОСТРІВЕЦЬ
НАДБЕРЕЖЖЯ
ЖДАНА ЗУСТРІЧ
ЖУРБА
ТЯЖКІСТЬ
ЧОВНИ
ОКЕАН З КВІТКАМИ: ЩО НА ДНІ
ВІТРЯНИЙ ВІДХІД
ПОСВІТЛЕНІСТЬ
ВІДКРИТА НАПІВНЕГОДА
ПРИБЕРЕЖНИЙ ДЕНЬ
СХІДНІЙ МІСЯЦЬ
ПОВЕРНЕННЯ
ДОЛЯ, ЩО З МОРЯ
ВІДХІД БУРІ
ПРИОЗЕРНИЙ ОБРАЗ
НАПРОТИ НЕРАДІСНОГО
ПРИХІД ХВИЛЬ
ПОСТІЙНА ТРИВОГА
ДОЧАСНІСТЬ
ОГНИК ПРИПЛИВУ
ВІДКРИТИЙ ВЕЧІР
ОКЕАН: ІНШИЙ
ТОБІ
ДЗЕРКАЛО МОРЯ
ВІДМІННІСТЬ
ВИСОКА хвиля
ОСТРІВНИЙ КРАЙ
ТЕЧІЙНІСТЬ
ПРИБУТТЯ
ПЕРЕДЧАС ОСЕНИ
ДОЖИДАННЯ ОБНОВ
САМОТНІСТЬ
ПРИБЕРЕЖНИЙ ПІВКРУГ
ВІДГОМІН МИНУЛОГО
ПРИКМЕТА ГРОЗОВИЦІ

ЗВЕРХНІСТЬ СВІТЛА
ІМЕНА КВІТОК І СТЕЖКА
ПОСТІЙНІСТЬ
БЕЗМІРНІСТЬ ВЕЧОРА
ВИСОКА ОСІНЬ
НАДВЕЧІР'Я ВЕРЕСНЯ
ВИРІШЕННЯ ОСЕНИ
РОЗЛУЧНИЦЯ—ОСІНЬ
НЕТЕПЛИЙ ПРИПЛИВ
ЗУСТРІЧ МІСЦЯ
ГОДИНА БУРХЛИВОСТИ
РУЇНИ МОРЯ
ВРАНІШНЯ СВІТЛОТА
КАМЕНІ (їх найнетривалішість) ...
ПЕРЕДКВІТНЕВЕ СВІТЛО
ПРОЗЕЛЕНЬ ВЕСНИ
ВИДНОКРУГ КВІТОК
ЗРОСТАННЯ ВЕСНИ
ВІДРОДЖЕНІ КВІТИ
НАША ВЕСНА
СВІТЛИЙ ВЕЧІР
РОЗКВІТ МОРЯ
КВІТНЕВА РОСЛИНА
ПОДИХ КВІТНЯ
ДОВІР'Я
ЗВІСТКА БУРІ
ПТАШИНИЙ ГОМІН
СВІТАНОК
НЕРАННІЙ РОЗКВІТ
ТРИВОЖНИЙ БЕРЕГ
ПРА-КРОТКІСТЬ (Вечір)
КРУГОДЕННІСТЬ ЛІТА
ПОПЕРЕДЖЕННЯ МОРЯ
ПУСТЕЛЯ
НАБЛИЖЕННЯ СВІТЛА
ПОСИЛЕННЯ ПРИПЛИВУ
НАБЛИЖЕННЯ МОРЯ
РОЗБУРХАНИЙ СТАН
ЛІТНЯ ЛІЛЕЯ
ВІКНО
ДОСВІТНИЙ ДОКІР

СПРАВДЖЕННЯ ВОДОСПАДУ....
НАДГІР'Я
ВИСОКА ХВИЛЯ
КОРАБЕЛЬНИЙ КРАЙ
ПОРИВНА ХВИЛЯ
ЗУСТРІЧ РІЧКИ І МОРЯ
РОЗВИТОК ГРОЗИ
БЛИЗКІСТЬ
ЧАЇНИЙ ЧАС
СХВИЛЬОВАНІСТЬ МОРЯ
ПРИБЕРЕЖНИЙ ВЕЧІР
МАЛЮНОК НЕГОДИ
НЕМИНУЧА ВТРАТА
ЗАХІД
ЛІТНЯ НАДБЕРЕЖНІСТЬ
ПРИБЕРЕЖНИЙ КАМІНЬ
ЖДАНІЙ ПЕРЕХІД
ПЕРЕБУТТЯ
МОЛИТОВНИЙ РАНОК
ЧАС МЕДУЗ
ПЕРСТЕНЬ
ЗМІННИЙ ОКЕАН
ПОРТРЕТ РОСЛИНОК, ЩО ЦВІТУТЬ . .
НАДРІЧНИЙ ВЕЧІР
СОНЯЧНИЙ ВОДОЗБІР
ДЕРЕВО (в сторінці)
ВИСОКОГРАННИК СТАРОВИНИ
МАЙБУТНЯ ЗГАДКА
ПОРИВНИЙ ПРИПЛИВ
ВІДЧУТТЯ З ПЕРЕДГРОЗЗЯ
НАДБЕРЕЖНА ГРЯДКА
ПОГРОЗА ХУРТОВИНИ
ДЖЕРЕЛО БІЛЯ ЧАСОВНІ
ЧАЇНИЙ ВІРШ
НАДВЕЧІРНІСТЬ
ТРИВОЖНИЙ БЕРЕГ
ЖИТТЯ ДОЛИНИ
ТОПОЛЯ
ПЕРЕДСНІЖНИЙ НАСТРІЙ
ЛИСТОПАД
ОСІННІСТЬ

ЗИМІЄ ОКЕАН
БЕРЕЗА
В ЛІТУЧІЙ ЛИСТКАМИ КНИЖЦІ
ВІДМІНА ГЛИБОЧИНИ
ВЕЧІР ЧАЙОК
ПРИСМЕРК МОРЯ
ПО КРУГУ ТИШИНИ
ГЛИБОКА ОСІНЬ
ОСТАННИЙ ЛИСТОК
ПЕРЕМІНА ЗИМИ
ДОЖИДАННЯ ВЕСНИ
ЗИМОВИЙ ДОЩ

ГОРІННЯ ГІЛОК
ПЕРЕДВЕСІННЯ СВІЖІСТЬ
НАДІЯ—ПРОТИ ЗИМИ
ПРИБЕРЕЖЖЯ ОСТРОВІВ
ОКРИЛЕНИЙ ОСТРІВ
СОНЦЕ ІДОЛЯ
ВИСОЧИНА ВЕСНИ
ВЕСНА САДІВ
НЕСПОКІЙ ВЕСНИ
ВІКНО ВАШІНГТОНА
ВІДНОВА БЕРЕГА
ПЕРЕМІННІСТЬ
НАДГІРНИЙ РАНОК
ВЕЧІР ПЕРЕДЧУТТЯ
НАДІЯ БЕРЕГА
НЕТИХИЙ ОКЕАН
БУРЯ
ТУРБОТА
МАЙБУТНІ РОСЛИНИ
ЖАЛЬ
ПОГРОЗЗЯ ОКЕАНУ
ПЕРЕХІДНИЙ БЕРЕГ
НАДВЕЧІР'Я
ПІСОК
ІСПИТ
НАБЛИЖЕННЯ
ТИШИНА
ПРОХОДИТЬ ВОЛЯ

ВЕЧІР ОСЕНИ
НАПРОТИ НЕГОДИ
ТИХИЙ ВЕЧІР
ОКЕАНІЧНИЙ ХІД
МОГУТНІСТЬ
ВОСКРЕСІННЯ СОНЦЯ
НЕСАМОВИТІСТЬ
ПРИБІЙ ХОЛОДНИЙ
РОЗСВІТ МОРЯ
ПРИБЕРЕЖНИЙ ДОСВІТ
ПОЧАТОК ЗИМИ
ГОРІННЯ ЖУРБИ
ПЕРЕДВЕЧІР'Я
ОБЛИЧЧЯ МІСЯЦЯ
ВІДХІД
НІЧ
ПЕРЕРСВІТАНОК
СТИХІЯ МОРЯ
НАДБЕРЕЖНА ЗАВІЯ
ЛЬОДОВИЙ ПРИПЛИВ
ПЕРЕДБУР'Я
ВТІШЕННЯ
ПОЛОНЕНІСТЬ І НАДІЯ
СНІГ
ЗИМОВА ПТАШКА
ТРАВИ З ВЕЧІРНЬОГО ПРИБОЮ ..
ПРАВДА МОРЯ
СВІТЛО
ВІДТВОРЕННЯ МОРЯ
ПЕРВОЦВІТОК
ВЕЛИКДЕНЬ
ПОГРОЗА НОЧІ
ПРИКМЕТА ТРАВНЯ
РАННІЙ ЧАС
СОНЦЕ
ВОДОСПАД
МАК
ПОЧАТОК ПЕРЕБОРЕННЯ
ЛЕБЕДІ МОРЯ
НИВА
ВЕРБИЧКА

ГРОЗОВИЙ ЗАХІД
ПОРУШЕНА ХВИЛЯ
ТУРБОТНИЙ ОКЕАН
ПІДЗЕМ'Я ДИВОВИЖ
СЕРПНЕВИЙ ПОЛУДЕНЬ
ДОРОГОЦІННІСТЬ ПОЛЯ
ПЕРЕДВІСТЯ
НЕВИЧЕРПНІСТЬ
СТЕЖКА СЕРПНЯ
КВІТ
СВІТОВА ЗОРЯ
НАДЗЕМНА ДОРОГА, ЩО—вночі . ,
ДЕРЕВО
ПЕРЕДСВІТ
ПРИСМИРЕНА ХИЖІСТЬ
САМОТНЯ СОСНА
СВІТАНКОВИЙ ЛАН
ОСІННІЙ ПРИБІЙ
ПРАГНЕННЯ РАНКІВ
ТЕПЛО
НОВИННИЙ ПРИПЛИВ
МОВА МОРЯ
ПРИХІД
СПОМИН ПРО ТИХИЙ ОКЕАН. . .

ЧАСТИНА ДРУГА

"Бачите нині, бачите, що це Я,—і
нема Бога, крім мене. Я умертвляю
і оживляю, Я поражаю і Я сціляю,
і ніхто не вибавить від руки Моєї".
(Второзаконня 32:39)

НЕВІДОМИЙ ВІДХІД

Ти в тойсвітті! серце недосяжне
посмутніє з білих снів.
Чи від надвіконня спомин згасне? —
вже в світильній стороні.

Мов до стрічі: лан дівочний, любий! —

з поля кличучи, в сім'ю:
легіт—лан конвалій приголубить,
і сколише в тінь твою.

Чи істота рідна, з бурі чайка,
близиться в обвал зірок?..
Де з ночей пожежа нескричанна—
мчить: від звірів чотирьох.

Невидимо,—чути кров'ю в листі
до пташин, як відсвіт, чути! —
блискавки на плечах племенистих
рушать нари через тучі.

Там любов мина, на груди склавши
згаслі руки: галузки...
Щестикрилля горличинок, з ласки,
відведуть огонь близький.
Чи з години горя, чисту згадку
в книгу океан склада...
Чи забуто душу неспоглядну? —
що пройшла, в страшних садах.
16,23.V.64

з ВІСТКА НЕПОГОДИ

Поруйнований ребром, на морок —
бідний корабель поблід.
І в негоді доцвітавши кротко,
не озветься вишня вслід.

Складені, як сном, труна замкнула
неживі на грудях руки.
Не погляне скарга, й крізь безум'я,
зором тиха! біль спокутний.

Марево до мене племінь водить:
біля каменя розлити,—
мучиться від смутку; спогад жодний
зойком не замовкне в зіллі...

проситься, всивівши, в час нещастя,
й душу з таємиці кличе:
море скорбне! почина ячати,
в кручі вдариться найближче.

29.У.64

ПЕРЕМІНА СМУТКУ

Зелениться скеля—мшисто вбрана,
розбива з припливу блиски.
Знов безодню моря, в свіжих ранах,
зрушено від болю звідкись.
Після жертви в сплеск течій сліпучих,
движеться: як ріллі й ризи.
Стрічних— синню, ніби спис, розлучить
доля біля східців грізних.

Серце, самотою згіркле серце: —
до замків труни миритись.
Проти моря на біді померкне
твій квітник, слізьми краплистий.
Звідси сполохи відмечуть повні—
перстень: ти згубила в днях.
А окрайчик райдуги промовить
добрістю, що скорб зміня.

30.У.64

ЖЕРТОВНИЙ ЧАС

Ми не знали, де благословиться
на холмі навік надія:
в огнищі, відкіль—як віття з липня,
іспит мукою завіяв.

Де не згледіти біди нікому,
вся спалахкотіла в південь;
де кладуться в терні війковому
рани, і терзання ввійдуть.

Де за тебе хресно і за мене
в храмі всіх небес, до жнив—
жертвою огню життя священне
внесено! і пломенить.

Так: на кров безгрішного заколють
агнця—за ціну провин,
що зложили ми, ворожі полю
правди в колосків живих.

А воскресне серце неба, з смерти,
всвітлює до сонця—зміст:
пурпуром, як бризний вінчик терній! —
пільму подолати зміг.

І зверхзоряні звесніли кручі:
в знак, що з-над могил не втратять
згадки! до ясминних сліз зворушить
ї, як віск, жаріє крапля.
І збагрівши, океан з терпіння
в розсвіт крилами боронить,
де кривавиться ціна безмірна—
викупити кожен гробик.
Де—в любов, офіру—цар предвічний:
з виплати заліз пестерпних,
як з огню, на смерть прибитий тричі! —
сповнює: первосвященик.

5.VI.64

НАДІЯ МИНУЧИХ

Корабель чи вквітчано гіллястий:
вироси в сузір'я любі? —
і через розбурхану проклятість,
хоч і місяць ниті губить.
Чи з прощання привид не померкне?
мов браслетний сплеск, примор'я...
І журбою журавлини, в серпень,
просвіти з грози говорять:
де, на протисмертному затоні,
паруси вести безмовно,—
безгоміння тайною полонить
бідних, за кленком і мостом.

А з холма небес, огнем незрима,
над сліпими могилками,
мучиться! жаліє! кров'ю йтиме—

сонце, від хреста, скликавши...

звідти й квіття, пахощем невтомне,
зводить—коло хвиль простерти.

На безодні гробик не потоне
при його пресвітлім серці.

6. VI.64

ВСЕЛЕНСЬКА ОБОРОНА

Віється тобі листок відчаю
по ріллі течій смутних.
А крізь сон і явори читають
з блиску—про святий світник.

Бо труну від поривання звіра
при безодні ватрок сизих,
потурбовану, мов човен вирвавсь!—
дужі зберігають Жизни:
Жизни! в пламінь крильми лебедині
при будівлі, що не вмере,
а на три господи розгодинить,
висотою: в білий хрест.

Він основою над смерть постанув,
аж до поля зорениць—
від неспомного від океану
з прірви, де горіти зріс.

Та від перекладини—руками
сили неба невидимі
хресно просіяли! й розмикати—
смертників кайдани з міді.

При верхів'ї розсуд просвітлівся:
при істотах, що з огню —
повіваючи в три пари крилля,
зором нас не проминуть.

7, VI.64

ПОСТІЙНИЙ СВІТЛОКРУГ

Де тремтить нестерпна зірковиця,
збігши на вали безодні,—
непорушно в сон труна сповита,
в спокій! мов кораблик зовні.

Хай чорнотами зловісні брили
покришила смерть, як хліб.
Коло берега в припливи милі
бризнеться і сонце вслід...

Гляне ласкою на домовину,
з гілки викличе, з небес,
не зорю падучу! — дзвоном дзвінну
пташку: втішити тебе.
Відсвітивши в чисті повноводдя
від чола вишневу кров,
подарує, де рідня недовна—
з вечора свячений корм.

Скоро зійде, безконечно блідний,
в просинь скорбі—молодик:
наче брат, жаліти з гір! бо звідти
до життя й струмок збудивсь.

11.VI.64

МІСЯЧНИЙ ВЕЧІР

Горнутья тумани й сповивають
сон безвинний твій, твій гробик.
Помира пурпурністю без краю
вечір: вечір добрий, добрий!

На фіялках скатерті морської—
місяцева скибка хлібна:
в поминання дар! вінець подвоїть
при воді, що в смерть поблідла.
Ждатиму, аж доки знак небесний
з блисками почне скликати.
І в нетлінній течії присестрить
голуб, світністю крилатий.
Все при невзоримій глибочині
ждатиму німіш від скелі:

звідси двері в зустрічі розчинить
погляд сонця—двері теплі.

20.VI.64

БУРХЛИВИЙ ЗАХІД

Множена, як і тривожна, входить,
розливаючи згорання—
воля моря! коло тебе в подих
повені, мов зелень, звана...

Відкриваючи й твої недавні
спогади, що перейшли.
Я не чув, бо з кручами найдалі
розділя пожар ялин.

І тепер—неначе скеля стигне
в мох! то домовина в горі...
Де привиддя вічно негостинне,
мечеться, з негоди зморне.

Раптом чайка, крильцями висока,
в трепеті спадає, з тайни —
провіщаючи: твій сон в оковах
весь лампадками рознятий.

28.VI.64

ВЕЧІР ВЕСНИ

Небо—гніт засвітить, зором кротке;
жар при лісі голубім.
З дітьми попрощається наокрест
і призначить вік тобі.

Де замок, що блискавки чотири,
з полум'я ключів одвічних:
на труну—на віко, в смерть закрили! —
вже любов твоя посвідчить.

Дохлюпнеться й найрідніший шепіт,
де ліхтарний мріє міст.
Мирно в смерті—проліски найперші,
з криги: до грудей візьміть.

Це—даровано напроти болів,
з воскресіння: знаком хресне.
Небо! тільки твій приплив дозволить
відновити сяйво з весен.

28.VI.64

ЧИСТА ПРИБЕРЕЖНІСТЬ

По карнизах світла— дощик ходить,
сизими руками сіє...
Випити ж, душе! згубивши гордість,—
зілля моря невесільне.
Все—злетить, над жовчну зеленизну,
вибух сивий: розбивати,
ніби в кару, кручу серця бідну,
з болями через обвали.

Всюди твій несплаканий пристанок
видно над ланами моря,
серед огнища плачів, що брано—
з бурі: в грудях відговорять.
І повтори кружністю поткались,
бігши—скойку заливати.
До гробів горить небесна жалість:
обмива в собор посвятний.

3.VII.64

ОКЕАНОВЕ ДОСВІТТЯ

Доля найбільший гнів пророчить,
зводячи долоні з бризку,
де руїну від каміння ночі,
сіру: розпали закриють.

А в сусідстві спочуття кривавне
б'ється з блиску течією...
ні! мов сірка, зеляно не в'яне—
мчати чергою своєю.

Береже з біди незнаний острів,
як часовню мідних трун:
там—вістки, метеличинки прості,
небо в полум'я вберуть.

І не мучитиме смертна стужа
від пісків—забуте серце:
без зірок забуте! де подужа
біль, аж поки кров воскресне.

Десь: останні, з берегів не згиньте
спомини від юних стріч!...
все—в свічадності вино розлите,
все, немов стихар, стремтить.

4. VII.64

НЕЗНАНИЙ ПЕРЕХІД

Глибина: в грозу, як пряжу, вбрана,
як в ожинник, і синіша,
розділила! з липня чайок згряя—
при біді твоїй страшисться.

І прокинувши гілля далеке,
в сторону, де вмерла юність:
ти погас, мов ґнотик, білоклене! —
серед змій, вінцем отруйних.

Розділила: з книги хвиль значити
межі смерти, як і моря,
де душа згадає сни в'язничні,
а кістяк гріхи розорять.

Звідси, загубивши жовклий череп,—
линути без крил на тойбік.
І великій схимі все чернече
скорбництво себе вподобить.

Вернуті на сплески світла кличні:
до потлілих трун, всі—вдруге,
здіймуться з воскресної каплички,
відболівши море трудне.
Вал димить, як бразолінні печі,
звівши сребро в ікону.
Вечір; і твоя коса полегшить—
смуток: на плечі світкому.

5. VII. 64

НАПРЯМОК ВЕЧОРА

Шлях—збираєognища розлиті:
в коливання скиб вишневих.
Доле моя! з моря, як з молитви,
зводяться в кадильність меві.
А не відсвітити перстень свідчий,
де він: чи з труни скотивсь?
Крильми сизий вечір на відхідді
в прірві спалить острівки.
І сповивши крепом проти ночі,
десь, при гromі неземнім:
похорон—плечей і снів жіночих,
не зрида дощів над ним.
Доля моя, тиха і невчасна:
через океан, як плач—
полум'ям і чайками звінчався
шлях, що душі розлуча.

Протечуть сузір'я в обрис кутий,
зріючи: гвоздичок ватри.
Не для мене серпик! зійде з пустки—
сині колоски зібрати.

11.VII.64

ПРИМАРНІСТЬ

Мріється, що тихо ти до мене
стала при швидкому вітрі.
Море: мов ялини в незміренне
поривання звалить литись.

І від місяцевих ти мирніша
від вінків: їх цвітів сім.
Дні травневі, з-між гілок верніться
і при розпачі своїм...

Там: як лірникові пальці вбогі
рельне струння в пітьмі рвуть.
Поруч ти, ласкава, проти болів,
брала руту білоруч.

Свідок біля неба—тільки світоч,
виткавши рукав: спалати...
через світниці! там жар пролито—
з хвиль, як маки мимо хатки.

Зводяться вали — прозорі скелі,
жаль розбити свій навіки:
в повів, з кров'ю громовою —вельми,
до грядок на синій виклик.
Тільки тойбік, мов скарбистий розсип—
від човнів! коло віконниць,
віє, та з долонь, сльозами росних,
зірка—дивину наклонить.

18.VII.64

ЖАЛЬ

Вкруг заморено в замкову строгість
біле речення сердечне...
Бо, схмарнівши, звичай семирогий
 кине в страм і в сміхи вмече.

Проти нього: квітчик моря змовчить;
від грудей, мов чайка навзліт...
Не признаємось ні в рідні очі:
при гордині—кручі ржавій.

Тільки, аж страшна завіса пройде,
і не стрінемось ніколи,—
душі бачать: як життя холодне
змарнували в мертвім полі.
Пустка стане! ні річками айстри
не погасять муки серця,
а рвемось між ірїї найстарші,
там: куди мороз не вдерся.
І жалі з невороття докликнуть
легіт і комусь присниться:
поривати скрізь вишневу гілку,
сиплячи росою в лиця.

23.VII.64

ГОДИНА НЕГОДИ

Доганя, в ридання забирати:
камінь смерти, косий череп,
на потоп розбившись по втраті! —
надвечір'я невичерпне.

А в грозьбі звірніючи руками,
розрива криваві сосни —
через скелю і громами спрямить:
сніжністю розливши в поспіх.

Відкриває, від гріхів невітінні,
ребра та з валами здвиже.
Женучи, мов кречети, наспішить
гнів! під неземелля нижче.
Димне з гробівця грудей пророчить
горе: місяців забудець,—
навіть ниви в передсмертні корчі
котить, як виття прилюдне.

І на скатерть розкида скипіти
гнів, гіркіший від труни:
кружачи під голосіння в плити—
цвинтаря, де біль приник.

Все напроти тебе: в пітьмі сивій,
де стежки огню замкнули.
Тільки вісників крилата милость
визволя в надзір'я—з смутків.

25.VII.64

ПРИБЕРЕЖНИЙ ГОЛОС

Міряється в громі строга правда—
в білому: що й гілка яблунь.
Чи впокорена їй згряя страдна
чайок, де суди проглянуть?
Я не знаю, чи пташки тихіші—
дві, що в парі прилетіли:
скрито звістять, по піску пробігши,
про жалі! не роси милі.
їх не вернемо, кущів рожевих,
до вікна—звести багаття;

ні туманів при горі: бо в жеврій,
мов з іконостасів знята.
Пронесуть рисунок горя—ризни,
палені в пісок по скойках.
Там і голубий обвал наблизить
спогади до болів кротких.

Коливаються безмежно й вінця
моря, зметані за сонце...
де—в недень:до мене відкликнися! —
зійде квіття високосне.
Все до безгоміння мимо мене—
зілля: все прозоре, лившись,
німо сплаче, відсвітом надземне,
з грядки згадок найлюбіших.
26.VII.

ПРИПЛИВНА ХВИЛЯ

Скружена, як рельний вал, негода:
старчикові сонця в клопіт.
Котять голосні безодні! сходять,
сиві, до пожеж потопних.

Понад їхнім димом коло пальців,
що біжать, перекипівши,
мева: сирота злетить припасти
до грудей крайнеба щирих.
Розгоряється в племінну пряжу
блискавок, на зорах смерти—
синява могильна, звідки в'яжуть
берег: тінню серця мерхлий.

Складено не в наші зорі тайну,
при віках—як вал, прилитих,—
де тобі спочити! де впадають
різно думи: всі трилистки.

Жеврій сплесками коси від гробу
литиметься через любі—
черги моря: в долю безборонну,
що хреста свого не згубить.

26.VII.64

ВІДХІД НЕГОДИ

Палено ланами з надвечір'я —
звали, де дитя втече:
налякалося! бо бризком вітрять
звірі сині на плече.

Щире—рідне, в слові не сказати! —
світлиться від сонця з кручі:
що, як мати, станувши на захід,
гляне до валів ревучих.
Бережися, шире! грізні гриви
мечуться з ланів на камінь.
Бо недоля, леви покоровши,
зводить—як прибій вулканний.

З віолетної, мов шлюбний ірис,
браний до світлиці в глечик —
з глибочині скісся смерти мірить
тінями: від змії не легші.

Чорністю і джмелик грому гасне
в смутку, потканому з півдня...
де— надсмертний дзвін, де вже ні ясен,
світний, щебету не звіда.
Тільки милісто в ріллі немерклій —
вії сонцеві, з освяти,
як торкнули твій рукав, крізь межі,
впали в згір'я неба згаслі.
Дождатиметься думка, визнавши досвіт,
при вікні; тополь подружжя.
І розбивсь пожар! плачі відносить
сніжні—нива хвиль найдужа.

2.VIII.64

НЕЗНАНИЙ ПРИПЛИВ

Смертні савани змиває з волі—
на розрив, до скель ростучи;
скрізь летить! із мірри славословить:
розпал стотисячоустий.

Пригадаю комірець в узорі,
в папороті жовтня з гір...
і твоя коса: огненник добрий—
з ним, струмуючи, горів.
І живим, як мак, світанком глянуть
очі карі; снів двозір'я.
Знов із моря синій голос лану
входить, мов пожежа бистра:
тут і поридає гірко—в спомин,
кинутий з біди твоєї!
В грудях дзвони носить похоронні
море—до труни й лілеї...
тут їй скрапати слізьми в самотню
мову сонця і загоїть—
скорб: чернець прийма велику схиму,
в скит між колоски з грозою.
Ватри валяться в планетні плити,
біжучи, де скатерть горне.
Братство! — чару принесуть напитись,
і згоря чуття гріховне.
З моря вершники рокочуть бистрі,
вороного поля сточать.
Бідна чайко, чайко вбога! виспів
ткати при могильних скойках...
Він мережками з кругів проллється,
проти хмари—домовини.
Чистий висвіт: наче рана хресна,
серце з горя відновити.
З.У111.64
БІЛІ ЖИЗНИ

І

На сторожі трону: висповідні,—
четверо молебень правлять.
І ні поступами блискавиці
не змістити їх крилатість.

І не спиниться на мить, не стихне
серце, в славлення палавши:
милостью, мов смолоскип, світильне—

до недолі душ болящих.

Невгасиме над морями часу
і живим огнем безсонне,
знає чашу від Отця причасну,
скрізь їх серце—богоносець.
Чисту в груди беручи потужність,
мов магнолії при морі,
лібединням крил зверхсвітно рушить
кожна: в благості соборній.

3.VIII.64

Відмикаються моря в дорозі—
де четвірний крильник бистрий.
Тлін землі ні тінню не погрозить
бігти на хрещатий листик.
їм лазур'я в людській долі зморній
знизу мриться: шатра шиті.
І зворушить, проказавши, громик—
з незабудками при житі!
І нетлінний семибарвних чуда
креслиться в олтар при службі.
В степ стихіру радісну доручать,
вівши з океанів, любі.
Зорів повні в зірковій істоті—
вкруг, і повні: з храмин серця;
білі Жизни від країв престольних
землю в сполохи похрестять:

Крильми в пошестірний помах кружний
шлях для ангелів провівши.
Кубки присудів—зорями, в служність! —
їм яскрять, нести: як віщі.

3.VIII.64

ПРОБУДЖЕННЯ

Скорбі мої, скорбі! вкруг—вітрильні,
з блисками вістки ведучи...
Проліскова в храмі синь, приливши,
думи прибира димучі.

Біля скроні в тебе: над погрози,

вже семицвітінник дійде.
Скружений, ні згадки не розорить—
про ласкав'я, зірці рідне.
Зводи: світлі, як найстарша правда;
чергами чуття проходять.
Тільки з моря повінь виноградна
в камінь пінить біловоддя.

Сонце! повели, щоб знак почався
в замкнутім, як гробик, морі.
Піднеси і дискос до причастя,
в пальцях світла: збір накормить.

4.VIII.64

НАПРОТИ НЕГОДДЯ

Чи власкавлено орлів синіших,
аніж клич волошки в берег?
Трублять! а вона ні снів не стишить
від труни в надсвіття вербне.
Бо сповіщено про дні прийдешні,
серед смерти: йдуть вітрильця—
з бурі, де, завісою роздершись,
лоно в білі птиці вкрила.
Зводять на склепіння до малюнків—
звіт про серце: при жалобі.
Острів—там ні круків не кленучи,
скриньок не замкнули жодних.
Полеліє, прогорнувши в ніжність,
полум'я лідеї! — згладить
По піску лазур'ю з нив свіжівши,
відплива на люстро далі.

Досвітля прозору згадку й тоне;
враз відсеребриться в мерхит.
Відплеск! як печаль: коли тривожне
відгорить гілля—примерти.

Острів: значеннями повні з'яви
від життя ланів тойбічних.
Бо душі в кайдани не зв'язали
звірі, від глибин прибігши.

5.VIII.64

ПОРИВНІСТЬ

Побудує в згір'я і приносить
грозові покоси з м'яти:
мевам і лампадкам суголосні,
разом звалить—розбиватись.

Скрізь розсіє: з ворожби, до ризок,
молочай могил припливний.
І пожежине обличчя низько
сплаче огняні краплини.

Леви неба, сторожки на водах,
вісники від райдуг—з варти.
Мчать круги рятунку і знаходять
потопельників стобратніх.

Черги значаться в ткання свячене,
з гречки: найчистіші черги.
Нацвіте і вибухами змече
жаль від скрипок невичерпний.

6.VIII.64

ВИСОКА НАДІЯ

Ніч навісила замків чотири—
чорно, в світові кінці.
Мов з віконця в'язневого мріти
місяць віями зміцнів.

І повиростала скорбна зелень,
іриса іскряться з моря.
Все, при смолоскипах незліченне,
де щити не посоромлять...

барвлено герби на них небесні,
і від списів погримлять.
Сполох, як на церкві в семихресті,
внесено в надсмертний шлях.

І полки: владичні, з охорони—

кожному, в спокутній скорбі.
Движний океан огню промовив
і крізь камені надгробні.

Ліліє труни в правиці сонця,
збудишся на берег любий!.,
і вдочерять вірних і всиновлять
небеса в сузірних бурях.

7.VIII.64

ДВОКРИЛЕЦЬ МОРЯ

Не замориться і не притане
кров'ю в глиняну байдужість:
голуб! доле моя, він відчайне
свідчення веде і служить.

Бо життя, немов пелюстка з воску
й з нитки—пломенить, як пурпур:
згинуті, б'ючи стрілками в млосну
мертвоту й трутизну трупну.
Хто, коли в дими кострів, склинавши,
до стовпа ганьби прив'яжуть:
не зміня думок на скарби навіть,
вибравши зорю найважчу!
Хоч калічено в неволі здавна
каменем невір і цепом:
і чуття і очі між тумання—
в гріх! до ребер серце стерплось.

Вирвана криваво з демонизни,
через двері смерти й чуда,
вже диханням і слізьми відрізняє
зерно дня—душа відлюдна.

Бо життя щораз: як жертва справжня,
терплячи від іклів—ревів...
на каміннім крузі в лютих стражнях —
страх при хижості царевій.
Поряд поспіша вертати грішних —
нестомима сила, в спокій;
крізь негоду—просвіти приливши,

тлін ромашкою потопить.

8.VIII.64

ЗОРЯНИЙ ПРИПЛИВ

Море—як в іконі: неба повне,
чергами світніє в чуді.

Поклонімось, гості всіх часовень,
звідки хресний хід почути.

Творче, із світлиці правди Отче! —
движеш кораблі світів;
кожне море кобзами рокоचे,
славлячи, з ключів твоїх.

Від крила сузірників неспішних
до страшин, де й квіт на дні,—
при твоїх знаменнях пада грішник,
бо в невірстві зголоднів.

Воля: знов перлинно проколосить,
кіньми скотить голубими.

А до серця—стовп огню, й крізь осінь
віє семибарвно димик.

Зоряного колеса крізь ночі—
хід над океан дзеркальний:
аж до ниви, де журба причорнить
косу, й журавлів скликати.

9.VIII.64

ЗНАК НЕЗАБУТИХ

I

Від стрімчастого лиця відтоки —
в острова, з очей, на плечі:
слідом мідного ридання — досі:
заберуть піски притерплі.

Розрива погребну свиту, з бризок—
нитями від скель скипати.

Поболіє в камінці, що дрібно,
як сльоза: гримлять між пальці.

Грозовиці дикий льон повергли;
найдимнішу барву тратить.
Мов сторінку світла з книги мертвих
прочитати в хмарній хаті.

Човен самоти! в безодні човен:
гойдано з огнених травок.
Небо псалтиря, все—хоруговне,
в кіновар трояндну вбрано.
Під склепіння: в пароси гойдатись,
небо! допусти і гробик;
і зогріється проти лампадки,
шепчучи—прощення просить.

11.VIII.64

Світоч миру! в небі тайни, зглянься:
на рабу, на тінь убогу;
в дворик до надзоряного вбранства
глянути дозволь без боргу.
В сон—півмісяць нивовий схилявся
серповинкою збагріти:
в сон, від найбризкучішого вала
мідних колісниць при вітрі.

Море—келія; свічнить святиня
і приймає сонця паску—
з храму! де крізь пахощі ясниться
горлиця в снагу посвятну.

Вкруг розлуками зросла звіщати
бистрина пожеж безмежна;
а дитя піднесено до чаші
в черешневій зливі неба.

12.VIII.64

ПЕРЕМІННІСТЬ МОРЯ

I

Зблизивши дим'янки в сині схили,
спалює жага надлюдська.
Це—як смертний скрик з могили вилив
муки сну: рядами збудять.

Враз аж до жорстокого підніжжя
порвано, в лану страждати —
жалощів квітки! що й звіра ніжать,
за краплинку неба вдячні.

Мислі моря на дзеркальній скрипці;
сіє в борозни недонні.
Не відстане й спомин покипіти
в біль, обкрапавши долоні.

А сама журбою проти хмар'я
з острова скружила клична —
чайка! й соняшник небес прорвався:
в бризки воску з кругосвіччя.
До прощення поклики спокутні—
в блідну стежку при негодах.
Ніби сироти голодні з пустки
попід хатою проходять.

13.VIII.64

Ти, мов тінь, чаїно! немаєтна:
харч на буруні збирати.
Жаровими море не минеться
в пил колесами—без брами.

А бідніша і від тебе вбогість,
як—метеликова! в зливі:
ніби взорчасту пелюстку гонить
буря, від троянди звівши.

Він злидніший! ні гнізда, як птиця,—
не придбає в скромну поміч.
І минеться, мов з огню стремтіти
в повороті сонця мовчки.

Вип'є слід на кремені—від краплі:
часом при ліхтарні квітки.
Через прірву долю відкривати,
над вітрильця! й розговітись.

А вже видно: кров'ю від крайнеба,
червонять грози легені.

Збігла й громовиця гребінцева,
чешучи моря липневі.

Чи постріти смерть на роздоріжжі,
де про суд громи говорять:
буде правда! і сповістя свіжі—
з голосних воріт надмор'я.
Там присвічено знамення волі,
крильця до псалма спахнуть:
як співатиметься в спів престольний,
чашу славлячи страсну.

14.VIII.64

ПОВНИЙ ЧАС

Море—чайкою піднявши дзьобик,
напилося в сході, в руднях...
празникус з миру! скелю дробить;
гріє дзеркальця надгрудні.

І врожевіла кора берези—
ширена в гаї надземні...
Ткань хмаристу відгорта на безмір
немовля з вікна в щоденність.

А проривно радістю влилися
з пряжами свічин, почати:
всі сліпучі пасма в добровістя —
мов з амвона при читанні...
Там і мевок семеро, мов сніжні,
з'єднано в незриму сіть—
мчаться глибочінню, без обніжків;
мур огню на дні стоїть.

14.VIII.64

РОСЯНІСТЬ

Раптом: тиша! білється в крайнебі,
з ліркою бджоли легкої;
свят-Іванів цвіт і всі серпневі
півголосся ліс присвоїв.
А пребагряніші рани краплють:
від гілок і на щиріцю.

Скрізь розпалено терпіння в спраглу
росок—глибину гористу.

Свячено собор тісних ялинок,
їм суцвітину не згірчать:
мов офіра, в білостан приливно
зібрані на взір сузір'я...

Мов—самі від крейди чистотою
привиди в причілків хатніх.
Із проквітненістю пилковою
в судній правді не стихати.

17.VIII.64

ВИСОКИЙ ПОТІК

З грозовинности, від нетрів сильних,
проз колібрі з олтарів:
голосний! на скелянисті схили —
струмовизник пролетів.
Через пропасті та перекасти,
мимо скрушених соснин,
де орелля припада скликати:
хто з дрімотности звільнивсь?

Поміж камнеспади з бурелому,
дужчаючи в кров громів...
на небрамний океан додому:
шаблик місяця повів.

Квіт споріднено в стежині стати,
позбира престольна добрість;
як до перемог села з хрестами
ВІДНОВИТИСЯ СПОДОБИТЬ. VIII ,

СВІДЧЕННЯ КВІТІВ

На нитині—на струні найтоншій,
від червінця колір бравши:
вірною тайну саквеня хоронить,
зміряну в значки скарлатні.
Знизу два, від півдня пурпурові,

на поріжок звати,— крильця.
Згадку про епітрахіль відновить
барва їх пилків жариста.
Їх дашок вершить жовтогарячість
і під ним ліхтарик блідний;
і ні зливний попіл не потратить
стежки: через тінь до східців.
А джерел посланник добромовний,
океанові при учті—
сповістив про квітковинний домок,
де з дощу про нього чути...

Бо на мшистому обриві в розплив,
як по найдревнішій міді,
розбиває сім течій перлових—
пасмами в каскади ділить.
Збоку мшіє острівцева гряда,
з каменя, в дитячу травність.
Там: як свічничок, билина врядна
цвітністю молебень править.

18.УІІ.6

БЛИЗЬКІСТЬ

Чи приносить сонце з синіх нетрів—
хрест палання в двері вбогі,
то прикмета! від небес простерті
руки: визволити гробик.
Чи струмок приведено з вершиння:
при іконці нас напоїть...
знак! що зорі чашу всім відчинять;
всім в олтар,—з біди сліпої.

Чи вітає світло шестикрильне,
в церкві, як провісток перший,
то прикмета: до безсмертя кличе
серце—від розп'яття в жертві.

Від розп'яття з терну знов галузка,
в збір сузір'їв, квіт—кривавець.
Над світами з цвяхів краплі ллються;
хрест, що небо відкриває.

20.VIII.64

ВЕРХОГІРНИЙ НАПРЯМОК

Півбезумна стежка вгору в'ється,
в скельні сходи—в ритми мшисті,
в стукоти замороженого серця! —
гіркота себе не стишить.
Брили звірено: маризни в обкруг
стали, мов дими криласті.
Під вороноту склепіння вогку
лист могли понаскладати.
Полозами корені з обривів
аж до зойку камінь душать.
Навіть кручі, ребер не вберігши,
стогонами рвуться пуцах.
Круто! в'ється стежка несходима;
кров дорожньому натомить.
Аж перемандрує дощик ридма
цвинтарями вітроломів.
При обривах, жевріючи, круглі,
тяжко ягоди синіють.
І надгір'я— мов прихмарні груди
вкрито в мантію огнисту.
Часто карані грозою сосни—
зустрічаються страждати:
чорно, з вугілля сльозинок гострих,
значаться гріхи недавні.
Брили на півкрок притьма здригнуться,
погрозивши серцюв зморі.
Близько, блискавши, з вершин могутня
діядема охоронить.

21-22. VIII.64

ТРУДНИЙ ПЕРЕХІД

Дощик сивий: з торбою, мов хмара! —
десь дверима загремить...
просячи хоч крихот, що не стратять
світлості сільських хрестин.

І мольбою покропля пороги,

в сині, з кручами палаци—
прошептавши: сонце вже нестроге
старцеві борги заплатить.
І димучим горем став кадити,
зававши, як черниці—сосни,
де на глинищі зірник тендітний
проти спраги бризку просить.

Дощ! він борошно негоди сіє
просяне—через галуззя.
Світло з білістю смичків: сусіднє,
мшисті скелі не розлучать.
Люблячи його, потоки скорі
скрикнули проз камінь брамок:
мов прозріннями з огню пророки —
братні, до сердець немарно.

Поряд, звалені, мов книгозбірня,
брана від сліпців духовних:
мертво камені зіницю ширять,
горді! з горя на відході. _ __ттт л
ПРИМІТИ жовтня

Зводить очі океан, добігши
до могил, але не врадить.
Сірі! мук розп'ятого найближчих
ми не пожаліли справді.
Тяжко, падаючи, вкрай заслонять
пасма винограду—камінь:
горючи з багризни, мов на скронях
сонця—в скорбі нескричанній.

Любі небесам, як немовлята,
ниви, з поклику безвинні—
так зеленими слізьми димляться
спочувати! день розвиднив.
Змучився, розкривши пальці блідні
в игертву з воскресіння повну—
спогад гробовий: Хто кротко свідчить,
на залізі вмерши кров'ю.
Пробудився в зверхнебесній страді,

сходячи між ниви хресні.
Голосами в колосках прибратись
тайні! — зв'язана, як перстень.

24,25.X.64

СЕДЬМИРИЦЯ

їх серця з любови, зверхбвітами,
рвуться, висповідь ведучи:
що Отець наш Бог,— і відмикати,
з ланцюгів підсвіття, душі.
До всезем'я їх провістя завжди,
в сонмі духів короковних:
линуть! мрії, що, небесно справжні,
з олтаря огонь оновить.
Там, промінючи в жаринній ризі—
раною грудей і кров'ю,
сходить на престол Суддя: розкрити
книгу з хресністю живою.
Сім перед очима: сім найближчих
звісників, при брамі церкви;
їх серця в палких високосвіччах,
виспівами невичерпні.

Там обличчя: ввік незаходиме:
світоч скіній надвселенських.
І до нього славлення ростиме—
океан лілей при скелях.

Над святими кручами світанків
і річками трунних жнив,
біла літургія в несказанних
тайнах чаші—світ снажить.
Сторожі—сповідниками в царствах,
пламенними! сім: глядять;
і не стихне правда світлодарча,
з ними в життяних садах.

27-29. VIII.64

СИЛИ ДОЖИДАННЯ

Ми присуджені в круги при гromі;
тяжко грішних розділяють.

А з огнених пальців сонце кормить
океан, мов сизу чайку.

Він обкинувся в найзеленішу
одіж: до плеча, з пориву.
І, в хрещатій, діаманти впишуть
знак— цро тишину розкриту.

Миро в склянчинці несуть пречисте—
з хвиль прочани, в біль спокути:
тільки полюбіть! і тільки кличте
враз до серця сколихнутись.
Невидимі йдуть вітрила в світі,
вістячи з грози, на розсвіт —
тронний вирок: про серця, сповиті
в небо, над гроби морозні.

Бо вгорі навік тернова гілка
через світ, як меч простерта—
в слово блискавки, і смертно згіркла:
до чола при грізник дверях.

Страшно море сліпить, грима страшно
в синю мідь коло гробниці,
звідки,— серце преднебес найстарше! —
сходиш: дітьми приріднити.
Як моря з святою течією,
близиться в круги життя—
вічність! айстрістю росить своєю:
всіх до чаші дожида.

21,27.IX.64

ВІДНОВЛЕНИЙ ВІК

Добра! що ділило з гіркотою,
промина при стрічі в дверях.
Слід образи зник перед тобою:
в просвіті—як вітка мертва.
Чужости листок згорів найлегший
без докорів і без гніву.
Згода в денній, що лилась на плечі,
в ясності: зближа незмінну.

Недовір'я з накипу на морі
скинуто в піски назавжди.
Мирні ми; сердечністю промовить
дощ—понад прибій, діждавши.

Чисто! що між нами тільки знане,
збереглося в тихій тайні.
Так огненна білість не зів'яне—
пелюсткова, й не спитатись.

Ти—первоцвіток, любов єдина;
ти—двозір'я знов знайшов.
Бо з полону голуба неділя
вирвала: з гілок, як кров.
Нам любов—світильниця нескертних,
а розвага: іскра в трунність.
Над гробничний дощ, навіки меві! —
відлітати в круг спокутний.
НАПРОТИ ЗИМИ

Біля сонця перейшли, обнявшись,
пари: зріднені, без смерти.
Там до грядки радощі, мов наші,
горнуть пальці хризантемні.

Де моя порада? в межі люті
вбризкано залізо скарги.
Бо замкнули згадку—в сніг розлуки,
в кістяки квіток підкарних.

Кличу в гори, без відмови кличу,
серцем на прощання блідна...
Вже: сестрою! в зірку вже найближчу—
звістку засвіти на східцях.
Чути в борі з темністю верхів'я
від снігів дихання строге.
Чистий голос! рукави відхилять
від вікна—огненне горе.

29.IX.64

ОСІННІЙ ХІД

Вже і осінь: пурпур від галузки—
спалить, віяний листками.
І в тривозі душі нерозлучні,
почали грози лякатись.

Знов до жарової став криниці
жовтень! — воскова жалоба.
Ллють волошки з моря блиск: мов снитись;
привиди в дощі ворожать.

Ніби пари шлюбні на доріжках,
діти в почеті ведучи...
Там —жоржинністю, з туманів, ближча—
наречена: в слід медунки.
З моря, як дзвіницями, розсвіття;
чути смуток невичерпний.
І в стовпи горить вода правічна,
проти скелі при чернецтві.

Світоч твердо в полум'ї посвяти,
на лазурність несходиму—
підніма й хрестами бору ставить
знаки про довічну схиму.

З.Х.64

З'ЯВА

Вкруг отрутами злоба димить
над руїною: рудими.
Вкруг—яа мідь стара, сердита мідь:
день без милости відмірить.

Перетерплюй, серце! не скорися
на піски до скорпіонів.
Бо і ризницями кольориста
осінь до стіни полонить.

Осінь! горе нам спадає в груди,
і крилатий крик, злетівши,
ранить: бистриною крик нелюдський
через міст і човник тиші.

А ПОИГООНУТЬсиві, а поигоонуть.
лившись хвилі: мимо лившись.
Мов прозору—усмішку прозору
світять немовлята милі.

Що жемужні, любі! все повторять,
хлюпаючи: в світні речі,—
повів добрий над прогірклість горя,
де ще квітик не почерствів.
А черленістю листки зотліли—
поміж камені, що пінять.
І під вихор—болі підневільні
трав: мов розридалась пісня...
Зір, притоплена валами, клонить,
а не гине в жовту кривду.
Деся доріжка: біля гроз сокольних,
дожида! і зерна зійдуть.

Серце моє, хворе в сплеск нещастя,
ти, серед примар скажених,
стерплюй! привид соняшника знявся—
в димі моря, ніби жертва.

9.X.64

ПЕРЕДВІСТЯ ЗУСТРІЧІ

З надвечір'я— змученість вишневе'я;
ллється в схрещення віконне.
Морем змірена біда на дев'ять
голубих валів: не змовкне...

а напроти, небозвід відкривши
огністю громів збіліти:
прийде Цар—суддя навік! кровини
хрест немертний пересвітлить.

З незахідности знамен небесних,
всім предвічне серце видно;
серед янголів, брати і сестри! —
хто за правду в поєдинок.
Мов душа на схрещення прибита,
дерево: про тебе, жде—

в тьмі молитись! вістку з верховіття
провеснить крізь кривду вдень.

І тоді, тойбічніша, ніж місяць,
але ближча і від братки:
вже посвідчиш вірно несамітна—
звідки всім навік стрічатись.

10.X.64

МЕЖА ПРИБОЮ

Чи синіша ніч: магнітну звівши
силу з бігуна світитись? —
ніж біда в пориви восьмизвірні
звалиться на сиві свитки.

І печаль тоді нечутно стисне,
скине серце! з гіркотою.
Проз дев'яте зло пройшла осінне,
чиста правда—мов чужою.

Бо невгадана була завчасна,
на містку життя глухому.
Безліч лебедів над ниву мчаться—
голосну, з біди, додому.
Там: де вічність, льодовець нескрушний,
крильми зблиснуть, спокій пивши...
Любо! мимойдучи, сонця кущик
найблаженніш віє в тиші.

Тут і кроки квіткова могутність
відміря, з грози проллється...
будем, як веселку, поклик чути
скоро—з воскресіння серця.

30.X.64

ВІДСВІТ ОСЕНИ

Склониться чоло в багрянці: рани—
вкружні, сточували довго...
від кровин скипатися, від браних
вістрям терну війкового.
аж дотчеться терпкісто намітка

сіра—часта: по обличчю.
Вже россою смертною обмита—
з поту понад тьму найближчу.
І не зміряти жарою в зорях
ні—що з сонця: прірви болю —
в терзаного на хресті! як морять
муки, склавши тінь глибоку.
Жили на руках і стопах рвавши—
скровленому в ніч безрадно.
І прибитому на хрест найважчий:
платою за всіх—до краю.

В найзвірнішу зведено погибіль
плоть пориту, доки в ребра
внизано і спис—чи серце, вбитий—
не зберіг? роздерти треба.

Вже звершилось! кров'ю і водою
свідчить, мертве—перед злими:
серце, що племінністю живою
всіх веде, збудивши з глини.
Всіх любило без кінця, прещедре;
стануло! і небо з жаху—
вмить світільними світами меркне:
ринучи в біду неждану.
І здригнулось до підвалин вічних,
в грозові удари з ночі...
мов—звалили Божий семисвічник—
в олтарі: до слів пророчих.
І обпалить материнські груди—
кара, ніби меч злочинців.
Що злопомсти їх, як скель, нікуди
не минути! скель в'язничних.

І довічно, поки в небі сходить
мов сторіки, день безсмертний,
буде смуток матері, крізь спогад,
терпнути: огню не зменшить.

Поклонімось, до зорі припавши,
просячи—в хресті простити:

ми! порушники його пропащі—
ним відкуплені в досвітність.
ТЕРПІСТЬ МОРЯ

I

Оніміє день і не покаже
променя при силі—в осінь!
Море не почує, мов несправжнє;
сітку смерти переносить...

покриває верби, зрими вдруге:
з глибини вінцем погребні.
Мов чуття брижіє все горюче—
втопленицьгміж дим на берег.

Тільки видно, де і наймолодші,
в блиску радості на свята:
діти граються, скали дійшовши—
красно вся, мов храмик, знята.

Близко ні труна не взеленіє,
замкнута з огню в печатки.
Ні кермек не зацвіте скорбніше:
свідок ясирів дівчачих.

7.XI.64

Знов ключів'я чайок, налякавшись
відгрому в руїнах тучі,—
крильністю від завірюхи кращі,
кружаться, і смутки чути.

Чи в спокуті душі потойбічні
так неспоглядимо в скаргу—
з дождидання до святої стрічі,
квлячи, над пільму прагнуть?

А печатка місяця прищербна:
схиленою в сизий розпач—
мерхне смертю черепів при дверях,
де ліси жебрущі просять.

Все—в скорботі, по страшнім відході,
на хресті! залізо гостре.
В глибині, де смерть кайдани зводить,
ні кровина не простогне.

З перекладини, що вічно святить,
брали, в окрик неба блідний:
вірні—збагреного в судні цвяхи,
брали князя білих свідків.

14.XI.64

Дощ посіяно в туман озерний,
від берези ще блідніте:
краплями з повік самої смерти,
над прозоре кладовище.
Лебедів безвинна світить вічність
при сторожі коло гробу.
Ні скрапання вже не перелічить
небо в зорях, вірне зроду.
Вже, скорбото! стати на коліна,
все—прощення в серце ждучи
(простягається правиця млітна:
жебракова в суд найдужчий).

Милости, через безодню строгу—
крихти в стогін покаянный:
звати від воскресного чертогу,
між погребними свічками.

Нам озвуться голоси сирітські
мевок—невидимо в небі.
І туман прибрамний ждуть відкрити—
сестри з озера служебні.
Там ридати в листя вмиль спинився,
в листя, смутками нестямне—
дощ: на горах, де горить гробниця
сонцем і не перестане.
СИВИЙ ДЕНЬ

Все з тінізни—сніжністю закрите,
все: закрите, біле, біле...
Серця сестро! горе ще гіркіше—

від жарин, де жертви хлібець.

Видно—з неба льон, при наречених;
а в озерах ніч холодна.
Хлібець неньчиного сонця з печі—
подарунок на долонях.

Чи барилося неминуче горе
з мертвими листками в пам'ять? —
жовті! та тернин терпіння гостре:
в місяця чоло обпалять.

Тихе поле—як твоє тойсвіття,
де родині до розлуки
білі ластівки зірок—сповістять
шестикрило: в стогін людський.

Та крізь найблідніший морок смерти,
над ялини днів, над безліч:
ближчає, з огню кровин притерплих,
вінчик на хресті—в молебень.

20.XII.64

МОЛИТОВНИЙ ВЕЧІР

Вечір: мов ікони жар відкритий—
скелями живого блиску.
Всі в розхіддя! чи й кузнечні ріки
сплять суєту землисту?

Так блаженного на площі церква—
так проти завій негорда:
в обсвіті возвістями вбереться;
мов зірок огненна згода.

Зберегли тебе в несніжній шатрі,
як склепіння сплесків добрих,—
шестикрильні птиці світла старші;
їхній зірkokруг приходить.

Приклонімося в молитву боржну! —
о моя жона: не буде

воплів горя—прощені любов'ю,
станемо на море судне.

24.1.65

ВЕЧІРНЯ ТИХІСТЬ

I

Димними руками доля в зводи—
з полум'я квітник складала.
Як при гробі: чайок сім'ї добрі;
а лани сузірною ждані.

Чи забуде, в спомини сестринські
(над росою, що без краю)
вся сповита: з гілкою склонитись—
і душа? коли впізнаю?

Річка вечора без мір осяйна,
вся—жемчуг з мечів тече:
біля скелля! та де мріти стала
чебрецем коса з плечей.

А потоп карміну і небесне
ллється спочування в присмерк.
З висоти: як серця край до весен
молодик, оживши, стріне.
Що, левади жнучи сизі, вістить
німістю жаринно в груди...
ми не рани ждем! а вже з надсвіття
огнище лілей розсудить.

7.III.65

Чи відкрито з тайністю скарбонки—
з'явлення про диво смерти?...
без ваги ридання, що з різьбою
вбрало в плитах тіні хресні.

Ні! воскресено спішити в кличне
віщення, чого не знали,
хоч і від скрипок грози ще ближче—
слово: витерпівши з нами.
Це—про видноту, сліпим сліпучу,

де розлита через берег.

Чи безодня, як замкнула чутку,
човен домовини верне?..

Що зодягнено в огонь мовчання
весь і сон його! —як хатка,
хатка сніжна: небесам причасна,
зоряно в прощення взята.

13.III.65

ПРОТИВАГА СМЕРТІ

Біле, проситься в сто рук! деревце—
з смерти, до тепла, й сплючи.

Вже завія від мостів поверне
в круг некрижані ключі.

Проситься, як ми: куди недальня
мова не дозойкне в розпач.

Скоро іскри з неба перепалять
думу в мертвоті й спрозорять.

А від жалю проти дощок чорних,
вийде побиватись в груди:
вже з дощем на березневій скроні
сонце, слізьми неосудне.

Вже не втоне в голосну загибель
гілка, квітом неминуча—
рідна гілка: в невидим'я глибне:
ти! душе, де не домучать.

Добрістю, про що сузір'я знають,
вічний день—на кров, як сполох,
подаровано з розп'яття в тайну:
над орлами келех повний.

Ти ж не менша, ніж пчолі послужать
яблуні з придвер'я скелі;
ти—де сходить місяцева дружба
в правді неба надвселенській.

ПЕРЕДЧУТТЯ ВЕСНИ

Виткано із блискавиці острів—
і застиг морозно: в схилі.

Тінь ялинкою твоя погостить
знов, як хуртовини стихли.

Зеленіє чисто на пустелі
в сивому огні снігів.
Чи гробницю полуденник степлить? —
крильми в розсипи наспів.
Десть від віхоли блідніте мріє
в сні обличчя без сльози...
в сні гірському! — крізь надріччя рідне
помста льодовця грозить.

Десть блідніше в біднім сні обличчя—
і від свічкового краю,
звідки крапля рветься, смутком вічна;
коси, як гвоздик, спадають.

Безграниччя віє на холодні
вії замкнуті! Все—сине.
Близько крильми арф'яними в сході
радість і гроза нарине.
21.111.65
ВИСОКА МИЛОСТЬ

Смертний в океані взяв трищоглик
молоду труну безсвічну.
Біля круч—поривами широкі
огнища біди і листу.

Слідом і твоє німотне серце
з гробу маківкою гляне
під вінеччя неба білохресне:
світові—над зірку, дальнє.

Звідти вже до тебе світляніше,
вінчиком білопромінна,
лілія лілей, Мадонна вишле
звістку росяну: мов місяць.

До чола сплива тканистий іскрик:
з гробу мертвоту збороти.

Вже могили моря, вже розиті
заступами сонця—в розбризк.

Порозкривано до круч, як весни,
вічності дзеркальні вікна...
жди, єдина!—висвіт меву пестить,
грім коло тополь покликав.

4.IV .64

НЕЗМІННА ДІЯ

На холмі з високістю амвонів—
голоси гілок: як бростки.
Всі ми вдержані в кругах безмовних:
з тайни,— що весна просторить.

І не міг ні місяць прияснити,
падавши чолом на трави:
звідки флейтик? цвітністю жарини—
в силу часослова вбрались.
Де і розцвіту молочний кухоль
зливо в хвилля невблаганне.
Бурею недвижною не вщухне
з блиску й росок голуб'янець.

Звергнувши безум'я в дно найглибше,
зупиняє вибух смерти:
скрізь—рука, що семибарви движе,
ніби браму в звіздний Жеврій.
Поряд помандрує моря старчик,
м'яту з синіх скринь відкрити...
Всім! ключами світла, в семикратні
добрістю —живі сторінки. I.U.65
ЖИЗНЯНІСТЬ НАДБЕРЕЖЖЯ

I

Всім: віничник церкви прибирати:
на святки, хай зло розорять;
на серпневе воскресіння страдних—
з прірви, від землянок горя.
Всім світити короги зелені—

мирности: в двори розвивши.
Спів твій, схід твій! квітнув красноденник,
звіщеністю найтихіший.

Там спроміниться до незабутниць
усміхами—воля! з моря—
в білу богослужбу всі розбудить
очі: згадками безмовна.
В тінь шипшини втішення не згасне
серед змій, зубами сірих;
ні! аж приогніє—п'ятичасне,
медяний зберігши збірник.

Хоч і валить хвиля безбережна
на гробницю, що—земля.
Проти смерти: сили від ковчежця—
в час присяг допроменять.
Ми на мості горлицю згубили,
де промчався громик чалий.
Це—не виплаче ні зірка в зіллі,
повна росами з печалі.

Вже і повів обернувся другий
хлібик місяця спалити:
в океан, що пригорта на груди—
галузки журби багристі...

Він і кораблі прозорокрилі
в огнищах небес приземив.
Знати: цвяхи домовин дозріли
пролісками в очі смерти.

Чаєчка при скелях моря стала,
чуючи: шумить, як жнець;
там і фіялкова квітне тайна—
долю з неба стереже.

5.У.65

ВЕЧІР МОРЯ

Корабель біди і слід печалі:
в сірі кості, борозенний;

скарга—над весь вік її скричати! —
чайка, серпик при надзем'ї.

Серед тюрем темряви гіркої,
з пасік неба—жар бджолиний.
Похорон чоло тобі знекровив,
як пройшли вітрил обжинки.

А весна будується без краю
в голубиний круг соборів.
І припливи васильків торкають
косу: гілку бронзи в гробі.
Дальній дзвін: відкіль берізок свіччя,
і над місяць—крейди подих:
так неспоглядимо дзвін розрісся,
і труна зірок проходить.

15.У.65

ЗНАХІДКА ГРОЗИ

Звіститься з небесністю тривога
близько до дверей гробничих,
де, на варті—бровами багрова—
грозовиця страту зичить.

Дожидаю; чи жону забути,
в морі німості минавши? —
де пригадкою про серце бурі
сторожі продзвонять з башти...

де відлунює стопа разюча
смерти—при одвірках криги.
Враз вербенкові уста озвуться:
мова моря! хвилі встигли.

Порясніли, сіллю всі запікшись:
"не забудь і горем згадуй! —
ми, і за листки берез гіркіші,
вічно прядемо пораду;
то—сліпці, хто чатниці боїться,
пострічавши маки в обліт.
Бо, в крові, зупинена при східцях,

вернеться душа натоїбік...

запиши судьбу пером чаїним,
знахідку грози згостривши:
— тільки біля леза смерти вічність
видно в смолоскипній тиші".
Змовкли! а перебарвивши поряд
пам'ять грому, як фіялку,—
палений полин хмаркого моря
зметами курить без краю.

Вийди, хоч як зірочна приява,
на сліпучі стати скойки:
вічно рідна, подихами м'ятна,
з моря ждана в самотність.

12.VI.65

НЕЗНАНА ТЕЧІЯ

Чи роса палкіша—з діаманту
впавши серед свіч на люстро:
ніж ріка? хоч промовля подалу,
як роменна нива, любо.

Звіяна в лебідчині гребінки,
течія, мов річ дотчеться:
"—Я слуга! на далечі розбіжні
тисячами—йду, дочерня...
Згляну на почини всі предсвітні:
там веселка—неня днів".
Ввік, біліючи, престол аж сліпить
меви і орли огненні.
Дух царює; в стихарі сповірся,
небо і земля, з поклонів.
Він трисвітла зірка—зірка—зірка—
світ в окрилля ризи лонить.
Дух царює ввік: як кров горюча,
найплемінніша яскравість.
І весну сердечну з крил доручать
вікнам —вічники вітарні.
І круги могутности всезверхні,
всі: вгорі! над подум людський.

Хто на білому престолі,—в церкві
позбира дітей, що любить.
Всі зітхання, всі—невисловимі—
про земля в кривді людське.
Хто на білому престолі, змінить
океанами найдужче.
Не відстати від орлиних весен,
церкві скрізь: устами в псалмі:
так прославить Отчі мислі! й хресний
квіт тернини так прославить.

Вже, де сяйво храмових посудин,
свідчить серце добромовне:
Хто на білому престолі, судить—
все! й тисячокриле море.
З м'ятою, що материнська, віє
мирно крізь вечірні смутки —
річка: блискавчине слово вільне
пропливає в жар нескутий.

6.VI.16.VII.65

ПРИБЕРЕЖНИЙ КОМИШ

Всюди сіяне з племінок поле:
океан! — могили стерпить.
А в печаль, як дерево безплотне,
привид міниться! посмертник.
Жарова спішить пташина зліва;
справа— свічністю найдужча:
чиста, мов леліана лелія
при віконці неба в кругах.

І питає привид, мирний снами:
— звідки вклінністю потрійна,
на тростинник туга? їй минатись:
палева! як полку вістря.
Вже береза ближча, в звід, трикірій
воском білим розгалузить:
збірка грозочок, блиск відкривши,
над комиш — береза в лузі.

16.VI.

ГОДИНА ГРОЗИ

Над обриви грозова розмова
догромаджена в обвалах.
Мов по смерті, за гробами, ловлять
змія—ангели, і палять.

Звільнено дощі: птахи тюрем'я,
помахами зливні в пір'ї—
кожен камінь розбудити з мертвих,
ніби серце, тінню вкритий.
Раптом віти всесвіту найдовші,
в сполох стелені, аж сліплять.
З плесками розбився звід недолі,—
сизий попіл на століття.

Трудиться при скелі сивоокий
океан: доткати скатерть.
І приплив, як скрипка скорбна, скотить
стогін! — бризком поторкатись.

Вбоге серце та невсильне стане
жебраком негоди в моря.
Тільки знов надія, що ласкавне
небо! й нива животворна.

18.VII.65

СУДНА ДОРОГА

I

Дві неділі, дві вічні долі,
над гризню гармат рідніли.
Хоч від гілки віолет медовий
близько брався до одвірків.
Грішник, де з навал незваник танків
близять розблиски в розбої,—
став: стріляйте! а не згоден знати
тьми з неправди гробової.

І калікою з обжинків крові,
дотерпівши смерть, як прірву,
звівся—кривду ночі відвороти:
в знаках дикістю звірину.

Вибийся з тенет: мов олень рани,
огняної—в плечі хворі.
По крижинах моря, в вибух браних,
вийди крізь метіль безкормиць...

Тінню непривітною, а встати —
з праху, з пастки навернувшись:
тінню Савла—на поріг останній,
де досвітлюються душі.

Нивами обнов, де й горе кожне,
множиться на грізний сполох:
до джерел, як птах з пожеж, чи зможе
перейти душа поволі?
Дві неділі—дві любові: в крузі
сонцюй місяця взоріли,
обіходячи, аж море скрушить
гріх і посклада зернини.

24.VII.65

Дві неділі,—де не змовкне в ярмах
океан! (і гори чули);
що одна світанний вінчик брала,
друга з полудня палючий.

Подаровано не мідну скриню,
а сердечну правду в денність.
Знов галузками садів наринуть,
пінячись, вали квітневі.

Все, що зріднене від серця—вічне;
понад океанний розпач:
буде все біліти! в зірці скличе—
жити, де зійшла, дівоча.

На безмежності по димній смузі,
переходячи, вітрильце—
свідчить, свічкове! хоч вітер змучив:
півпелюстки з бурі бризне.

Нам розділено стежки пропащі—
з вибухів, при злих руїнах...

скрізь війна: світопожежний ящер
пекла! — до країв куріла.

Морок стінами біди з безодні
від зірок стежки відрізав—
хоч трояндні відсвіти назовні
в хмарі, що пашить, залізна.
Вже ізгой—на другім боці ночі—
до пророцтва зміг припасти...
мирний океан! стокрилля множить:
з горами, біліш від айстри.
Друга на порозі перестріла,
від його човнів і серпня,
витканого з блискавки—неділя
друга: криник! милосердна.

25. VII. 65

ВЕЧІРНІЙ ВІДХІД

Серпик звиснув! серпик найніжніший;
вкруг—мов вії немовляти.
Звиснув серпик.мовою пшениці
до волошок проливатись...
З ними крівля стала, мов гранітна,
крівля мшиста на гробниці.
Хоч і, відгади ланів, ленійте! —
стала: горем відгремиться.

Скоро попросилися з рясноти,
грядкової—рути любі:
жевріти! мов ляля в церкві вносить,
близько до пірця голубки.

Гонять горові багатства в черзі,—
моря прозелень прозора.
Чи розмечуться в обрив, де вчерствів,
трунний! — і вали розорять?

26.VII.65

ЗАБУТА ЗГАДКА

Мрія океанова без краю,
ризою рвучись об скелі—

дужча від могильного відчаю:
звала зорі з їхніх келій.

Вийдуть—книгу винесуть племінну,
і читатимеш, мов з грому:
що в омані хуртовин покинув,
божевільний, згадку скромну.
І на самоту твою поверглась
буря з полум'ям і цвітом...
мука! кріпкістю пісень і персня
полонила непримітно.
Пурпуром палання сонце повне
зупинилося при небі:
бившися, як серце з болю — сонце,
чисте в грудях яблуневих.

19, 29.VII.65

БЛИЗЬКИЙ ЗАХІД

Від пророцтва позов не притихне,
з верхогірости, при морі—
ближько, де оскарження чатинне
відгрім по грозі повторить.

Не примовкне білою струною,
в бризк набігши проти чайки...
враз розіб'ється і над тобою
в димі дужчик семичасний.
З книг надхмарних світляні обличчя
стерезуть вечірній спокій;
і над скелями і скорб каплична
з маківок росу покропить.
Через воддя, що відзеленіє,
де лани примар з югою:
посвічнить! —мов свідчення безгнівне
над полинню гробовою.
В груди вже провістя, вже загравне:
з вечора; розлука звідти.
А поранений вулкан згоряє,
руки в небосвіт підвівши.

2.VIII.65

СКОРИЙ РОЗСУД

Дарувалася неділя з неба,
понад смерть—її первоцвіт.
Нащо ж ми, склопотані, знічев'я
змарнували й сад витворний?

При надії, скрізь віконце сіре
врізане в стіні, як хрестик...
Серце—мовою пожежі згіркле! —
вбогі рукави простерлись.

Чи сестринське вигасне вітрильце:
чайчиною самотою.
В синій саван, океани, вкрийте
гробик—з мукою тремкою.

Котить ватрами на непорадні
кладовища скойок мерхлих,—
ні! то шлях чумацький погромадив
зорениці вічні з смерти.

Відплива тяжке скелетне поле
при межі валів світимих...
з ночі—не скричалися в потопне
горе: хоче і грім змістили.

І коли всесила незабарна
при лямпаді дня приходить,—
поряд від гортензій тиха барва
мріється в незнаний подвиг.
Суд наближено! і ждуть могили,
до хреста плачами впавши.
Добіліє з хвилями благими
знак огню до рідних наших. ^ 3.UIII.65
ДОЖИДАННЯ ВСІХ

Знов поткалися: прибрати образ —
ризи в смірнії прегожі.
їх, злетівши, білокрила просьба
до престольних свят приложить.

Знов—душа: мов на стихар пурпурний

"сонечко" з травини бравши...
підожди, і снами після бурі
усміхнуться мальви старші.

Близько стерегтимуть горе трунне
і розбудять, і з росою —
їх палання вдруге подарує
вість, як лепестки, живою.

А на березі турбот, проз мене,
в день ікон спокута дзвонить.
І відкрито всім життя безмежне—
в церкві білих небозводів.

З.УІІІ.65

СВІТУЧИЙ ВЕЧІР

До грудей не припливали краще
хвилі з горна зіркового,—
як відкрилося палання пташе,
не забувши ні про кого.

Море, з колоска пилок зелений! —
розливається при гromі;
маківки від неба не притемнить:
крови цвіту, що безмовний.

Хоч мов човен за тополі тоне,
в огнище, на захід бігши:
зійде і ніщо не більш коштовне! —
між серцями сполох білий.

Спокій річки, загубивши пам'ять,
ти колись, як бранець, кинув.
Провинився! й каменуйте в мряках,
ви, закони, взявши книгу.

З.УІІІ.65

ОГНЕННИЙ РАНОК

Хто—ізгой, обшарпаний дощами
(з нічиїх хмарин розшиті):
киньте кременем! огнем нещадним! —

бо збезумів з вітру вишні.
І замкніть на ланцюги підзем'я,
бо рабом з війни підпався,
взнавши ранами, що смерть кремезна,
мов при зміях—пільми пастка.
Близько: білістю чайних крилець
нам зоря відкрила груди,
вісничка, чиє світуче—кринне
серце в покаяння будить.
Після кутні вечора в багризні,
після шибениці ночі
та туманів, що до кости вгризлись,
нам світанок смирну точить.

І твої долоні—сірі скойки —
сповнено жалів бризкучих:
поблагали в сонця! як ніколи
при вікні лілейний кущик.

Від досвіття—голоси, під вибух:
пламенний, мов перші гори —
коло хвиль, куди і птиці зблиснуть;
з ними громик правди скорий.
Втоплений полон, і постать звідти
мариться з вінця веселки...
о, зірки мої, очима рідні! —
коло вас ясмин поселить.

4.УІІІ.65

ДЗВІНИЧНА НЕДІЛЯ

Віддалівши від оман тенетних,
критих вовчими квітками,
станьмо мирно: колосковий ченчик:
вірити в сузір'я брамні.
Ближчати до них по плитах східців,
що скружає вежа древня.
В обрисі камінних лілій звідкись—
книги, повні грому, жеврять.

Гостями до дзвонового серця
сходити з тобою поруч.

Клич, мов річка мідна, пронесеться,
значачи спокутну прощу.
А тополі наші засвітивши,—
осінь при кіоті ставить.
Скоро в тіні їхній найсинішій
нам вернутися назавжди.

Вдариться крильце совине в шибку
місячній часовні—з пущі.
Тайну горя, від негоди швидшу,
чули айстри: нам шепнути.
4.VIII.65
ПРИРЕЧЕННЯ ЗМІНИ

Довіває, мов димами з грядки
пил красолі, на всемир'я.
Туга самоти моєї в радість—
пориваннями нестримна.

А з орлиного підхмар'я морить
непогода, оком темна...
до розлуки! кораблі, як хорик,
викличуть обох на ймення.

Знаю: згрішиться кохання щире,
як собою світ замінить.
Буря вцвітаний ланцюг розірве
і поклонить серце в німість.

Бо в законі океанів скорих
числять крок зозулі віщі:
зняти гордість нашу! на порозі
сонцевого віку в тиші.
5.VIII.65
ІСПИТ ЩОДЕННОСТИ

По неділі стали непогоди:
в хвилі сірі, як паркан.
Вибухи, чи вербна кров підводить?—
зеленіючи, й зника.
Чесані від вітру, коси—в черзі,

крейдяними гребінцями.
І морській, мов чайка, нареченій
вінчик саява обіцяти.
Кресляться на пагорбах піщаних
речення травин з пориву.
Де—сліди? де наші? на прощанні
зірку бачили сповірно.
Дві долоні вітру, шарудівши,
зарівняли й не дізнати.
Десь іскринка! знак одвічних свідків
з неба до відчаїв наших.

5.УІІІ.65

БЕЗСМЕРТЯ СЕРЦЯ

Ми тужити станемо потойбік—
про вечір'я браток звичних...
Повелілось: кров до їх подоби
вже очистити на відчит.

Доп'янивши, жар іржу залишив
на лади чуття текучі—
в серці: скарбівниці неба тайній,
що до вічності прилучить.
Серце—океан; річки жоржинні
повертаються з відбігу.
В течіях душа домує, жити—
жертву сповнити обітну.
В течіях кровин, в іскризні кращій,
ніж летить зірчаний розсип:
все—в прибої, спокохами вбравшись,
все—домує, з сонця росить.
Все— в біжучих зореничках теплих,
кладених, як моря бризки;
все—домує! все, як потопельник! —
до хлібини сонця близить.
І призначено: в зіницях братки
повторити світлотою;
все— в багатті! без гордині втратних,—
де човни життя не тонуть.

5.УІІІ.65

НЕРОЗГАДНА ПРИКМЕТА

Горнеться, немов слідами гробу—
голос океанний віє.

Яблуне! тебе, гілками добру,
кличе в світло заповітне...

Де півмісяцева скибка встежить
білий профіль,—від напасти.

Щастя наше: вогняний ковчежик
відпливає в безум клятий.

Тільки скибка винозірна дужче
думу з блідности чарує.

Ми на ниву неба, серце дружнє,
на блакитну станьмо вдруге...

Близиться завіса! не прогляну,
чайка прорізає ридма:
крильми вівши згадку полум'яну—
з каменя до семизір'я.

6.УІІІ.65

НАЙВИЩИЙ ПРИПЛИВ

Борозни біжать! мов жар, несучи,
свічені з могил розритих—
молоді вінці та скрізь обручки:
до дзеркалля в красні ритми.

Там і в нас любов коронувалась
досвітами білоцвітів.

Слід від зіркового покривала,
розгорівши, в сплески звітривсь.

І від персня на лілейні пальці
висвіток спливав, на вічність.

Все—погасло; і скарбизни впали
в глибину гробниць безсвітних.

А саме знеквітнене трепеття
скинеться край серця в скойки.

Часом хвиля: дуже, дуже тепла
згадку з іскрою прикотить.

6.VІІІ.65

ВІДГОМІН життя

Мертво грають перламутри з мушлі
(звій—мов кружні хуртовинки).
Без покійників, а спомин смутків
з моря повниться донині.
Бурі пам'ятник: про взнану радість—
відшум замкнуто від неї...
від живого моря, що принадить
меви до жаги своєї.
Крильми не відірвуться летівши,
клонені грозою в скарзі.
Прагнув бранець берега безслівний —
до очей радіти карих.
Ланцюги—міцніші, аніж держать
корабель до дна при кітві.
Хоч валами левів надбережна
буря відрива, вкотившись.
Ніби тінь, найзалізніша ланка—
відзнача кровину в поклик.
З півдня яблунями захлиналась
повнота зірчат високих.
Мушля мертва з побризку здригнеться,
шуми беручи на відгук;
і програє семибарва серпня
в перламутрі! роси зійдуть.
Так розбуджено примерлий клавіш
кликати в живе ридання:
важко від роялю моря згравши,
з мушлями горить відрана.

6.VIII.65

ПРИЗНАЧЕННЯ ЧАЙОК

Від планет веселі або скорбні
криком випрядали долю:
в дружбу чи кохання, чи при гробі,
як і в празники додому.
Скеля з моря, як подвійня віка
сірої труни, і плачуть
чайки в речення пісень, бо скликав
місяць від біди з початку...

і доквітнувши в пелюстки східні

при вікні—твоєму горі,
німо: ластівці слова і риби
випломінює церковні.
І про нас, поткавши в сльози вінчик,
мальви стерегти спинився...
доки в релях океан докінчить
мову, що вогнем — як нива.

6.VIII.65

БІЛА ІКОНА

Славний, мов гілками в скелях склався—
бігши, океан горючий:
де рай-цвіт кіоту, неба ласка;
до Мадонни кличуть учні.
А долоні в дві зірничі сходять;
мирно ластівки нап'ються.
Клонить місяць, ключаний колодязь—
повен збірик, ніби люстра.
Звід розвидниться життя вінчати;
і над празник шестикрилий—
лілія лілей з небес причасних:
Богоматір—зір прихилить.
Вік молитви про кайданні душі
від її сльози промисливсь.
І сузір'я всіх кадил найдужчих
звістять про блаженну милість.
Ниви моря; з ними схід просторить
білоцвіт розп'ятих тернів.
Від лампадок неба вкруг корони—
їй весніє день безсмертний.

7.VIII.65

ПРОСВІЧЕННЯ НОЧІ

Цвинтар моря чорнотою зрушив
цвіт і плити над гробами.
Де сліди? через пісок, вирущі,
в каменях вали забрали.
їм напроти прозерніла іскра
сиротою в полі-небі...
розгорися! з колоска розсійся
в ріллі темряви серпневі.

Скибку яблука: збілілий місяць,
врізано з неділі в гостях.
Він і в прозолочінь подимівся,
бравши брилик—світло сповна.
З ківшика від нього в добросердність
на безодню шлях пролитий.
Знов багаття від грудей відвертих
моря—до ікон молитви.

7.VIII.65

НАБЛИЖЕННЯ РОЗСУДІВ

Звалює двірці вино зелене—
празниковістю гудучі.
Вже і кружево в чайний лемент
гірко спінюється йдучи.

Скеля вечора червінна в кварцах;
кров проллється з самородків...
І найближча жеврість моря ватрить,—
скойки, як долоні добрі.
Скеля: вірно вцарення відбити
світочеві в згадку ждану.
Там турботу, коло вікон бідних! —
променем зірки одягнуть.
Серце, і тобі, як мушлі в чуді,
ждати правду до насліддя;
в смолоскипну ніч, де хати людські,—
їх підкрадці грізно скривдять.
Часто ми самі в закляття гострі
повертаємо кермами,
братні груди ранячи до кости,
а блакитний намір брали.

8.VIII.65

БЕЗМОВ'Я ВДОСВІТА

Тишина, і чути: серце вдарить
в ребрах місяця прозорих.
Ми б мирилися, самі, найдалі—
від зневаги і розорів.
Для причастя поряд правда:збрати
часточку огню, при чаші.

Чи згадаєм гіркоту з образи,
що була? при вікнах наших.
Гори: сині, бережуть престольність
над огнистий цвіт Іванів.
Душі—чи прийшли з грози достойні,
чи криві, як доля в'язнів?
Туга топить гайворонів кархит,
як стара дзвіниця тінню.
І тополя стала: приласкати—
зоряницю з рос неvtішну.

10.VIII.65

ВЕЧІРНЯ ЗВІТНІСТЬ

Зійдемо на судну гору: трудно!—
бо рогами брили вадять.
Стежка рветься з камінця і грудки,
круто коло прірви в спадах.
Хмурний круг; а розбиває зверху
яснота листків яскрава.
І прийшли б ми разом, як у церкву;
смолик сосен слізьми скрапав.

А без сварок і незгод пробути
ми могли: годину добру.
В згоді довго, без дражливих буднів! —
біля храмового бору.
Вечір глибний: маревини гаснуть;
верхогір'я з них найдалі—
бліднувши в громаду океанську
зводяться і ждуть рядами.
З небозводу мак змовка в розливи,
а ґноти спхнуть окремі.
Вже з гілок, що блискавка зломила,
місяць вплив—підмаренник.

Смутно до душі згасати й гарно—
горам! повіви навкружні
А тривога з ними, ніби в ґанок
дзвонами при гробі журить.
Бо хоч і забутись думка хоче,
все ж проходять висотою

давні згадки про лице жіноче,
ставши з видністю світкою.
Воронів розлуки ніч відкине
до ялин, як судді, строгих.
Хоч на відсвіті надгір'я дике
важко зводиться в надгробник.
Глянув місяць, нерозгадна ясність,
мов із схованки дитя.
Нас утішити в незгоді частій,
з миру снів—зірки летять.

10,II.VIII.65

ПЛОМЕНІ ВЕЧОРА

Рвуться невідомі руки ватри
в крузі каменя—з обстроїв.
А згадавши, нам погорювати:
чом, дружино, їй не гості?
Зарево з поляни; вкруг ялинник;
і смутна беріз вечірність.
А помалу храмний звід орлиний
всі стозір'я—всі відчинить.
Часом би приходили тропою
ми примірно в теплі двері:
по крутих, над прірвою сліпою —
сходах через мох рудезний.
Стрінуться струмки рвучкі з прислону,
посвітами ластовисті.
Важко краплі в квітняву неросну
з ребер бриляних нависли.
Сосни карано з грози щокроку,
в схилі ягід найгіркіших.
І прибравши вогняну сорочку,
місяць хлібну скибку кришить...

і розподіля, як віск церковний,
посвічнити в любий спомин.
Скільки ж, кароока, скорбних років
ми терпіли! берег повний.
Мариться: при морі, рвавши чорність,
заповіт зірок поткався.
Там проказує жалі жіночі

в схід синьовіконна хатка.

12-13.VIII.65

ДЖЕРЕЛЬНІСТЬ ВЕРХОГІР'Я

Серед папороті, з ямок скельних,
на помшліу тінь обривів,
точиться: мов невидимий глечик
сховано—жагу добрити.
Що давно, натруджені стежками,
без розлуки як подружжя,
проминали ви надморський камінь,
де стерпіти грози здужав...
А, палючий! — висушити подих
брався: синя піч, моривши.
До гіркущого терпіння зводить
кров і крок на стрімовищі.

Ось, коло бескиддя, стрічки косі
в дзеркальце води між листя —
линуть і ленять! і ви, в спекоті
вимучені, напилися.
Навіть і дрібна тоді незгода,
що схопилася: про напрям,—
згасла! прядка сонця придорожна
нитку миру зразу спряла.
Горяч і спраготу змито зморну —
в сміх цілющого джерельця.
Вгору ви помандрували, вгору,
хоч темнити грім береться.
А сьогодні, де мара покрече,
згадуймо життя на згір'ї,
взнавши джерело безмірно краще:
всіх після гробів помирить.

13.VIII.65

ПІСЛЯ ГРОЗОВИЦІ

Повиривано з прислонів мокрих—
плити в звал! шеол відкрився...
чи на Суд прокинутись: на оклик,
із-під гробового віка?
Зморять напрямки поміж химерні

з кручі—адові прочвари:
стрепети та яшури! мов смерчі
ставлено, де змана мрячить.

І стерзає страхами крутизна,
збивши в стежку без підпори.
Зірветься притьма громада бризна
каменів—грозу відтворить.
Падають потоки посіділі,
а ростини сергу поруч:
із рожевого палання звідси—
росяну, несуть нагору.

14.VIII.65

СУДНИЙ ПРОВИД

Горобина ніч надгір'я морить,
кидані в огонь літучий.
Повені при рокітному борі
безлічами з бурі ллються.
Враз—мов трони і фарфорні шафи,
від палаців по сусідству,
розбиваються, в безодню впавши! —
до племінності без сліду.
Град: зубцями білої пшенички
сиплеться непочисливо...
обстріл крижаний! — на смерть поникли
квіти кволі до ялинок.

І горизна всіяна скарбіє
зимами з досвіття серпня:
в келехове серебро—в тарільне,
загромаджена, проснеться.
Скрізь, окрившися в привиддя, злива
з блисками ліси бичує.
Під ярмо негоди похилився
"ключоцвіт": життя нечутне.

Мечуться потоки напрям брати
з папороті й перегрому:
на провалля, скелями ребрасті,
в грохоті, як на звіроту.

І гординя споглядає людська—
руку в господарстві неба:
всеогненно дужу при оруддях,
що—як справа корабельна.
Нам переливає враз мільярди,
під бальзам огнений, струмів:
до низин, безводдями неврадних! —
де вже спрага не замучить.

14.VIII.65

ВИСОКИЙ ЛУГ І ХРЕСТ

Віє загадковістю між віття:
в мир—квітинник фіялковий.
І колібрі вдосвіта навістять,
не звучи війни ніколи.
Лютість людську в гробове бескеття
замкнуто на круг нічний.
Навіть гриб, що "ангел смерти" зветься,
пробілівши, чин скінчив.
Від світилень горличиних серпня,
луг—колірний стрій відновить...
княжик, схимна! в тисячорамення
бранчик осени жертковий.
З верхогір'я, вістячи над море,
в зельній церкві на землі—
незгасимий хрест: він ключ! відгорне
смертну хворість від калік...
Він один безумства всіх безчасні
жаром зірковим дотерпить.
І від нього в квітковинній чаші—
дар на множину смиренних.

Скрізь істота в іскрові рисунки
змінена з його страждання
і довічно в спочуття ростучи,
з процвіту—плодами вдячна.

Всі висоти димністю вдяглися,
їм грядки життя рожевить—
при ялинах сонцева колиска,
що й труні відзначить межі.

А струмків ні камені не стомлять—
в океання бігти рідне.
Квіти сиві: очі богомольця;
із часовні місяць вийде.

15. УІІІ. 65

МІСТОК НАДІЙ

Я не знаю, де родились круки,
що дорогу нам звістили.
Над потік повержено сторуких
велетнів: місток безлистий.
Так надії скинуто пропащі
з берегів, де ми любились.
Листя жовтістю, без цвіту й пташки,
відпливає серед блисків.

Просвітку нема, хоч поридайте
вії зливи в кругосвіті.
А привіє крилля благодатне—
шестипламенне: з святині.

І дозволить на містку ступити —
нам, при ластовиній стрічі.
Через мертвий, спомином сповитий,
перейдіть, хоч і огірчить.

Це не наша воля! нам благати
небо про відкриту долю.
З віку: з клавішів, потік багатий
сходить в океан додому.

16.VІІІ.65

НАДОЗЕР'Я, ЩО ДНІЄ

Озеро внизу; а церква біла—
на холмі серед ялин
Луговинки —легіт скрізь обвіяв,
з півдня пасмами льняний.

Далі: димно голубі громади
в дугах поверхами ждуть.
А хвилини, скарбом нестриманні,

сходять! відтінь по сліду.

В них—зірчина хризантемна в кожній;
піднято розхідні пальці.

І зогрів найсонячніший огник,
розкриваючись палати.

Розвидняє взори сонні всюди! —
в обрис, горами півзримий.

Зміст: як блискавка тополлю збудить;
відчиняймо вікна в мирі...

з гостями при озері та сосні,
хто зустрівши пожаліє
кожне горе! в пастиря попросить
милости, де зло залізне.

А неволя вся: в цвіткій гордечі,
і досилена зверх дому,
як багатозмінна смерть, одержить
присуд на біду бездонну.

ВОЛЯ —ОКЕАН

Він живий: аж ліс! аж сині нетрі;
папороттю приливає.

Спірється, як з пітьми півні треті—
гнати демонство левадне.

Вся кора розрита бурунами,
і листвіє гілка блисків,
кинута до грановин брунатних—
з розпачу квіток облитись.

А в гущавині павич ночує,
криляно підводить ранок...
де хмаристе рушення нечутне—
спломеніється стократно.

Вдень вірганними грудьми згриміти
палко журботу надгробну;
розгорівши в незліченні мітри
поміж вікнами собору.

Пташе сходу! оком негасимий;
не покинь сіроми—старця,
де і камінь днів його посивів,

і його стежина стратна.
Від неділі при зелених дверях
рельникові в руку брати—
хоч скоринку, що вогнем одверта,
з приповістки: біля радість.

20-21.VIII.65

СПОГАДАННЯ ВЕСНИ

Збігла згадка, шепотами давня,
гіркнучи, і чутно з моря...
Движеться кобзарська кладь, що ждала
в грудях—болем нерозорна.

Вечір пересвітлено, мов усміх;
колоситься жар по чергах.
Чи образу розвівати мусить —
синява: грозі причетна?

Деся, від клавесинности в розливи,
між димами став здійсмати
подих півдня—мрії журавлині,
та хустки з німої хатки.
Оранку турботи грізно—сизу
десь помінено на розпач...
ні пір'їни мевині не знижуть,—
мушля не збере порожня.
А докочується звал знадучий
розривати гілку кружма:
що—на серці, в спогади кладучи,
ткала вся весна подружня.

21.VIII.65

СТЕПНИЙ ВІСНИК

Я, любивши степ до божевілля,
згадую щодня в примор'ї:
скрізь керей нивок половіла,
і волошок очі повні.
І кипів, як цей, вали котивши,
океан: билини в вінцях.
Я —на березі, пастух колишій;
кінські гриви в вітрі пінять.

А на сірій скосині, послушник,
"сонечко" від степу тихих...
відпочинь, бо громовинник злющий
нагрозився захватити.
Посвітивши скрушено на крильцях
кіновар книжок церковних:
ти вернися—до межі вернися,
сповістити колоскові.

Глянути на степ, коли без мене:
біл ох марністю вітрильні,
помандрують в океання зельне
скорбно кораблі—могили:
кораблі сплюндровані й забуті,
а з глибин огню воскреснуть—
короговне світло їх, від буднів,
скличе в істину немертну.
І вона, квітнивши неба парус,
на хресті, племінній щоглі:
розів'ється крізь біду сірчану
і серця спасе голодні.

Там і ти, комашко, спозарання
пролети при вікнах людських...
може: пригадають і вигнанця,
хто братерство з поля будить.
23-23.VIII.65
ДВІ ПРИЯВИ

Хто достерігав як наймит коні? —
мариться в степів одно:
десь на горах маківки церковні
видно, мов свічний вінок.

І ввижається за ними море
з півдня в поклики м'ятежні:
красно—вал, як з музики, догорне,
в пальцях білої пожежі.

І вітрильника крильце відхідне
борозну веде в причерпі—

серед островів, де скарби діне
сто ватаг: на дні печери.

Там життя! зелені блискавиці
в океанових очах.
А могили? смутками сповиті,
серед степу все мовчать.

Ось, тепер при океані й чайці
й острові, де скарб знаходять,
спогадався степ!— кіот клечальний—
сльози дивини в негодах.

Від могили тайно воля шепче,
крізь ромен цвіте—не гасне.
Скарбу більшого нема: як чесне
серце лицарське, преясне!
Спить; а збудиться супроти кознів,
кованих війною: з пекла.
Сходить сонце на хрести віконні,
хоч тропа його далека.
Подивлюсь: могили кармазинів,
як і острів кладу давній...
чи не скойки, що вогонь відчинить —
при незримім океані?

24.VIII.65

НЕПОГАСИМИЙ ПРИПЛИВ

Рветься—і немає з ночі втоми! —
в браму каменя важкого...
звідки? звідки свічністю знайомий,
мов з ікон порив: до чого?

В грохоті віконниць брязнуть шиби
від грози —то вал найдужчий.
І в моєму світі вікна вибив
напад: сліплений з недружби.

Вже півнеба з огнищами маків;
росний смуток чи притишить?...
і в моєму—двері відмикати,

в згір'ї! з голосів неvtішних.
Мучить груди, через ребра рветься
неспинимо крик, від спраги.
А снага, вулканові ровесна,
просить: воля, всюди гнана.

Буря, мов жемчуг луски в рибини,
пада й сіється яскринню.
Будеш, серце, проти тьми, любити
скибку світоча осінню.
Ніч—безумна! стань і стережися;
маревні стовпи по морю.
Посвітися, зірко, крихто житня —
в кров: при мороці старому.

24.VIII.65

ПОРЯТУНОК

Від узгір'я тонкорукий кущик
обізвався білотою.
Ні негода впівночі не скрутить;
чи—як він, до дня достою?
Здіймуться вали пожеж небесних,
плотик місяця женучи.
Враз: галузками душі простертись,
та—до сонця в тихі учні...

та від нього брати на обриві
приступець найнедорожчий —
тільки й місця: молитвам! добрівши
з вихору—в старій сорочці.

Часом душу втишити зболілу
просфоркою сяйва в морі,
та щодня читати з небосхилу
вголос тропарі соборні.

25.VIII.65

СЕРПНЕВИЙ РОЗСВІТ

Глибні води в сутіні могильній:
чи з пожеж?—обвал домчали.
І тонкий, між хмарами, малинник

розбудив холми піщані.

З нього виогнено виноградний
обрис ягоди в завісі.

Чайки ж: наче скарга—їхня радість,
покричали, в тінь сивівши.

Розгорілося! —так питво повнить
ківшик на війковий обсяг:
питво, дозріваючи в червоність,
пломенями одяглося.

А прийшло дочасно: між димизну,
де в крайнебо ниті стелить.

Скоро всесвітам згори розкинув
сокіл знову—крилля теплі.

Розсіває з серця сто потоків
яснотою в бризних присках.

Стежку моря в чорнобривці топить:
найсліпучіша стремтиться.

При вікні, чи вранці хто спогляне—
розсвіти біловієчні?..

Тільки квітове—зірке, світчане
братнє око! читний ченчик.

І перебирає пінні грозки,
мимо паль при мості бігши:
течія—з вербен пилок прозорить,
де в розливі найлюбіші.

25.VIII.65

ПОДВОЄННЯ НЕГОДИ

Сивокоса хмара хустку в пальцях
близить, викроснивши з льону...
сонцевій сльозині, що припала
на повіках: про неволю.

Глиб помініться в залізну чорність,
звідки жнець покоси звалить.

А про звіт приклонена пророчить
книга сяйва до незважних.

Виорано борозни! до кручі—
спаляться в біді серпневій...

аж круживши, розпач перемучить

хустку, мов огонь при вежі.
Проминули гайворони в мряці;
скойки зсипано, як листя.
Думо вбога! чи ковчег приймати
буде південь, що стомився?
Голубійся, айстро, вся росиста,
не окрадена в нещасті.
Ти—жива! і діждемо з крайсвіття—
на подвір'ї знак хрещатий.

26,27.VIII.65

1

Котить океан,— соснова гілка,—
крізь негоду з тьми скрушився...
соро! соро; хто тебе покликав,
службо некайданця щира?
Виведено сиві леви з нетрів
бризно гривами кипіти:
вдарять—і на скелі враз обдерти
зелень! як шиття в копитник.
Хто посурмить вісними військами,
беручи твердиню з бігу?...
Там і камені, всі неласкаві,
в кров оббризкуються блідну.
Враз, окрилений, над сірі списи,
зорями прозорювавши,
взявся з блиску мальвами сліпити;
голос—від органів кращий.

26.VIII.65

II

Посуд моря ллється! звук зелений
коливає взір і зносить.
А в душі чаїний часто лемент—
над печаль туманів косих.

Та вино надія малинове
розкриває в крузі-чуді.
При холмі племінний часословець
прочитати всім доручить.

І насичує з іскрин потужність—
правду, для сердець! надхідну:
зводячи в безодні збір довкружний,
мов з пожежиного сліду.

А на джерело життя, над нею,
вже і зглянути несила:
бо зверхсвітле! білістю всією —
стрічний самоцвіт розвився.

Роси скорбі з надбережжя сточить,
і тумани: в сивих свитах.
Він і райдужину дум пророчих
скринями в ромен розсипав.

27.VIII.65

ПЕРЕХІД НЕГОДИ

Борониться з моря! проз віконня,
вбризкає: мов стріхи сірі—
в зводах, де оселя василькова,
і відкрито піч просвірні.

Крівля вшита в околот сивастий—
низько: над світами пройде,
жердками спромінена! і стати
громові в гніздо голодне...

Та згрозиться: найпінкіше пір'я
здерти з бурунів напрасних.

Виснучи, глухий і дощ поширшав
на схід-небо! прями в краплі.

Навіть і крізь крукове гордів'я,
погромаджене з грозою,—
сніп небесний сипати підвівся
біло: в течію розорну.

І напроти дужка семиясна
мовчки меві повідомить.

Хоч і подих бурі не минався—
через верби в косах довгих.

Движеться, мов сто краплиць при небі:
з крейди вибілено жеврій...

і навік відізветься, над безвість,

з голуб'ятні зліт блаженний.

28.VIII.65

РОЗБИТТЯ

Біля моря змерхлого, на ямах,
січений ножами сонця:
корабля кістяк! руїна рамна,
серед камінців присохла.
Сосни щогольні на соломину
строщено: не гризли звірі.
Вал, обпінивши, на брили скинув
зламки рудуватосірі.
Хтось величився про ствір деревній! —
так і наша кожна вдача:
на гордині всі вітрила вдержить,
а в смиренності ледача.
Кораблі пихи розбиті будуть
різномісні всі без решток—
аж навіки з серця! в хвилях суду,
що жаріє надбережно.
Небо і земля; між ними—море:
невидиме, настигає.
Вщерть обливши, стане, мов хоромне,
семицвіттями негасне.
І тобі спрозорену могилу
невелично проминати:
від біди риданнями незглибну,
зельну—як цвітінник м'яти.
ДЕРЕВА: ПІСЛЯ ЗЛИВИ

З кручі велетні високозначні,
ліктями сухі, приступлять.
Мучаться—герби з гордині визнавши! —
а кора на грудях трухла.

їм жива вода, в долоні брана
з віяння, жива й дощиста:
до трилистя разом позринала
в плач! — між тінями сточився.

Погляд білозірчатого в святцях
ченчика живої віри:
враз прорвався, мов свіча віяста,
знов, до кротости привівши.

І заслони спалено! в безоднях
тучі докінчили мандри.
Сині храми: світляна господа
в небі—хрестик правди брати.
5.IX.65

I

Мох—руками старчими застеле
камінь, як забуту кару:
там, шипшино, висохлий скелете! —
впавши, сохнути до краю.
Віднесе потік, думками добрий,
десь на острові дотліти:
поруч, при відчиненому морі—
найсинішому тойсвітті.
Поприходять смерчі по глибинах,
колючки твої розточать.
А процвіття? — де зірки любила,
не померти в їхніх очах.
Поведуть і образ твій кущами
в силі квітня проти снігу...
вже предвічне сонце провіщати:
брості з смерти провесніють.
6.IX.65

II

Виростає в олтарях соборів
многосвічничок: смиренність.
Сестро бідна! що недоля зробить
з кров'ю в темноті посмертній?
Голоси приносить вірна річка,
версти голубі розбивши.
Де ж ти? грозовиці приграничать
розцвіток, ' тобі найближчий.

Де впаде і камінь помолитись—

на коліна, в скорбний вечір:
так жаріє з висвітів прилитих
келех і тернок вінечний.
Крини всім на сторони чотири
білоусто в світ говорять—
що пречиста терпить безнемірні
болі: за віки від горя.

Розгориться з моря в груди присуд,
і гробам ланцюг розрішить—
сонце! то на цвяхи сам повиснув
за убивць—один безгрішний.
18.IX.65

СНІГИ, ЩО-З ОБНОВИ

I

Хуртовинна доля, воплі прявши,
знайде голубів притерплих.
І не вернуться гілки вчорашні—
в сон сповиті серед смерти...
Сива: водить поміж нами—сива:
сіянками в чисті скорбі.
І при церкві з місяцем простився
день і сизокрил хоробрий.

Де не йду, все через безконечність
віє й скарга течією
снігу—з гір, сапфірами свячених,
та фіялкою твоєю.
Всюди: біле горе! чи розрада
скоро поброститься в берег...
де, грудьми зболівши, море пада,
до гробинці; скель не зверне.
Це—червінно багричок жаріє
косами твоїми з ночі:
всіяної в сині свічі, й рідне
дерево сніжини зносить.

Смутки йдуть, приносячи бліднішу,

ніж хустки плачів—завію.
Де душа тйоя? в безмежну тишу,
з вікнами гілки новіють.
СНІГИ, ЩО —З ОБНОВИ

II

Димним криком біля небозводів
догрозилося демоння,
Ходить кутнею довкола, ходить,
кривлячи шляхи, як можна.
Зіньки шибами машин згостривши,
блискає, мов скоси скельні.
А сніги, стражданнями сильніші,
білі! серафимів плескіт.

З ними—все! й твоє терпіння бідне,
без вікна: потойбік смерти...
Галузками стане, як надійде
блискавка: над корінь вербний.
І помножиться, вшумівши з бурі—
в сад рожайстого дару.
Чашечками сполохів розбудить,
докоривши вслід риданню.
Ти прокинешся знайти стежинку,
звіщену, пісками йдучи,
над огнений океан безсніжну! —
в хвилях, райдужному чуді.
Без кінця, білороменний —добрий
все читатиметься місяць:
книгою смирення! — після скорбі
в церкві неземній молитись.

ТВІЙ ДРУГОСВІТ

Ходить холод і сліди заносить—
любі! людські та пташині,
де в збліднілості несонні сосни
змовляться без слів: пристигши.
А в проголубілий край при скелях,
зойкаючи, птиця кружить:

згублена! хоч блискота весела
з озера, збігає в стружки.
Сполотніє все і всюди стерпне,
слухаючи сніг останній.
Бо скажене вихрення в посмертне
лихо—стемнить, без світанків.
Потім: березень і краснопілля
вкруг воскреснуть при дзвіниці.
Від колиски до труни, всім спільна,
чаша! доріжки відрізнить.
І вкінці завіса завірюхи
вся відгорнута за гори...
здіймуться твої прозорі руки—
дві галузки: дві надгробні.

5.11.

ХІД ВІДМІНИ

Поклик найсніжніший, смутку повний,
пострумує через груди;
зимністю — як плач, пекучий поклик:
до труни! а не розбудить.
Камінь там покладено старезний —
скриня сліз: похилі риси.
З бурею ненашою, де змертвить
гордість! — голосам смиритись.
Кінь огню літає серед моря;
а відчай дерев до стежки...
хоч ні відсвіту очей не зморять
сутіні тобі: тетушні.

Скелю сплесками бурун обходить:
спогади похоронити.
Де ти? перстень гріючи холодний,
досвіт приплива до ниви...
Кружать меві при його ковчезі;
а розливи—ніби скатерть.
Збережи: ні в крихті не знікчемнів—
спомин! як сім'ї збиратись.
Меві острова в безмежних числах
сповнили крайсвіття білі,
білі, як хмарки! престол звеличать,

бо від нього—сонця хлібик.
РАННІЙ ОБКВІТ: НА ГОРАХ

Одяглися в любе—царське—димне
пошиття, до жилок бравши.
Звідти й наше пелюстиння йтиме
коло доріжок пропавших.
А туманяться при гробі, в сході,
догорівши, сизі скелі.
Хто від мене зорів не відводить,
поломінних птиць далеких?
Ожила гілляста правда в крузі,
співана від сизокрильців.
Ми: примирені, без краю дружні,
з поля сивого журились.
Від вершин сплива проти негоди —
вже світлиння, вже безмежне.
В шепоті твоє провістя входить
при шатрі садів до мене.
Каменями значаться, мов місяць,
східці голосні до грядки:
звідти—віти нашу вічну змістять
рідність: не зведуть ридати.

23.IV.66

ТЕПЛИЙ БЕРЕГ

Ти далеко! без межі; все—щезло,
що лилося в синій ірис.
Ні вікно не сплачеться до зелок,
між дощами, до сумирних.
Від руїни моря сивий розбіг:
піниться в сувої відгрім.
До малюнків липня: мов загробний
окрик, блиснувши, довірить.
Пережито землі; круг обходить
вічність безнемірна—всіх.
Мовить хвилями: що білу добрість
до життя берить як зміст.
Всюди крапля з бурі страшно справжня
і поріг часів прищербить.
Всім долоні моря повно зважать—

кораблі: в огнений вечір.

16.VII.66

ПОДВІЙНИЙ полон

I

Всі вітрила, місяцеві свідки,
з моря звали: в храмний захід.
Зустрічало процвіт серце звідти,
білих яблунь пожадавши.
Взнало? —дріт, на згарищі ямину:
роки прив'язав: як цвинтар.
Між землею й зіркою повиснув
голос пісні, що зріднився.
Гори діядемні! дальні: згасли,
мов ромени на могилі...
з ними й світова зоря в безчассі—
хрестик похорону слізний.
Мов з пустині—мари півцвіточні,
де безхрам'я тінь збирає...
Вп'явся князь покрученої ночі
в кров і прожиття нераде.
Враз на травень—бранство розімкнулось,
як ланцюг: кінець розбивству;
і напроти, з ризниці галузок,
біля річки місяць бризнув.

Мов розбуджує труну назустріч:
від замків землі звільнивши—
знов лілею королівську й ручить
на росини правди щирі.
До тюльпанинок, де, мідні, дзвонять,
виснучи в готичній вежі,
й ластовиноного гніздечка сонця:
стань! ріка веселку вдержить.
Серед міста: всесвіт старовічний
барви в ярмарок потратив.
Хоч собор на празники сповірить
льон від височин розп'ятих.
Близько—в крузі, де сузірні коні
движуть огнища по краю:

йшла! й схід сонця золотойконний
в радість брала нерозкрадну.
Знов розлука! землетруси згубні
хвилю наведуть безмежну:
розкидати небокруг, мов кубки
з учти, що збіга в пожежу.
Звідси чайка бурі—вщент розбила
скойку радості об скелю,
й стежку склала сила кораблина,
з чужістю пустель далеку.
Десь надію, храмик мармуровий,
заметуть піски з прощання.
Тільки смуток меві при надмор'ї
кинеться: як тінь остання.
А з недолі, до хатин і нивок,
дзеркальця озер простерті.
Над тумани: з пряжі світла, дивно—
гніт свічний зайнявся в церкві.

31.VIM.VIII.66

СПОРІДНЕНІСТЬ

Люблені! там і пісок дотерпівсь,—
небо в смугу звуть коротку.
Хтось до порятунку потопельних,
біжучи, скида сорочку.
Звіститься в кривавості невітшній,
мов стрілою: з мідних зойків:
що біда найближчу душу нищить,—
очі кращі, ніж квіткові.
Виторгнута з смерти в спокій теплий,
гіркоту збува, прилігши.
Чаєчка—її крилом зачепить;
водорості вкруг зогріті...
то безсвітно з тайности безодні
поривались: рути млисті,
знявши цвіточаші в блиск надводний,—
поки злигодні скосили.
До врятованих прилито поряд,
полягли—стеблисті трупи:
в день, як, сурмлячи, небесна врода
починає круг розкутий.

З.VIII.66

ЗМІНА ПРИБОЮ

Пада стрімголов найстарша мева;
їй відімкнуто дарунки—
крізь мелодію, що безіменна,
мов роялі вряд виручі.
Діти в сфері праведности раді—
раді: на неділю волі.
Догримля, дзеркал покоси вдарить,
розливати— василькові.
Учти сунуться, ростучи в гуркіт
кубків з винами живими.
Вип'ють вихори і тьмі здригнутись
нанизу при мітлах відьми.
Враз обвалюються в бризний брязкіт
сині тюрми на розгромі.
Вже тенето з променів пов'язнить
меву понад скойки мокрі.
Не забудуться діди надхненні—
з кобзок брати, в блиск облиті...
А від неба сивому коневі
по блакитній скелі бігти.

З.VIII.66

РУКОПИС МОРЯ

Сивина писання! їй гортатись
("молніянник" голосів):
про початки, про блаженну святість,
і глибин прозору сіль...
На пророчій гіркоті озветься
серцю старчика з напою.
Нашій долі, що в пісках безвесна,
сіє синістю сипкою.

А найвісвітніші барви бравши,
вмить повторить горній образ.
Так би ми, чорнотами пропащі,
в грудях берегли незгорда.
Без кінця розбурханий підручник
рушиться в орлині черги.

Поскладає скиби світла, йдучи:
проти пітьми! —жар чернечий.

4.VIII.66

ЖИВА БЕЗКОНЕЧНІСТЬ

Чи в ланцюг заковано зелений,
без заліза, ребра бідні...
Тільки світоч: полум'яний кленик:
скине чисті сльози в віддих.
Далі жайворонок зірки тужить,
крильця в сфері правди бистрі.
Далі—океан огнів довкружний:
хвилі: мов церковні стріхи.
Далі висповіді; мальви в сонце;
кличуть милости від царства.
Ми глухі, вулкання не сполоще
груди! вишня відцуралась.
Книгу моря—строго по сторінці,
вчити від чаїних райдуг.
А двокрилля істин безнецінні
з-над зірок злетять відразу.

4.VIII.66

ПОГРОЗА СПОКУСИ

Відчужилося! в обніжки крабів;
тирсою з покосу пінить.
Зверх, мов на руїну хмари, справді,
кидає огонь полинний.
Дужно звальює дзеркальні двері,
палячи з віконня синість.
І молюски виповзли прадревні,
при бадиллі дня приснившись...
В сутінь крукової непогоди—
злом колісні, землю ріжуть.
Рвуть незримий вистрій великодній
між серцями—мов жоржину:
вірну! добрістю живучу, гожу! —
вкріплену на груди в хрестик.
Східці їй спокутною журбою
стали через прірви смертні.
З вінчика від вістря терну вічні

щуряться стяги в рятунок.
І назустріч небо: як трисвічник,
стереже стежки, хоч трунні.
І підводить аж на міст весельчин,
де вже прірви—не владичні.
Бо, при блискавичному ключеві,
їх, мов скойки, грім зачинить.
І

Мева підбіжить! на синю тризну:
справили могили скорі.
Гриву віючи, події ринуть
і кладуть прозорі кості.
Буря наближає: в дикі хмари,
рогами вселенських страхів.
Хоч дитячі верби поприймались—
пам'ять про могили братські.
Океан: побілена святиня! —
вся просвітлиться журбою,
вся відтіль, де воплями не стихла
правда горя—з тьми живою.
Рушиться тисячосвіччя в ладі
кликати пташин до зерна...
вибух: мрії спалено левадні;
резедина ткани роздерта.
Бо—чужі, чужі! бо вражі, вражі! —
двигуться з безодні очі.
Жертва кари, чаєчка оскаржить,
при стіні огню пророчій.
А об'явлено на півдні білість
поля! з гречки обернулось.
І напроти —думи найлюбіші
ллються в голубий малюнок.
ІІ

Карблено для горя синій посуд
(від вина морських бенкетів).
Докидає в двір, як напилося,
всі обломки корабельні.
З ними в подих, дюни пересушить
сірістю вовків: на попіл.

Воля моря! поломінні кущі—
на могили, присків повні.
Крушить кратери і кручі зносить,
і двірці дзеркальні в безліч,
безліч! аж віначчя високосні,
рвуться сполохи при небі.
Перемінено на синю ніжність;
і збіліє, мов до яблунь.
Все люблю! аби—не соник сніжний
на косину, злом безладну.
Там плачами поглумиться чайка
вслід незгоді на дорозі.
Бо й сама з руїни дочекалась
нагадки—на день розорний.

6.VIII.66

III

В океані—мов раба відкута
спінені цепи розсипле.
Хоч і в ребра вдариться на скруті
горе, ніби кров! краплисте.
А все глибше проглядає розсуд
марноту морської втіхи:
ніби скарб, розбурхану достоту—
в течії, що тліном хилить...
Закружила в жорна, як ворожка
веретенном: квіт знекровить.
Скойка—жертва! скойка—плоть порожня,
вбрана в бризки празникові.
Чайки вернуться на сіру старість,
огняні жнива віджити.
В грім зелений плавниками править
риба! через світ недвижний.

6.VIII.66

НЕДАЛЕКИЙ ЗАХІД

Скорбно! з моря килимар пов'яже
ниті голосні та мушлі—
при світильні: огнище найтяжче,
вишнею налите, рушить...
Упаде за гори! ніби в гробі,

спочуттями— пожалівши:
всіх, кого орел не оборонить,
вогнекрилістю найближчий.
Килимар—живу, в малюнок думи,
барву докладає з маків:
поки докиплять гречки медуші,
де і вулик відмикати.
Згасли виплакані в моря пряжі;
з неба монастир зоріє...
Терезами місяця—чи зважить
марення біди безмірне?

6.VIII.66

ПЕРЕДЧУТТЯ

Пожаліються жита до шляху,
де й могила—перехресна,
не віддаймо хоч лампадку хатню,
від розореного серця.
Клубляться зміїсто хмари з півдня,
гасячи обніжки моря.
Вимучені руки! хустка рідна! —
грози правдою говорять.
Поривання строге: чисте, мужнє,
розбиває в друзки мертвість.
Хоч до цвинтаря гріхом найдужче
клонимось від моря—вперті.
Проти тьми: вали в черзі доручать:
сонцеві думки воскресні...
трунні цвяхи розмиває в грудях—
Дух! огнями—білий, хрестить.

7.VIII.66

НАДГІРНИЙ ДОСВІТ

Замкнено туманами між гори
й сосни—неласкавий досвіт.
Рветься! в холоді листки багрові,
скидані на схили, росить.
Грізна сутінь і рогаті нетрі—
вбрали прірву смертну, в димі.
Пустка! слід оленячий роздерти
з'явці входять невідомі.

Біля круч, як досвітліли смуги,
скрізь хустинна піврожевість—
над безодні пробігати мусить,
паленнями безбережні.
Звід: вишнева крапля прискіпила
розгоріти виднотою.
Вся—зіходить! одягти вершини
жаровинністю живою.
Сила сонця радостями чиста,
понад скелі смертні гляне:
з віршу Битія, для книгочита—
на життя душі гіллясте.

Повені тепла в світні прибої
котяться! прозріє й камник.
Стало дно грудей гірських, що повні—
в сім озер, огнем зміняться.
То—скарбона древня, пам'ять серця,
де сама любов забута—
оживає, в розсвіт розростеться
кров'ю маків проти будня.
20.VIII.66
подих височини

Звихряться до скроні стиглий легіт,
як від десятини жита—
з безнемірних звалів! чи полеглі
зорі? синь могил снажитесь.
Щогли дня—світке вітрилля склонять,
бігши, між гробниці млисті.
Згадки сплять; іскриться на долонях
листяних роса, що стихли.
Царство: ждати воскресіння любих! —
багряниця з віття тчеться,
і при дверях гір—серця розбудить:
як святий огонь прощення.
І ялини: хресний верх надхрамний
зібрано вінчати спокій...
нам, дружино, мов з ікон приймати:
йдуть сузір'я—зором кроткі.
20.VIII.66

МІСЯЧНИЙ ВЕЧІР: В ГОРАХ

Розгорнулась нива всіх померлих;
мов гроби зірок високі.
Невідомі: замика їх двері—
молодик, алмазний сокіл.
Малинове полум'я по краю
стелеться з амвону ночі.
Я —безумним смутком покараюсь:
від валів громаддя чорних...
Від безодніх! від валів павучих
трути в дикому безглузді.
І стопа нещастя—гори змучить,
недовірністю осудні.
А відкрито звідний семибарвник
над завіси тьми вселенські.
Мов від ірисів скорботу вбрали —
в небі ставники: з оселі.
Тишина шипшин і пчілок чистих;
ніби з краплі меду—іскри:
засівають скрізь! святині вчитись
нам при дверях найстаріших.
Стала синістю темніти стеля,
і замок на всі журботи—
білосвітний серп наниз простерся,
кований: як для соборів.

21.VIII.66

ПІСЛЯДОЩОВИЙ КРУГ

Мирно, мов церковні, при надскеллі
грози дзвонів прозвучали.
І смиряються, жалем зелені,
юрми: до джерел прочани.
Ні досмертно не покинуть місця,
шепчучи про весни спомин.
Він верхів'ями в порив помрівся,
над тумани, ввік непомні.
А луги —багатосвіччя скорі:
жар, аж трепетний пилками.
Стань і крапельку візьми! мов з крові
ягоди важкі скрапали.

Відкликаються з поляни діти —
зельні, в зірці всепрощення:
душу зглянуть, віями надсвітні;
з їх долонь вода свячена.

22.VIII.66

ПРОМИНУЧІСТЬ НЕДОЛІ

Смуткові берізок рано збігти:
краплі свіч, крізь світлі руки.
Вкруг примара всі персні розбиті,
з вирами скипівши, скружить.
Знов орел посланник: промічає,
ріжучи до прірви, напрям
А відтіль палання кучеряве
рве цепи, що сонце ярмлять.
Хоч і спогади кохання в грудях—
теплі, мов дівочі коси...
звітряться; бо ні громи не збудять
серця, де кайдани носить.
Добудується братам крізь гори,
кличучи! надзем'я: в обсвіт.
Синню ягід від роси накормить
крутизна пташини скромні.
Враз розбризнулася біла в змісті
через край медвяна ясність.
Хоч грозили тіні, сном землисті,
на бджолину лірку впасти.

23.VIII.66

НАПРЯМОК ВЕРШИН

Вириває з коренями буря
сосни на мілкому ґрунті.
Звідси злості темні, чи забруднять? —
жалами думок отруйні.
Холод. Вихор. Чистота сувора
всюди зблиснеться, як вістря.
Хоч верхів'я воплем проговорять
з висоти! вітрам відкрита.
Сонце не згниє й не згине в гордість;
подихом як море вічне...
в синій церкві з небозводу вродить

жар панікадила ближче:
посипає землю в добру радість,
як садибу! з ночі гріти.
Бережуть комори гір прадавні
жито на прийдешні різи.
Через грози—колосок по нетрях
викинеться в даль півдику;
хлібом з огняних зірок наллється,
хлібом для душі довіку.
Буде сторож —старець! хресна правда;
сніжик борода та посох.
При іконці на ялині, врадять
мислі: про лани, що всохли.
Келія просфорника й молитва,
де й ведмідь ступа смиренний.
Тропка мохова, теплом облита,
з неба викликала хрестик.

24.VIII.66

ПУСТЕЛЬНИК

Нестерпуча спека на прислоні! —
сліпне скеля, в блиск горюча.
А піски, як сніг, смертельно сонні,
зір пустельника помучать.
Він пригоститься в гранітній пащі—
гостроту її терпіти:
трунник! мрець на самоті піщаній,
для гріхів—небіжчик прісний.

Хоч незримі скорпіони лізуть,
кобри, давуни духовні;
звідусіль від адовища знизу—
в дверях серця їх знаходить.
І через поріг і при корінні
движуть свійськими для думки;
із-під ліктя в тайності проникли,
аж до розпачу докучні.

Хоч кричи: "нечисті! геть від мене,
вороги—я вас не знаю..."
А ще дужче звір'я навіжене

рветься в душу! до відчаю.
Вже зібравши з крові всі зусилля,
гонить змія, що зневолив.
Схожо проти смерти назалізнять
волю воїни на полі.
Так в огні піску без одпочинку
він, глядівши на ікону,
вів війну в собі, війну очисну
вів, як смертник, хвилю кожную.
Щоб просвітленістю вся джерельна
крапля: вся душа предстала—
знов до істин, як була при сферах
брана—в пламені з кристалля.

24.VIII.66

НАЙВИЩА БИТВА

Зібрано грядами кручі красні—
в табори наметів збройних.
Щит начальника горить при царстві,
до стежок над смертю зводить.
Чи анахорет повстав передній
відтіснити прапор звіра;
Чи з окопів: "братці, ви піддержіть—
я йду перший!" то повірять.
Правда—в того, хто життя до скону
з кров'ю серця їй посвятить:
хресній, добрій! не міня нікому
на скарбниці стану всякі.
Вклонимося в ноги, біля Лаври,
старцям: їх духовні діти...
ланцюги гріха над смертю рвали,
праведники—всіх привчити.
І від корогви знамення взначить:
смерть відбуті в гробі ночі;
і воскреснути від частки в чаші,
бо огонь, як кров, приносить.

24.VIII.66

СВІТИЛЬНИК ГІР

Галузками, ніби знак розп'яття,
при безодні біля бурі—

полоня ялина, в хмари взята
від поляни: день пробути;

зверху звід Софії в неогляддя
голубіє, звівши люстру—
полум'я, мов семиріки, пада
звідти в розсвіті над скруту...
Над пустиню іспитів, де збитки—
на душі по смерті: кожній;
над злидоту зла! — хрестом безбідній
зерно віддадуть при жорні

Схаменімся: кості німо кличуть
з грозових могил козачі,
під звитяжну хоругов довічну—
дні для Спаса відчиняти...
білопілля вірних; кров хрещена! —
дзвонить смерть коло порога;
порятунок твій—Христос прощення;
огнекрилля оборонять.

26.VIII.66

СОНЯЧНА ГРОМАДА

Повний кругозвід; найбільші—в парус:
лебеді, що небо п'ють.
День замислюється! вії прагнуть
світлоту нести свою.
Сторожко нести в блакить блаженних,
над обрив орлів, над прірви.
А слідами: мов пилок, рожевість—
міниться, в півтон помрівши.
Лебеді—на схід! моя надія—
корогвою віє в двері...
світить: як на скатерті недільна
білість хліба й свічка щедрих.
Самота; листок на схід скривавивсь,
чи порив його спинити?
Вірю: вік в апостольському праві
дав вінець—від сонця мирність.

26.VIII.66

З'ЯВИ ВИСОКОГІР'Я

З полудня наниз минати сходи
від надгір'я всіх орлів.
Зойк берези і завал кедровий
згас! листками добагрів.
І камінні сльози позривались,
близько від повік жалоби:
де тюрма примар, де сиві лави
бранників,— біда обложить.
Попід стріхами домів титанних—
стежка: стріти пазур бурі.
Поряд скам'янілий лев спиняти
буде, в крушення беручи.
Відкрива печерський стан рядами,
над глибінню без потоків:
напрямки! самим громам роздати,
в спад туманів сірооких.
Вже до сповіді струмка звернути,
синього бровою в брамках...
з ним благословенний візерунок:
цвіт! колібри! плеск зібрався.
Тишу, падаючи, лист відмірив—
і сплива на звіт найдалі.
Будуть парус в океан незримий
вічні чайки відділяти.

27.VIII.66

I

З викрою листки—мов тіні гострі:
серця велетнів зелених.
Добрістю від смерти втішить острів,
а невидимий з оселі.
Острів—корабель, нема вітрильця;
а летить громам назустріч...
Жизна мова їх в оселі скритна,
хоч пророцтвами найдужчі.
Милий знак: порив на біловодді
безконечно в брижі в'яже—
хатку сонця світляну, що сходить
брати в сподівання справжнє.

Острів прикликає день зверхземний;
острів—з ясенками, ризник.

І одна надія понад межі:
знов побачимось, як зримі.

28.VIII.66

II

Озеро прозорі скорбі множить—
бігти в кручах несвятих;
і ллючи сліпучий подорожник,
розриває тінь, як сіть.

Обіходить скелю та могилу,
де в крові—берізок тризна;
де надію докріпив неспілу
спогад! сплесками нестримна.

Озеро взоріється на всесвіт,
що з усіх пожеж настане.

Повно ласки — хід рушає хресний:
в лоно, течіями ткане.

Всюди дождити відклик звітний,
з безконечности приходів.

Білий мак—найсвітліший цвітик! —
приплива в душі сьогодні.

28.VIII.66

СТАРІСТЬ БЕРЕГА

Вічір мій і океан стомився,
важко—ледве хвилю звалить.

На обличчі синява землиста,
з молочаїв: як білявість.

Натекли в очах примари хворі,
стомлять, застуючи захід.

Берег дальній мрією знекровивсь,
ніби крейда: погасати.

А збарвють віснички світущі—
сонцеві комахи з поля.

Тут і зграйку мевину зворушить
ласка неба—ллється сповна.

Хай завіси сутіні морської
позростали, колихавшись.

Глянуть маки вечора на острів;

місяць—білий сон при хаті.

1.IX

ЗВОРОГОВАНІ НЕОБАЧНО

Тяжко блиснув—очі фіялкові,—
бровами поворониться:
океан! гілками речі змовкли,
й спломенить глибинна скриня.
Подає сторожа знак тривоги
про акул: вовків плавучих.
Поспитати в чаєчки кривої—
хто мордує? смертю мучить?
Дужості в одежах бризно-бистрих
докотили гнів рядами:
як терни в цвіту, з грози розбитись
та до хустки поридати...
Чи з потоків смолок над полями
переходить піврожевість?
Де вже корені зірок приймались,
і снагу пелюстя вдержить.
Хоч ребро терзають і грозяться,—
всі вовки: шукають сліду...
Чайки ж при джерельці до завзяття
сварку розвели сусідську.

2.IX.66

ОКЕАН ВЕЧІРНИК

Океан з ключами! — де замкнеться
круг від співу до ридання.
А світліє спокій: нескінченна
тихість, як вода йорданська.
Ми байдуженці: а круч горбина
стала баштою, на стежі.
І в колоссі пломенів—правдива
кара! йдуть, як навіжені.

Доля димними орлами скоро:
резеду на смерть осудять.
Ми засліплені: кричить сорочка
океанові на грудях.
Він—і срібний хрестик сонця носить

вірно на шнурку блакиті.
Ми неденники! чайний стогін,
і собор небес відкритий.

10.IX.66

ВІДХІДНИЙ ЧАС

Небо вториться в припливні черги
чебрецями туч вечірніх.
Сивокрилі ждуть: слова дочерні
всі в сповідному наріччі.
Води звалено: молочний попіл
скелям на слонові плечі.
Час—полинник розсварів сполоти
в грядці молитов чернечій.
Спить межа, мов сніжністю невстежна—
зимна в прозелень з буруння.
Біла строгість неба: біла вежа,
вечеровістю вгорнулась.
Стало яблуко з вулкання в димність:
розбудити грози мертві.
Океан живих течій приріднить
васильки святинь і серпик.

15.IX.66

ГОЛОС МУШЛІ

Звинуту будівлю з перламутру;
стрій—полив'яний коміник.
І луну глибин дарує трубну:
мов сльозі не заніміти.
Навіть подобизну серця близить,
рівно ділячися в змісті.
З блиску видність: відсвіт соболинний
зливо в супокій самітніх.
Скружена в ряди кутків спорудні
гладіаторова каска.
Шумно заграву перлин дотрудить,
як на взорі смерчів склалась.
Петрик океанний! любий петрик.—
равлити в рожеві тіні.
А дощинки вдарять: слідик стерти
на піску стежок гостинних.

ПЕРЕХІД КРИСТАЛІВ З МОРЯ

В скрині океанній, при напастях,
з глибини зроста—видніти...
барвник дару! тлінню не розпався,
як сліди хатинок димні.
Вигранить причілки в ранній просвіт,
ніби з снів, нічна ґалена:
образ горя! брила брам острожних—
з віршів, що громам належать.

Від оранжу пил безмежно свіжий
кріпить орпімент, на крайцях:
мов устами лілія відживши,
по грозі, бо в плач каралась.

Знано хрест на древніх катедралях,
січений майстрами в вірі.
Чистий ставроліт, злотивши, зладять
струнко трударі безмірні.
Для ікони, мов з яринок, сповна,
в пензель сипчато від скиби,—
мриться: хрисоскол! що і апостол
на хітоні мав, любивши.
Осторонь з пророчого терпіння
всі пориви при незгоді—
зливо в течію: як ладан! спільна,
з брижами зірок відходить.
ПРИЙДЕШНІЙ ВРОЖАЙ: ПРИ МОРІ

Догримить, обернеться і збрижить
кожну скелю, від порогів:
грозова біда, сусіда рибі—
вдаривши в обрив надгробний...
Знов надходить нижче від петуній,
важкістю хмарин по валу:
стемнена, як помста! — й знов спочути
бризку при віконці звану.
З неба вчитано в надсмертні знаки,—
десь гробниці хат воскресні!

Згадку нам, горючу хустку, зранить
біль! тавро рвучи до рештки.
Ширять хресні ходи в білий безмір,
стрінути з полону душі:
згублені знайшлися, ввік небесні—
в колосках течій грядущих.

5.X.66

ОБРАЗ ОСЕНИ—ОСТРІВНИЙ

Скорбний сонцеповорот на води;
сиві брови: понад берег.
Там на викрик скрипки переходить
при горі згорання вербне.
Далі—мов гробниці безконечні
полягли в мідясті дуги.
Біля неба зводить блідний ченчик—
серп: вівсяні хмари ждучи.

Океан промчить краї парчові
від кереї—скель торкнеться.
Вечір стрінувся в дзеркальні очі;
мітра огнища в похрестях.
Кущ—пророчий вугіль розгорівся—
до глибин жива червоність:
вирастаючи напроти вістря
муки, кожен страх прогонить.
Ближні три берізки, в ліру ставши,
враз відтворюють ридання
й радості при всеплominній чаші! —
осінь: мов ікона давня.

12.X.66

ОСІННІЙ СТАН

Від багряних пальців—лист нещастя
вкладено на камінь гордий.
Він: застиглий крик накарбувався
з нежиття на всі дороги.
Недвижимий жар; а вже понижуть
і його льнянисті вії:
від надсвіття, з-за гори, в найнижчу
свічену сльозу сивіти.

Хоч ліски, збліднівши в прирожеві,
всі з туману згір'їв стихли.
А ріка огню: зверхнавіжені
клени звуть проти безлистих.
Другі сходять на Афон, їх спомин —
кров'ю світиться по схилу.
В морок помсти, й для каміння втомний,
грозові будівлі линуць.
Де наблизився до скелі натовп,
до провісниць в хустині...
досі: яблука з гілок не знято—
як думки, огнем достиглі.

16.X.66

НАДГІРНІ ТРАВИ

Братні ниви, течіями злиті,
скріплює обніжок поруч.
Весь оцвітаний аж при могилі
сонця—ніби жертви, в прощу.

Льоник білий! різкою безсмертник;
мріє, взорик приберігши.
Мов чотири круження персневі
чути: з крильниці безгрішних.
І врочистістю рисунків ручать
висоту життя на землях:
мудра мужність і порив горючих
молитов! — ні дня не зменшать.
Кличучи, як жар і сніг і листя,
врадувати небо: в храмик.
Празниковістю святих—мов сниться,
в мир і ворогів приманить.
А один пломінністю самотник
ставить келію вікніти;
в заставці небес до книг церковних
відсвіт шести крил навіки.

17.X.66

I

Де престол, вино внесли церковне

всі громади в звід піднявши.
Свідчить білою любов'ю сонце—
кличучи святі нащадки.
Нам покрапає, за миро, дощик:
з листя на струмки збігати
(до рибинок тихістю дійшовши
блисками з кольчуг багатих).

Душі—в барвності: досягнув нею,
посмутнівши, збір з околиць.
Витерплять, від вирів навіжену,
зваду! бо єство неволить.
Вже спломінена в привіти хустка
при каплиці горній кличе.
Всі! в посвітленості всі всміхнуться,
всі в спокуті—всі найближче.
Просять глянути, як відкриває
чашу, в дверях неба, тепле—
серце! повне радості та праве
проти тьми ножів і петель.
Там і виноград палає в вікна
до дітей на час достиглий.
Думи! в знак галузки приклоніться:
де олтар дарує сили.

II

Осінь! осінь: діється розп'яття,
барвлячи вічний терен.
Гостро—болями жарини вразять
кров: при чорногір'ях мертвих.
Від холмів ридання губить осінь,
бо мороз тюрмою змучив.
А плоди в туман троянда вносить—
сіяти про день світучий.
Незглядимо для людей доземних
діється розп'яття й далі—
через вістря в звірному щоденстві,
де ми пекло наскладали.
Діється розп'яття, в цвяхи вдарить
молот грозовиць найдужчих...
Звідки й спис—на смертні розпорядки

пробиває сонце в грудях.
Кров'ю пломеня, росою сяйва
від ребра: зірниця збігла.
Ринучи, краплини всесвіт святять
з крихтами живого хліба.
Діється розп'яття; свідки хресні
вкруг при чаші наднебесній...
тіні ангелів: дерева стерпли,
листя—їх жива огненність.
ОСТАННЯ ОСІННІСТЬ

Відсвіт рівний зберегли берези—
до нагробків: плач віддавши.
Дні жорстокі! по церквах роздерті
пурпури на брамах правди.
І живі смертельники, без листя:
темні нетрі при безодні.
Сам на хрестик сонця помолився—
на розп'яття, ясен скорбний.
Водять привиди по тінях стежку,
мов сліпу—за мідні руки.
Часом пряжу гіркоти пожежну
подих дня устами зрушить.
Через кручі мшисті, з павутини —
літ мелодії про вирій...
Про крило розлуки! в журавлиній
тузі вечора вторити.
Гаснуть свідки, тільки тінь розп'яття
від рамен соснових тужить.
Витерпіти спис біди, що вп'явся
в груди при сніжистій стужі.
25.X.66
ОСТРІВ ОСЕНИ

Спокій надпрестолля; ставить вечір
із берез потрійний огник:
ближько при глибизні перетечній
озера, що згортки гонить.
Острів—пламенне вітрилля! чисте;
з берегами: мов кораблик...
А на дні гвоздичністю покличе

джерело огню, збиратись.
Повний острів—посвіт високосний
станув: стишена червінність.
Крізь озер'я стрілиться в покоси
тисяча смичків! і вітрить.
Ліс прибрався в соболі з палацу—
гори обійти півчорні.
І підняти місяць на присвяту
трикоронно: в дверях ночі.
Видно, висвітністю серце вірне
не зотліє в мертву сонність.
З кручі—ліркою кострів примріс
кущик, рукавом вісонник:
до Начальника життя, де ствердив
океани блискавичні.
З них випрошує росу безсмертник;
а безодню — дзвін відчинить.
ВЕЧІР БЕРЕЗ

Ви, арф'ярки, плакальниці добрі,
при ставку—гробниці свіжій
А душа від голубих надгробків
похорону: спомин живить.
Ви, арф'ярки найбільші в лузі;
всім спалимі скорбі з воску.
В головах—чи небом розгорнули
корогву життя високу?
Ви безвинні плакальниці храму;
синьокрила тінь майнула.
Вечір поруч—росу нестриманну
кинув багрістю на урнах.
Ви діждались, плакальниці! сестри:
з місяця на висвіт кожен —
фіялкові вина про надсмертні
кубки! й смолоскип, як жовтень.
28.X.66

I

Повний горя—океан! прескорий,
сизими плечима рушить.

Іній. Ліс поставлено в закови,
і зідхає сон гіркущий.
Поворот світобудови в холод:
мов на крузі з валунами
обертає крилля млин довкола—
подихи тяжкі приймати.
З ними океан прозорі жорна
подвигає: в сніг звернути.
Яблуна життя, чи їм ворожа? —
з льоду ланцюги на груди.
Ніби в гріх завіяна, крізь попіл
після бомб на храми міста:
вся душа—гілками в жар! і сповна
стерпіла, де звал димівся.
Холод; віє чужина вселенська,
як домашня: від крижини,
звідки зелень сколота світнеться
при воді в ряди найближчі.
Схилені сніги зблідніли з тонів,
мов рояльні рами мчавши.
Дзвінний стогін спогадів натовпить
надбережжя горя й чайки.
II

Стали в двір журби нечерешневий —
гори, їх ворота сині.
Чи завія—з розмиру, шаленців
сивими цепами стіснить?

Ми—гіллястий стан, і в болях листя
пада через тіні стерплі.
На динарій світла відкупися:
в виправдання з боргу нетрів.
Бідні думи; часто, ви дзеркальця
навіть океани з вами:
зглянути не встигли, як прослався
напрям іспитів незнаних.
І обернуто, мов шлях на вічність,
верстовий, згубивши верби:
берег! спініться! і сніг не скінчить
шепоту про сон посмертний.

СНІЖНИЙ НЕБОЗВІД

Брама моря замкнута з недолі;
смерть ключі на дно поклала.
Нам—чи хуртовина слід обновить
з берега, плачем ласкава?
Хуртовина мчить хустки на південь,
часом вернеться, згубивши.
Ми жили безумні: в смерть подібне
дення— від лілей найближчих.

Хуртовина люба! знак дарує —
ввічі: всім забути болі.
Чи відкриється, мов брама, вдруге
книга місяців незлобних?
Може в крузі сніговиця верне,
вороживши часто в крузі.
З трун—як тіні! чи страждання хресне
вже під корогву заручить?
Над глибінню, що в душі розкрита,
жовтокрилий місяць плаче.
Повні річища від сліз на плитах:
вибиті з грози найтяжче.
І промчиться просто! многість віща:
мов саму зорю при небі
ангели життя—на хліб розкришать,
світлом сипати білезний.
І завіса: неспинима многість,
і прощальні смутки звідси.
Мов тополі огняні, промовив
тайно грім —тисячосвічник.
Хоч печатка важча в смерті буде,
ніж до дна промерзле море,—
щезне! бо мечами світло судне
йде від хрестика й поборе.

1.1967

СНІЖНИЙ ОКЕАН

Збліднуло безум'я; звідки — бранця,
в райдугу, в ясир медовий:
погнано бичами чару! рвався

серпик пломеня, де сходить.
Давні ланцюги неси, бредучи,
навіть смутками щасливий.
Поки враз півні біди горючі
серце збудять: над невідомість.
Вирвешся, в'язничний, крізь заклання;
теплі пестоші в галузки...
вирвешся! лілея з правди взята—
від річок, для нерозлучних.
Силою хреста з надзем'я тайни—
взначена любов родині.
Хто жемчуг, безумні, розметали
в лісі, на тропі звіриній?
Вирвешся з трояндних тюрем саду,
де гріхи, як ділять серце,
на човні спокус тендітно крадуть—
зір: в кохання заозерне.
Викричано горе з тьми грудної,
мов смичками в білу безліч.
І обкине океан з прибоїв—
місяць: як надгробний глечик.
З ночі вибитися до майдану,
голосного в дзвін церковний,
воплем кличучи:—я з болем стану
тут, на лобне місце, в кроткість.
Поклонися на чотири хмари,
де з ключами світоч ходить:
— винен я на скін! дверми забрати
в ніч снігів, чолом холодний...
Винний—цепу! і безмірно дужче,
бо забув первітку з ниви,—
буде небо зорями падуче
знов ридати: цепу винний.
Поблукав на красні роздоріжжя—
птаха, збіднівши, браний смертю.
А крізь січень істина наріжна
мріла! з кривди вікна скреснуть.
Завірюха жарова під реви
місяць обкидала й душу...
де й дракон крижинно очі древні
взеленяв крізь тьму гудучу.

Що розметано руками лиха—
полум'я з коронок маку:
бо війна! розлучниця велика,
сім'ї рвала й наостанку.
Та, палюча пір'ям, через тучі,
мівши, розвела з прибою —
наші зорі, в пітьмі, неминучі,
скорбно над руїнку вбогу.

Невстежимі прірви, зборні смерчів
погасили з моря вістку.
А навій множини—сіті мерзлі! —
душу понесли присліплю.
І терпівши в квітковій спокусі,
бранець радісний — до горя:
заблудився, кров'ю з волі скутий;
кайдани снігів морозять.
А близькі сузір'я склали ґрати,
в'язнячи в полон пташиний.
Хто, жалівши, мов на ватрі тративсь—
до шляхів, крізь дим: жалівши.
І забувся, навмання бредучи,
мов недумна тінь берізки,
кручі десь: від моря синню дужчі,
криги в небо розгорілись.
І одна гроза і друга! вдрузки
розточили, вбрану з райдуг,
радість привида в гіркому крузі,
з тьми росинок незриданну.
Холод! хуртовинний дим річками
строгі гори перестрінув.
Нам — якби хоч кладки дочекатись:
мир над океанську кригу.
Нам: висока віхола від ночі
яблуневий плач обсипле;
і всміхнеться в серце! не наврочить,
білячи гілля безлисте.
Біля вікон пронесе надію
від зірчин вітрилля ткане;
рідність над часовнею єдину
вимовляти з неба стане.

1.1967

ПРИЙДЕШНЯ ЗГОДА

Ми могли прощати зло навіки,
рідні—як ніхто собі.
Всюди весен білі сльози з гілки—
збігли по шибках дрібні.
Засвітити з іспитів пекельних
вряд лампади двох сердець:
при іконі неба! скрізь над скелі,
над огненні—вічно вдень.
Люблячи ми сповірялись тихі
в світлу ніжність, над валами.
З моря місяць до криниць прихилить
вії, де листки спалали.
Не прошепче хуртовина в груди,
втіхами забувшись блідна.
Там—зоря жива з зорею дружить,
бравши від святого хліба.
А при морі сварок навіжених —
заметіль:сама власкавить.
Всі серця зустрінуться з пожежі,
всі! для сонця пелюстками.

29.1; 4.II.67

ХУРТОВИННИЙ СВІТ

Всім заносить, найніміша в горі,
заметіль—як гробик: юність.
Там замучено відради скромні,
і веселки їх заснули.
Бо, найпребезумніші з юдолі—
розточили вік на знади.
В жовтім городі пожежа дробить
всім—палац пустот свічадних.
Я в деревах нетрів лісостану,
знаю — вдача найкривіша.
Сам руїну серця нескричанну
в груди склав для пожарища:
аж на дні життя, в душі досмертні
з каяття вериги вбравши.
І візняє доля крик окремих—

свідок від лампад пропащих...
крик! від комина з війни гіркіший
і завій з мостів огненних:
де не вернеться, в дощі журившись,
журавлиний ключ при небі.
Все над хуртавину голос тужить;
там і твій рукав з пригир'я...
там — від згадки, невислівно дружній!
голуб коло шибки грівся,
Ми жили в руїні! де й часовня—
при зубах війни димучих.
Із райдерева сорочку сточать
ворони,напасть ведучи.
Дим відчаю в стінах обгорілих
сходить хмарою терпкою.
І збілюють камені: в двокриллі
сніжних вихорів з грозою.
Двом серцям при надпланетній тайні
від живих джерел небесних—
радостей добризнуто! їх святить
крильми пламенний лебедник.
Чути з яблунь, як блаженний відклик!
крізь гілки, медвисті кросна:
білотонну безліч лірок рідних
при блакитті бджоли вносять.

Все розгублено в безхресний грудень
вовчого, мов ніч блукання—
все тепло! не прихлюпнеться вдруге
вдень крізь хвилю з океання.
Босий, голову спиливши в попіл,
голосна петля на шиї:
бийсь під мурами святині! кропить
із повік полин, скипівши.
Руку підведи жалі звернути —
в космос на чотири ґанки:
— ось! огонь забрав стежки минучі
з наших розмінів доганих.

Нам ні океан гречок празничних
виправдання не приносить —

ні, при бджілках, пахощі в храмниці:
красне чудо на бездомність.
Покарайте судного не скелі:
гіркістю могил морозні,
бурі з льодовців! як стовб зелений—
скрижаніти в мертвій зморі...
Щоб з повік прозорих і слоїстих,
від докору сонця зразу,
в райдужки—іскристі сльози склились,
бігши в глибину безрадно.
Тільки й сліду: німо попереджу,
в зміїв шлях підвівши напис:
— ви троянду збережіть сердечну! —
тут з обриву в цвіті впасти.
Хай спасуться, бачачи терзання—
в сітях райдуг невеселих.
Душі юні: дома в дверях— ждана
сила неба повнить келех.
З нього крапля, в сферах безконечна,
втрату днів земних замінить.
Згублена любов, з весни вінеччя;
знак вікна при вічній схимі.

7-10.II.67

ВІКНО СНІЖИН

Всі великі, всі німі, без скарги,
чистий світ собою рушать:
полетіли всі! яминки гарні—
як прощення в наших душах.
З ними вийти в безгомінну вічність,
повівами чутну: в скроні.
Світлі! свіжі, доторками звичні,
вихор горя їх прискорить.
їх помчав кругами, проминучі,
їх поніс: ялинам димність.
Книга каяття в вікні ростучи,
тихо сіру скорб відмінить.
Білотою мов живі, без крику,
біжучи в скляні сторінки—
літери сніжин до серця вкинуть
просьбу! з моря непрогірклі.

Раптом—так брусниць медвиста повідь
втішеннями перелле:
навскіс, над лісами! сонце входить—
з крилами шістьма, як лев...
Сніжні літери мина: останні,
гори одяга в огонь.
А лазурні звіщення настали,
звідки? з віхолами знов.

Набіжать! віконна книга повна,
хресна книга від ясминів.
А згадаємо, як знов приносять
радість наші ниви милі.

7.III.67

I

Враз веселка з усміхів бровою
склала в тучі семицвітник...
Так: само кохання молодію
вірністю з недолі втішить.
В серці гроз—веселка погасала,
як з вікна вино розлите.
В серці: осінь згадка! хоч і красна,
а безсмертником не сквітне.
Вслід само кохання відголосить
все крилатістю з безумства.
І довіку звіть, як свідків—сосни,
де труна його замкнулась.
А любов родинна, літній медвик,
званий з ниви, ждати буде.
В шлюбі—криник між дими щоденні
сходить: на життя подружнє.
Чара! нам одна дочасна, чиста,
суджена при брамі в юність...
І до неї на незнаних стрічах—
в схід живих очей звернутись.

10.III.67

II

З висоти даровано в прощення—
хліб, нескришений з громами.

Жінчина душа, з довір'я щедра,
вернеться: все примиряти.
Примиряти в доброту бджолину;
яблуневі дні для неї...
в згоді—в білій радості, сніжіють
з медом чистоти своєї.
Виднота олтарна в лілій стала,
від грудей розп'яття лившись:
приріднити кров'ю! враз—до щастя
в зірку викупля незлісних.
Люди, братні, нам обмиє очі
при дорозі сніжна хустка—
бачити! крізь смерть: світила Отчі,
в церкві небесами звуться.

16.III.67

СМУТНА ЗИМА

Прокричить розбитий дзвін, зірвавшись,
так мій жаль! думки стомив.
А завіса з моря: сніг найстарший
станув пилом мостовим.
Скоро, зірковистим димом сива,
кинеться завія з кручі.
Над тропу вічності сповився
розсвіт, від скорботи дужчий.

Вийдем, ланцюги біди забувши
і гілки образи чорні—
все, що під обвали гір майбутні
в попіл сполох похоронить.
Вийдем: від бурунності в пориві
безлічі снігів голосять.
На дорозі, через міст, примирні,
ми для моря—чайки в гостях.

17.III.67

ПЕРЕДВЕСІННІЙ ДОСВІТ

Острів обізвався, в мові дзвонів—
строгих, мов на сповідь схимні.
Наші болі: легіт їм дозволить
відійти в моря незримі.

Сніг покірний, сніг—терпіння вбогі,
найбагатші, лан залічать.

Втіха ластівок! як сонце з гробу
воскресає в небо вічних.

Княжий кущик сходи сторожує:
пурпуром навкруг без ліку
всіявши листків шиття безжурне,
де тумани в смутки кличуть.

Каганці зелені в рівний племін —
від берізок між висоти.

Серце: серед сивих снів паломник,
чи вітчизна птиць—пригостить?

22, 28.III.67

Ясна яблуня: в нескорбну добрість,
білу! галузки вгорнулись.

Великодня: подих нам відродить
проти трути тлінів трунних.

Глянемо, від розпачу, до неї—
висвітлиться нев'ядима.

Бідні бранці, горя полонені,
скривлені його дверима!

Дружня яблуня: простерла руки;
з віями рожево зводить—
зори в димності, де мов обкружний
розсип зірковини в згоді.

Чиста яблуня, рідня небесна! —
для знамення збудить очі,
аж над смертю кличучи до себе,
в двір—надії найдорожчі.

26.III.67

II

Вишня: краплі з пальців ніжнокорих
дзвінковою міддю в чергах...

Серед кликаности, що ворожить—
птича! сонцеві дочерня.

І вродила вишня дар присвятний:
дар з огненністю рятунків,
беручи снагу надсвіття в празник—
всіх до літа привернути.

Внала смерть на звіровитих вістрях

лютої зими з безодні.

Жертва: кров'ю квітня розгориться,
блиск долонь з могили зводить.

Вірна пам'ять білоцвіття стала
дніти коло стріхи неба.

Вість весіння, з ластівок прослав'я,
від світил огнем надхненна.

З них найвищу храмину призначить,
відімкнувши: хресний ключ;
де в сузір'ях доброти незнаних
незгасимі дні течуть.

29, 31.Ш.67

ПОВОРОТНИЙ ЧАС

Молиться при всесвіті-іконі
білотисячник: свічіє.

Вдруге не дарується ніколи
в груди прожиття довічне.

Ми вчаровані—як бранці, взяті
речовизною кружкою:
до пожежі в смертному безсвятті,—
від конвалії з рікою.

І стерзається в гірку тортуру,
гублячи душа оману...
краще в плоті подолати, трупну" —
поки всі суди споглянуть.

Бо взірець прозріння дозорівся
скрізь навколішках сліпому:
від розп'яття неба брала віра,
від ребра,— крізь грім і потьму.
Станемо при всевсіті призорні—
при іконі: чисті очі.

Бо в недолі й гробовій тривозі
божевільна прірва сточить.

23.VIII.67

ДУШЕВНА НЕВОЛЯ

Скрізь ліхтарня правди в небосхилі
дикі бджоли познаходить.

Ми —до струпности ми побліднились,

ми—з проказами в злидоті.
Як повідчиняються вікнини:
глянути крізь груди наші...
Озеро! зірок огні калинні
змовкли, в соромі прив'явши.
Бо пораза, з пекла вріст ядучий,
валунці сердець аж корчить.
І згноїлися думки, бредучи
в зло! двозуб'я підворотні.
Всі ми вихідці від нетрів кривди;
без дверей для прокаженця...
Нам і місяць—як на шиї мідний
дзвоник! (цвіт побережеться).
Все повинні звати: "Йдем, нечисті!" —
одіж на душі заразна;
і пустельну кістку кари з'їсти —
всім, кого віконця казять.
А очистить, при мольбі, при небі:
агнче сонце! над жертовник...
Повелить—і цвіття яблуневі
вбрали в білість переможних.
24.VIII.67
ЗНАМЕННЯ НЕБА

В гроб покладено,—псалом співали! —
в смерть; і звої при бальзамі.
Накотився камінь, весь напасний,
під печаттю в знаки брамні.
І покоїться життя небесне,
після списа від убивців.
Темрявна земля взяла до себе
в серце—човен гробівниці;
і крізь море смерти цар престольний
неспинимо переходить.
Доки тричі відміняє в колі
сонце білосвітний подих.
Клич престольний, відімкнувши збудить
безлічі в'язничні з пітми:
від глибизни в небі незабутні,
розкуються! з муки вийти.

Вже фортеця смерти—вже розвалля,
порозточувано свірні...
і не вернеться снага злорада,
прокосивши села мирні.

Вслід володареві дня й надзем'я,
крилється родина: з пастки.
А гробницю стережуть! а леза,
ватра й очі—неприспанні.
Тільки трави, поглядами любі,
поночі в саду жаліють...
можуть і на небі вічно бути,
бравши радости жаринку.
Варта ні списом,—хоч їй мертвілось! —
ні зіницею не никне.
В гробі замкнуто, як зірку, тіло,
світленнями безграничне.
Враз: виручі підмур'я струснувши
світоскладу—розсвіт править;
бо Життєначальник, вічно суший,
воскресає: стати в царстві.
Сили блискавичні з невидим'я
злобу жорна вбік відваллять.
І до снігу березня подібна,
ллється льняність покривала.

І довкола подих світла в подвиг! —
оживає, через жертву.
Цар, святопоклонний чиньми: сповнив
кров'ю серця правду хресну.
Цар, святопоклонний чиньми, ствердив
на закон: любов родини.
Гроб воскресний, незгасимі двері
неба—для церков відкриті.

29-30.VIII.67

ДОЛЯ РОСЛИН

Через цвинтар ночі мандрували
вбогі з острогів звірів'я.
Всі питалися на горах правди,
де огненно клени вірять.

Поміж кручі залято примерлих,
під печатки на чавуння;
і виварюється віра церкви,
з серця! під струну павучу.
А птахи блакитні, в дощ і розтіч,
мучаться: з оман колісних.
Доки янголова кров відпросить,
свічена крізь ліс-осінник.

Ждімо коло рани неба, стерплі,
всім спасіння ллється в груди.
І в князівстві правди, серед нетрів,
лілії гробів розбудить.

9.X.

СВІТОЧ ПЕРЕМІН

Всепломінник півдня і довічник
докінчає час. як обвід.
Він від безлічі знамен видніший,
він, жаріючи, проходить:
над пурпурними лісами в кручах
біля стружності з озер'я—
над димучими! що сном беруться
схмарені та сліз не здержать.
Щирій; ледве холод перекоотить
верховин багрянокрилля,—
він пошепчеться: він кров'ю кроткий,
він—зворушення присилять.
Він—мандрівник, самота всезначна,
над зловістями, де круки...
ланцюгами помсти, наче в'язня,
не вберуть! —огнем розкутий.

6-8.X.67

ОСІНЬ: КРАЄВИД

Знов зворушливо, як зір дитячий,
озеро повторить острів:
сам! —хоч і пташин осіння вдячність
візерунок скриків скорить.
А іконописець, а небесник,
що палітри скорбі звідав:

там архангел пламенно сердечний
сповістився в круговиддях.

І слова його з огню невстежних
болів про людей невір'я —
всім присвічено в смутну блаженність
барви, що ніхто не зміря.
Ми, смішливі, брали шлях на плаху:
через міст—падкий переступ.
Там плачі архангела спадають
жаром листя в землю смертну.
10.X.67

Стромова доріжка; пропад поряд.
І, мов сні з руїни замків:
без бійниці, погляд загородять—
звали в зваді демонянській.
І слабі серця, як зяблик, збились,
боючися збору звірів,
що герби їх—черепова блідність
при марі з проваль прозорій.
Всім гірська доріжка; сліплять пущі:
з брами бурелому в протях.
Скривджені ткачі дощів кипучих—
в полум'я верстати топлять.
Там листками осени зблукали
злякані думки: в полоні.
Блиск надії, від весни кристалів,
згублено в печері злобній.
На серця—картинну пастку в'яжуть,
княжачи в норі, ехидки.
Бідна кров смиренних! кров з пожару;
жертви: місяць їх не вслідить.
Ми розтратили в небачній розгрі
східці світла до рятунку.
Небо! біль який! з біди, розорний,
всюди всіяв землю трунну.
ПОМИЛКА БАЙДУЖИХ

В тіні хрестика і м'яті рівна,
для чужих очей нечаста:

мов сестра потоків! доріжка—
через серце звіку стала.
Так до вогнеруких, біля неба,
ясенів та брамок бору—
молода мелодія в молебнях
з верхогір'я ллється зроду.
А замками склято двері книжні;
мимо серця день відносить...
нам забула думка відчинитись
фіялкова! з літер сонних.
Проміняли небо з фіміямів—
на іржу в нашій лютий.
І стежини зміїв засміялись,
несучи пожеж пелюстки.

12.X.67

СПОДІВАНІЙ ДОЩ

Незглядимо в бір—засіви сірі;
краплі з павутиння смутків.
Пуща ж докривавлює гранітність
і жовтіє в шлях світухий...
Мов жарів'я доброти яскравне
до життя жертovníк губить
(від вершини, звідки воскресає
співик зірки в незабутність).
Ми: невже на злотності іконні
розточили Царство з неба?—
чи, гравці, відстукали в скарбони
святість? бо сердець дрібнеча.
Чи скадили з брязками в розкрасні
стіни—правду храмів хресну?.,
після свічки й дзвону, вже не в Спасі! —
ми в язичництві доверху?
Чи, над тайністю краси відмірили,
всі в священності блаженній —
нам при смерті: сфери серафимів,
рідні! серце не постежить.
Ми потопленики в нетрій попіл
безнебесся й сон руїни.
Лиш полиння—сіру миску вповні
з пустки зичить для немирних.

Дош іде! обмиються галузки,
скрізь на висвіті живому—
без навій від чорноденства й злуди,
що з кайданницького двору.

18.X.67

ЗАБУТИЙ СХОРОНОК

Злива океанна! в тьму при дубі;
між княжистий бір біжу.
Дарма: велети в біду забуті,
під струмки, як ворожбу.
Гільйотинні грози вкрут настигли:
в нетрах сиву кров зливати.
Мов розгублено персні до злиднів,
і в листві лягли закляті.
З вод натерпівшися повно, з муки,—
згір'я після бурі зглянув
Як? мов стріхи виставля могутні,
скеля близько над поляну.
Захисток і силу предковічну
так забули, бранці пущі!...
Короговки Січі в церкву кличуть,
хресні—правдами кріпущі.
І твердині з полум'я немає
дужчої в світах рятунку—
всім! як небо: над негоддя марне,
душу звільнить, горем скуту.

20.X.67

ОСТАННЯ ПЕРЕМІНА

Знак преображення! рута кожна—
прирідніє в квіт зіниці.
Всі білопелюстя в полі зложать
здогад світла: хоч найнижчі.
Знак преображення все поборе
в день Месії—в день без смерти.
Божістю з гори Фавор, крізь горе,
невбієнний храм потвердив.
Знак преображення все завінчить,—
небо створюється вдруге;
вже—Єрусалим життя довічний

хліб нетлінности дарує.
Скоро сходячи з висот просторить—
пламенний бальзам на землі.
Молитовно глянуть при надмор'ї
хати в ранах безіменні.

28.X.67

НАДБЕРЕЖНИЙ ДОСВІТ

I

Марева від озера відходять,
а туман: як потойсвітній.
Ми —самокрадіжні; сонця одяг
скинули, бо мало втіхи.
Зодягаємся в півтіні мерхлі,
без надій, що—й луг палає,
несучи ікони в мідній церкві
осени! крізь горе спрагле.
Все—в блаженний жеврій, все з листками,
погляди предвіччя близить:
кличучи! вам квіти відмикати
з вікон царства незалізних.
Там, світливши берег проти нетрів,
з воску—мучениці повість.
Білокора! в пламенності терпить
ради дня сестер високих.

4.X.68

НАДБЕРЕЖНИЙ ДОСВІТ

II

Чуємо: курличуть в ірій вірний
білі журавлі:—ключами,
їм, як свідок, місяць перемірить—
в айстрі синій шлях змічати.

Тут незлобні; тут ікон явлених
учні: в листовій подобі.
Жертву клен, безкнижно—євангелик,
розпалив! послушник добрий.

Вкруг помножено костри блаженних;
в озеро галуззя схилять.
Небо кров'ю на трихресній стежі—
побагрілося й крізь листя.
Ми незрячістю сердець—мов сонні:
не збагнем свічок осінніх.
Риби під дзеркальністю при мості
проминуть веселок відблиск.
Ми—чи простимо, громада братня:
всю! в непам'ять, кожна кривду?
Рідні духом полум'я з розп'яття,
ангели позвати прийдуть.
Ми—чи в звіт готові? крильня сіра,—
до спокути, до палання.
Вкруг хреста небесного іскриться,
в цвіт, галузка сонць ласкава.
Невеличні! кожен братчик вибрав
смолоскип від неба мовчки.
І повторює з огню глибизна—
звіщення: в досвітню поміч.
Мов пожежа в небозвід: чудесність! —
без темнот, ні в спад пелюстки.
Ключик сонця зо стежок щоденних
світить крізь терни колючі.
Світоч, розсипаючи вкруг церкви
скарби з-над сузір'їв кріпких...
мій порадник! псальмик мій сердечний,
став при дверях неба мріти.
Царство, при хатках межею поряд,
побудовано: від чаші.
Зором серця зглянем, як негорда
нива стала причащатись.
9-10.X.68
Сиплються листки—в три чверті зірки:
ніби розгорівши з воску.
Кучугурами жарин закрили
згадку каменів жорстоку.
В синьогір'я напливають хмари,
з тайности: мов гілка близить.
Огній кленик—смолоскипник, марить;
розсвіт в озері любити.

Нам би, наче пламіль, завінчалась
осінь при гробниці сніжній.
Звідки? від руїни та дичання
груди розрости в хижість.
Без святого невидим'я! тоскні,
кліплять каганечно душі...
Чад і тління суєти крізь осінь
розтягнули: сніг додушить.
Збудимося? крізь туман присмертний,
вірячи з свічками свідків.
Спомин церкви, в десять рук, берези
піднесли на празник східній.
9-12.X.68
СПОГАД ГОТИКИ:ОСІНЬ

Вкруг відкриє старохрамний скорбник
плечі в ранах багрянити.
Там від готики і дух безсонний
спакує горючі війни...
він—в образі, сивий і на страту,—
мрія про ковчезик любий:
над півмісяць гільйотини старшу,
ні в ридання не розгубить.

Хоч криваво молот, через ребра,
вдариться: мов з кузні, скорий! —
тільки блискавка необережна
від очей—відгадку гострить.
Віща постать промовля з початків—
з пурпуру, пророча в думці...
Хоч кайданами огнів бряжчати
в'язневі в біді димучій.
Мов незрячий лірник сам кармінну
релю берега заводить.
Ноти йдуть березами на зміну—
під клятьбу громів дібровних.
І святинний острів (ніби хатка)
розпачі від стріх розсипав.
Сонця заставка! тополя стала
звати—хмарчина сестриця.
Неозорі від тойсвіття юрми

з хуторців і сіл,— чи з битви? —
всі, кривавими струмками мрущі,
входять: мрії полюбитись.
І стареча—сохлі кості ржаві
видно крізь одеж восковість.
Очі: мов життя волосожарів—
листвиною сльози скотить.
Скаржиться: "завіщо з неземелля
ми задушені, без крихти —
крихти й краплі неба! й страшно змерзла,
в безсвіті душа горівши."
Вкрили берег колиски: як цвинтар
сірих кістяків дитячих,—
галузками тіні їх прочинять
сині двері, з-над відчаїв.
Хто почислив кривди прибережні
в ланцюгах біди з невілля?
Скрізь вино огненне зводить вежі
й пада в озеро, як злива.
З'яви ждуть! надокееання друге
змістить зборню — крик пожару.
А рятунок небо подарує
проти прірви, в тишу справжню.
13-16.X.68

Ми з кумирні, павичани, світим
проти неба—красну весність;
мов самі з огнем несамовитим
ми творці: в сузірнім персні.
Бідні! ми з лісів гріха, насправді,
прокаженці: мідь на шиях,
і кричім, що "стерезіться!"—в спразі;
аж пиху напасті знищать.
Марно в самосвятості при кубках
проти неба рвуться вперті.
Голубинну книгу сміхом збурять,
каменями—вікна в церкві.

Покорімся, браття, серцем—кров'ю,
в племін хрещені з купелі:
вірені під корогву орлову—
Духові, як діти певні.

Спалиться в спокутній муці язва,
що гноїла тайно груди.
І жива блаженність: іскра звана,
дужча, ніж сузір'я, збудить.
18.X.68

I

Осінь: безмір килимар'я з листя—
барвний океан зложив.
Осінь: тисяча фортець огниться
баштами думок живих.
Осінь: вись вулканена, з надлюддя,
в жеврії гілок при небі...
на мільон майолік німо ллються,
мов з планетністю щоденні.
Осінь: кораблі вдягла при щоглах! —
знамено тривоги колірних.
З хвиль вина—і сурми проголосять
про жертвний жар надгір'я.
Осінь: з кіноварних катедралів
півзірчасто дзвін, лебедик...
при світлобудові, серцю братній! —
часто в спогад і молебень.
Осінь: сиві патріярхи з скиту
по кругах життя виходять.
Одіж —мов сузірну ткань застиглу
світять крізь туман при водах.
19.X.1968

II

Осінь: до воскресности святиня:
як Почаїв: свічка—лавра...
в літургію миру грім спинила,
полум'яністю кривава.
Осінь: спаленнями мова звідки? —
тиша з висоти церковна;
жарова в Преображення свідків,
коло брами—на поклонах.
З ночі грозовиць і скель похмурних
смолоскипний скит підвівся:

розсвітом розкривши сонні труни,
скинув страхи від привиддя.
В стихарі надій світити вбрався:
і журба листками добра.
Осінь; господарство неба—в радість,
відпокутників дорога.

20.X.68

ВИХІД сили

Крізь ліси спроміниться всесильне,
сходячи, де цвинтар гір:
серце світочеве! звати встигне,
хто крізь морок озвірів.
Нетрі—як глибинна нерозрадність,
хоч потоплено в пишноти.
Барва—світниця: їй достраждати,
мов на дні морська коштовність...
бо, знецінена, журбі згубилась,
під біду, красою в сірість.
Мов і не своя! еством рабиня
глибині гробів пристрітних.
Від висот, мов лотосовий, погляд
світлість розсипає теплу.
І ласкаво згрішених виводять
ниті правди—крізь потерю.
Станемо в невисловиму ясність,
повну ласки: мов дошиться:
всім ество спрозорюючи наскрізь,
як незнана дійсність—вища...
приріднила від небес в істоту,
в кров духовну, в кожні груди:
від вінця з тернин огню — Христову
видноту, що труни збудить.

ОЗЕРНА ВЕСЕЛКА

Надпрестолля жовтня: в німбі—чашне;
і свічні ліси з хмаризни.
Чи спокуту нашу листя сплаче? —
бо пішли в круги немирні.
Незгасима кров з край-сонця в душу
крапа над озерний острів.

І прощення: дар, крізь ніч дикущу,
від двірця зірок дорожчий.
Пряжа блідна змечеться в купелі,
пурпури течій зустрівши.
Ми ланцюг: ми—гордовито вперті! —
на собі замкнули в грішність.
А дарохранильниця проз грози,
золотінністю лілейна...
Нам з любови зірку днів дозволить
брати в груди, над пекелля.
На горі вселенській сиву правду
хресно стережуть смереки.
Де ти? синь гробниці; сльози райдуг,
а крізь них огонь воскресний.

26.X .68

ПРИБЕРЕЖНА ОСІННІСТЬ

I

Мов дзвіничник, сам відкривши ребра,
віддає на суд істоту—
кленик серця! ватрами береться,
вістку чуючи високу.
Монастир ялин і сосен старчий,
проти круків при обриві,
книгозбірню світла став читати:
з озера—в повтор багристий.
Сіроокий дощ, кропильний служка,
ткана борода проз місяць:
поторкав стежки, де в спомин журять;
громів дзвоник відгремівся.
Мітрових ниток і ризних повні
всюди—в жеврії надгир'я.
Кленик серця! блискавка оновить,
від очей орла негрізна.

27.X .68

ПРИБЕРЕЖНА ОСІННІСТЬ

II

Листя сиплеться! — панує камінь:

склавши нездвижиму думку.
Кров жаринна, ніби в дим, змовкати
буде через тінь байдужу.
Що в рожеві крила—в ласки рідні—
рвалось на безумний повів:
падає в ридання відгоріти
і в сніги на вихор стовпний.

Змієм камінь засичить, мов царик,
що коронний між пеньками.
А криниць і сферок не скрижанить,
звідки зміст лілей домашніх.
Листя в бурю, в рух, мов навіжене
з поломенів первотворчих.
Тихо в груди нам,— святинь ромене! —
подаруй тепло і кроткість.
29.X.68
ЗВ'ЯЗОК

Чи розлукою на вічну осінь
ми покарані з тобою?
Крізь тумани крик тополі! зносить,
мов кістяк, мольбу скорботну.
Ми неназвані стояти поруч;
в грудях лісу—привид маків.
Озеро з берез, крізь дощ і розпач,
поклалося в білий камінь.
Де ти? журавлина безконечність
нам замкнула відгук трунний.
Розділя, над хресним ходом кленів! —
сонцеві ридати в руки.
Від дзвіниці місяця прикотить
клич: як приозерна вістка.
Нам сузірностей огонь іконний
до стежини чи присниться?
Дерево—диякон ризний, служить,
кадячи від круч листками.
Там серця: засвічені галузки,—
ласкою крізь смерть зростались.
29.X.68
ПРИЗНАЧЕНИЙ ЧАС

Спомин твій стежини гір згубили;
де прощання при тополях.
Ти: зелена тінь, і коси—ближчі
від листків; як струмик, топлять.
Чутно голос, мов зростає в страхах;
від похмар'я храмик любий...
Там з вікна родині просвіт брався—
вбоге серце приголубить.
Прийме винних! — смертних пожаліє,
в свічану метіль берези.
Ми з тобою, над життя залізне,
взнали вікна, з бомб роздерті.
Ти: любов первістка; і вернулась;
осінь—переддвер'я карне.
Де знайду тебе? з пожеж надтрунна
гілка втішити скликає.

31.X.68

ВЕРХОГІРНИЙ ЛИСТОПАД

Спокій вільхи—чистота свічарні;
а листки скрадає дощик.
Ми в зміїний гнів і клопіт старчий
душим голубу коштовність.
На процесії, на мшистих плечах,
через гори в скарзі димній,
семиогнений світник! і ллється
день: проти чорнот гордині:
відпадати всій від ребер наших;
труп оси на лист кленовий.
Подивися: зверх безодні страшить
терезами звіт при склоні.
Гаснуть голосні вінці на звірах,
де гробниці дощик мучить.
Тільки знати нам: трояндність рідна—
з кров'ю, в жертві неминучій.

8.XI.68

НЕРАННІЙ РОЗСВІТ

Книга згір'я—в круках, як чернетка;
і доріжка: нам на сповідь.
Крізь дощів'я вслід воскреслий череп

світлить воскові тополі.

Кущиків стобарвні сни зворушать,
біль кровинок! — трави вчасні.
Стану: мов, до сліз, дитяча зустріч,
молитовністю при чаші.
Східній кленик; черлість подорожня;
в тінь епітрахіль сплеснеься.
Тиша (до ридання поря, шкода)—
тут когось нема в оселях.
Мовою німою гори в розмах—
синь; орел від кривлі скрилить.
Дальня, мов дихання—найдорожча,
ти одна, мій мирт примирний.

9.XI.68

ПОЧАТКОВИЙ СНІГОПАД

До ялин благословення сніжне,
з білої руки; як пчоли.
Жду тебе! зідханнями оживши
й пурпуром, гілля шепоче.
Мов леліяв ліс: довіку жданий
висвіт надпрестоля в себе.
(Хоч залізний ворог прикажанив,—
рев'я в ребрах піднебесне).
Нам—часовня вічна при дорозі,
з каменю сузір'їв чиста.
Хуртовина ж, мов прочанка, скорить
сиві кроки через листя.
Нам забути збір образ докучних,
бачачи планет лампадку.
Всюди, мов берізок острів: душі—
в сніжній видноті поглянуть.

10.XI.68

ЛИСТОПАДНИЙ ОБРАЗ

Відбезуміли незгоди в бурях,
значені під перстень смерти.
Глянь: мільйон монастирів! полюблять
від ікони день озерний...
Сніжні ризки викладено в образ;

та з галузок—шовк огнений.
Милості святих очей відродять
стан кісток від чорнокленів.
Помоліться, схимники з мовчання! —
зелен острів; сліз крижинки.
Страшно знати: як зірки промчатся
наші, над гроби найнижчі.
Підкорися, серце, в правду хресну! —
місяць, мов лілея, просить...
просить небо з війкового терну,
і кривавиться крізь осінь.

11.XI.68

I

Ми розділені; ми—найрідніші;
смерть і океан між нами.
Через хуртовину, без доріжки,
гіркоті листків минати.
Ніби корабель зими без тебе;
тисячовітрилля мчиться.
Чую: поруч ти! в огні оберне
дзеркало зірок—обличчя.
І висока віхола з неволі
наша! вбрала ліс димучий.
Бачу: гілку озеро прилонить
мов косу твою, від кручі.
Хуртовині скрізь ланцюг нещастя
рвати, крізь топольні пустки.
Вік прощення: білістю почався,
нам до зустрічі спокутний.

13.XI.68

II

Чудо снів і палахких берізок
свічено снігам, на острів!...
як провістя: з берегів зберіться,
з приозер'я горя, в гості.
Нетрі! над зеленими гробами
каменів—сім'я знаменна.
Всі в найзірчанішу барву вбрані,
красні берестки, як з неба.

Навіть глибочі над смертю водні
склали крижані галузки.
І, крізь бурю, сонцеві долоні
в сиві прядива сторнулись.
Ми з тобою ниву полюбили—
рідну, в хуртовині денній.
Гори зводять паруси білисті,
свідки: про твою сердечність.
14.XI.

Вдосвіта, не висловлю: велична
виднота! — чи вбрати в думку?
Острахи гіркі мороз накликав—
крізь печаль: як тінь докучну...
і чого? —пройшла чого до стежки,
на листки, що криво впали?
Пальці втоплеників прибережних,
моторошно нетерплячі.
А притьма згадались проти гніту
молитви наспівні з служби,
їх повторюючи, правду звітну
враз відчув: їх сили дужчі.
Потім—ніби від надгір'я здогад
провиднів крізь смутки хворі.
Бо поклінністю чуття знаходять
просвіт радості в дорозі.
16.XI.68
ВОСКРЕСНИЙ ЧАС

Очі озера: святі! без муки
від гробниці всіх снігів.
І фіялку волі—відімкнути,
ключ від просвіту настиг.
Ключ обсипано в квітневу радість,
і над огник—онікс легшу.
Хоч верба, чи вийшла наридатись? —
жертва, в місяці, шаленству.
Ключ—напроти чорної провини,
що карала крига вкруг:
для поради сонцевої вірний
ключ, і тайну доторкнув.

Доля люба, на озерні очі—
процвітами фіялкова:
віє вісткою! з огню пророчить,
з воскресіння серця—воля.

27.IV.69

I

Незглядимі круки вкруг чигають,
крилами вчорнівши в слідність.
Заробітно: з гнаного відчаю,—
кружать! свічку підглядіти.
Білу свічку вбити, свічку-волю;
бо,страсна, їм ворог мирний.
Стала: "Я вам променем промовлю
про неправду змія й свірнів".
Відтерпи: їх сіркова спокуса
скривджує з пристроїв ярих.
Бо заміною,— за гріх! даються,
проти тогосвіття в карах.
То: між небом нижуть і землею
пеклокрильці "воздух" тайний.
То: гіпноз огню, людоту мерхлу
силячи—на смерть стинатись.
Тінню їх залізноюко в розмир
кружать кажани дзвенющі.
Відтерпи напасті! знов боронить
яблуня—стежки і душі.

3.V.69

II

Проти вогнекрилля в реві й димі—
пеклого, з пір'їн гудучих;
проти кішла, звідки смерть відмірить
стежку крові при сундуччі,
стежку розграбунків серця й поля,
й кістяків—на скарбний брязкіт;
проти прірви, де гріхи половлять
медом голосів заразних,—
збережім весну в мільярд коронок
роснихгз вишнями квітниться,—
і ялину неба зіркового,

мов різдвяну з повносвіччя.
Збережим: луги, струмком веселі,
стрівши (й цвинтар не розлучить!)—
сонце журавлине серед стелі
голубої хати в лузі.

Збережим луги: дарують, ждучи,
над вінок сузір'їв—ласку.
Крильні сфери, стежами жемчужні,
з вічного життя скликають.
І відкрився, над кристалля зводів,—
зверх небесних чайок церкви,
в зірці з блискавок: престол визвольний,
звідки сонце—душі хрестить.
9[^].68

ГОРНІЙ СКАРБ

Безнебесні, хоч, на срібних горах,
де мости із самоцвітів:
ми—злидота! комашня міжгробна;
і скелети глина змістить.
Кров зотліти в листя перев'яне,
через смерть і сніг тойбіччя:
всім,— а, мов магнолія, віясте
світло втішення домчиться.
То благати бранцеві дрібному
з милости, що ввік присутна—
в білого Ісуса: хліба—корму
крихотку, від сонця в грудях.
Всім сузір'я схиляться трибратні:
від надсвіття вишень рідних...
до відпущення провин при брамі,
звідки свічі днів судились.
Близько цвіт, немов дитячий усміх—
щирий! з острова надходить:
бо зустрівся кущик огнеустий,
кинувши галуззя в досвіт.
5,7.V.69
ДЕННА НІЧ

Монастир сузір'їв: став—надсвітець:

ми в недолі заблудили.
Ясен жде, як ченчик; заповітне
море рветься в брами блідні.

А, під кручами, чи знов побачу,
хоч би привид над труною?
Човен: чий? на глибину рибальську
сплив—смиренністю дрібною.
Завжди в морі, при живій пожежі—
згадка про спасенні сили...
Порадіти! до хаток блаженний
зіркостан руша схилитись.
На розп'ятті жеврить, по надгір'ю,—
в сонця й місяця, як цвяхів:
рана Спаса! біль скрапає; й вірну
келію веселки святить.
Став на роздоріжжі всесвіт—бранець;
розпинати, склявши, будуть:
наче тінь Христа, в страшне прадавнє
мучення—з нічного суду.

25,27.VI.69

МАЙБУТНЯ ТИШИНА

На руїні правди—сила серця
вся туманами збігала.
Тільки згадка неба не зітреться
хресного! іконна згадка...
стародавня, при стіні та дубі,
вежі, цвинтарі, соборі.
Інок півдня на душі розбудить
голубі молитви скорбних.
Понесуть смутну його й несмілу
просьбу: де престольний ірій.
І вогонь від ангельського змісту,
тихо! — радістю приріднить.
Там примирно, з крилами спокою,
випромінюються святість—
крізь одвічні зводи зірковою
вірністю: в життя зростати.
Десть до отрочого односвіччя
паленого в кроткій жертві,

стала— Тройці білість не вечірня;
мов роменно! небо стежить.

10.VII.69

НАГАДКА ГРОЗИ

Доля в ланцюги громів замкнула
землю серед злив зелених...
розпаливши кузні й на малюнках
лісу побуявши в леви.
Серед стріл, під терезами кари,
ждуть істоти неспокутні—
в трепеті: бо видно з книг надхмарних
блискавкам, кого торкнути.
І душа, відтерплюючи грибну
цвілину з марнот щоденства,
аж до дна грудей—до спрутів бриду—
адського! як птах, стенється.
Чи війна? крізь дощові повтори,
ниви серця будить згаслі...
в сполох заклика і криком
гірко! з тління визволятись.
То війна покровлена з грозою,
іспити в секунду справить:
чи цвіте під кісткою грудною
лілія огню для правди?
Щоб не гниль достояла літепла,
жабуриністю тканившись.
Чи розкриється жарке трепеття
віри—в книгу шестикрилих?
Від грози нам осуди відчутні
за мерзоту днів сірчану,
за в'язизну рибокровну: в суті
прожиття—під темну чарку.
Ланцюги громів складає в окрест
буря—крізь буття безсвятне...
блиском заклика! дощами просить
страшно: з тління визволяйтесь.

16-20.VII.69

Ти терпи, складаючи в негоді
промуток при мертвій прірві.

Звідки з'явцева навала зводить
сто зміїн: часовню гризти.
Ти терпи, наперекір мароті,
стрій докріплюючи в камінь:
і жало і подих відбороти,
хоч давун півсонця ярмить.
Хоч крицеві кречети нестерпні
висоту січуть і хилять.
Нашого спасіння білий хрестик
звів, на грудях неба!—крилля.
І для нього грановид часовні,
вбравши зброю неоружну,
свій святий світильник семиогній
зберіга: в псалом і службу.

24.VII.69

ЗНАЧЕННЯ ВРАЗИ

Я нікому не суддя! і знаю
тінь свою в тропі щоденній.
Коло башти присудив до зламу
грім — ялину, кору здерши.
Кору—збризнувши навкруг, як згубу
царської парчі на трави:
звідти з літер прочитай пробудну
звістку про пишноти втратні.
При дощі, з краплистою вагою,
в розтріски корона зверглась:
звідти з ноток вимовляй терпкою
згадку про шумке мізер'я.
З кожною грозою судьби дужчі—
думку вчать: про вічні звіти.
Осінь дожида! квіток доручить
огняний—на вихід звідси.

24.VII.69

Рано! з острова тумани котять
пальці на озер'я липня.
Сотнями гілок горить істота
кожна: в зміїв гріх провинна.
Многості прискладів, тайно владних,
строї неба в людях держать.
Ні з сузір'їв свічена лампадність

не красніша в їх пожежах.
Рано! трепети і подих свіжий;
день по краплі рветься: в розпал.
Що—весь космос? океанна житність,
чи—як сосна, в смерті проста?

Хоч на місяці з триніг торкнули
стопи камінь, мов скелетний.
То дрібнота, хутір! сивий вулик
без бджоли: людей смертельців.
Рано; серце—як вікно відкрите:
в озеро та в очі неба.
Ми забули, що гроза докрикне,
ліхтарями корабельна.
25.VII.69

Чудо! проти помети безсвітаних
криводумів; чаша—чудо:
що любов подужує ненависть,
звучи в церкву багатолюдну.

Свідчена через очиток свічки:
в храмі, стінами—без цегли,
правда (без кропиль і сварок звичних)—
краща, ніж вінці двірцеві.
Ми розширили повіки, ждучи
прилетнів дальнопланетних;
ніби диво дивовиж дивнущих—
гості: з голубої стелі.
А зійшов з-над космосів страждати
сам Творець, від дому сили:
в ризі неба! в чудо світла вбраний,—
ми ж, невірці, відступились.
І замкнула в ґрати тьма погребна,
смертна! —і воскрес, нетлінник.
Чудо: над огонь землі і неба;
з олтаря знаходить грішних.
Над безодні, над зміїні палі
океану жарового—
чудо квітнить парус: пропливати,
душі ведучи, як сторож.

Пробіга супутний: від пригроззя,
з хати блискавок, як птиця.
Де й стежина в східцях неозора—
пада; й сизоцвіт напився.
Що злокрилля згубників? не зважить
хоч за ними—тьми двірцевість,
і неправд інфрапромінна вражість
прогляда з очей крицевих.

Просьби повиконує послушник
скиту: звідки клич дзвіничний.
Проти спраги,— болями палючі
виразки в крові залічить.
Ніби з суду сто регалій плавить
пальцями—в струмки на грудях.
Щестиверхі діядеми в звали
сточує: пісок розбудять.
До призначення, як храмник, слідує
течіями серця в сплески.
І мета: проголубів мандрівцю —
океанів двір прискельний.
Ти, роздарувавши всюди ківшик,
стань навколішки, як скорбник:
і спокутуй недозбутки грішні,
і забудь провалля в борі.
Розточися! зник: нема; розлитий;
в океані скромна частка.
Знов на славу неба білозірник
тихо з джерела почався.

22-25. VIII. 69

ЗМІНА ВСЕСВІТУ

Вседержитель неба в смерть розп'явшись,—
нас від пекла відгородить!...
Вже і вигляд сонця: ніби справжній
камінь при безодні—гробі.

Знаймо, браття скорбі: "це за мене,
від геєни, в небо сикуп."
Кладення огню і світла меркне;
з трепету сузір'я никнуть...

тронному Отцеві хрест прилюдний
і видима смерть синовня—
страшно блискавками болю в груди
падаючи, рани вносять.
Вся змінилась тканями вселенна—
вся в крові, з хреста пролитій,
і від муки Божої стенеться:
до ридання білокрилих.
Бо невисловимо гірш від смерти —
бачити, як сина мучать:
зганьблений і цвяхами роздертий;
жертва на всесвітніх кручах.
Там, звисаючи в німе страждання
вже конає, вже погибель!..
Кожна мить—як вічність нескричанна:
полум'ям на тіло блідне.
Все каратись, на безкрайній розпач
капель крові: всіх, безкрайній.
Гинучи, з нестерпністю боровся,
змирено, безгрішний страдник.

Мучення горюче, все до іскри —
вже в нищимості пожежній:
люто! вбивчою бідою в звірській
вигадці—взялось над межі...
і стерзала пламенна кривавість
думи Отці!—в круг терновий,
ранами розп'яття грізно рвавши
серце через смертний просвіт.
Стан жахний довічно збережеться
ніби в звід сузір'я влившись:
претерпіння Божого!... з блаженства—
в скорб, до згадок янголиних.
Хоч ніколи не збагнуть! ніколи,
ні земля, ні небо щирі,
болю Отчого: з лілей іконних—
церкву, як сім'ю, примирить.

26.VIII.69

ПРОТИСТАВНИЙ ДОСВІТ

Відскорбів туман, і страх відхмаривсь;

і крізь морові завіси —
звід соняшниковіє! із брами
видно висхід благовісний.

Що то? племена світил родились?..
— брате, ні! —то мирне царство.
Радо, проти розсварів кадильних,
корогвою серце вбралось.
Чи над скринями алмазів—згода?..
— брате, ні! князі замкнулись.
Там сатаніїла барвлять в одяг
влади: гибеллю обкутий.
Чи в оселях привітались вікна?..
— брате, денна ніч аж пеклить!
Густо змії стебляться з проквіття
пащами: в грядки вселенські.

Празник строєно,—в тяготи жорна,—
з ланцюгом на смирних душах.
Мудреці ж свої в кістках ворожать;
книги тьми втесавши, сушать.
Як нам царство з вівтаря стрічати?..
— брате мій! пряди терпіння:
ниткою огню і криці вчасне! —
в просвіт чаші преклонімся.
Близько: проти змієдійства ночі,
киданого з крил набрезклих,—
близько: тисяча берез пророчить,
як псалтир свічний, над берег.
27.VIII.69

Гори замкнуто; ключів нікому! —
білий здогад про святиню.
Хто підняти корогву церковну
в хресному обході встигнув?
Стануть: стукати в дверні заліза,
а відтіль ченці крилаті.
Хто, від поля, їх кереї визнав—
сніжні, з полум'я на варті?
Серце в кайданах! а не губитись
від страсних пелюсток воску.

Кров'ю всіх сузір'їв літописних
вислів дано в скорб високу.
Поклонись при голубах чернечих;
а про череп свій забути.
Відімкнулись гори! світ—невечір:
мов кіот Мадонни в будні.
То зневажмо визвірства пустині,
хоч, вінцями грізні, змучать.
Близько час огнений хліб святити:
правді—на поклінних учтах.
28.VIII.69

РІД

Рід не знає в смертницькому крузі—
дня найтяжчого зідхання.
Дух над перекладиною, в зустріч
болю: до хреста стенався.

І розкрилля з неба голубині
в жеврій світотвір торкнули.
Над ридання материнські бившись
при розп'ятті—правді скутій.
Як світиллями збагірили рани,—
їхня кров нам незбагненна.
Дух: на грудях витерпів, прийнявши
муку! люблячи, як неня.
Чудо: в світотворі віродилась
білоогненна прозорість.
І від царства чашею неділя —
рід земний, мов зірка, кормить.
Біля вікон пошепки берези
в німбі мріють, як прочани...
бистрий океан! ти—милосердник;
Дух вітає: кров вінчати.
29.UII.69

І

Зводяться проти човна димучі,
грозячи, вали з-за чайок.
Так закляттями ревли в нелюдстві
юрми з подумів сірчаних.

Збичувати під ганьбу набігли,
чорнячи, як змії в поніч —
Судію: хто лебедів обітниць
любить і калік дзвіночних.

Юрби—з побиття криваво мучать,
обплювавши в сміхах диких—
Судію: чия рука могутня
лілії й зірки розвиднить.
Багряниця; трон; і вінчик терній
вістрями чоло поранив...
на брудній нарузі—муку стерпить
Цар небес, безгрішний страдник.
II

Пролітає в океані парус,
виросаннями стозірний.
І відгадує скарбнично справжню
путь, що суджена взоріти.
До дверей палкого життєтвору
яблуневий сад гойднувся;
що ні в мрію Брамса семигромну
не вцвітало! — буде в грудях.
Бо кладеться над істоти тайний
стрій: серед просторів діє.
Признача, як вишням розцвітати
і в вікно біліти рідне.

Всюди—прожиття через вселенні:
східці сили світлової.
Мов картина, що картину вселить
вірнo в океанній волі.
А з верхів'я рушить, крізь обидві,
святість в обшир осіяний;
там блаженність Бога, там предвічність
провиду джерел і станів.
III

Кораблі прообразів і зорі
всіх—морями в крузі ринуть...
Складено з веселок нетривожних

кожному в свою хвилину.
І ніхто в священному безумстві
ввік не змріяв тіні навіть—
від багатства дня, що з смерти збудить,
де духовність Бога в з'явах.
Звідти всі збудовано зачини
жизности і світла всюди:
в серафічності речей незримій,
з рисами, що мусять збутись.
Понад споглядимий обрій тварний
визначаючи приходить:
одкровення—землю в небо брати;
з силами світил верховних.
ІУ

Скоро зменшиться снага джерельна,
в світовір дарима: в глибність.
Враз на кругоході він здригнеться—
звоями пожеж відбігти.
Все згорить! а душі плоть новітню,
про безгрішні стави, вдягнуть.
Мов з криштальности огню і цвіту—
в вічності нетлінних яблунь.
Царство буде—церква всенебесна,
всеземна в родинні строї;
в храмі, що без тлінности кладеться
з волі Духа світляної.
Збір огню: громаддя речовинні
зсиплються з гілок сузір'їв.
Буде звід новий світати в стрічі,
від Ісуса—в зірці бистрій.
11,12,24.IX.69

Древній океан, здійнявши груди,
вигрималь, крізь бурю зблисне—
мову, на стострунностях орудних:
вінценосний псалмоспівець.
Звергнув з піни дерево—аж чорне,
чи не з острова південних?
Звергнув і, ворущати, рокоче:
для грози сідий придверник.

Знай, душе моя! котрій завгодно
долі—жертва будь кипуча.
Тільки не як викид хвиль холодних—
трупний, де піски домучать...
гнити в сон, темніючи гілками
почуттів і марних згадок,
де вже чайки скрикнуть, мов склинавши,
та багноти цвіллю вдягнуть.
Ні! дожизно дарувати з крові,
хоч дрібний, від ребер вицвіт.
А скінчити—враз, гілками в розбризк
при негодах блискавичних.
Без гнилизни прожиттів старечих
з мотлохом обмов і сварок.
Краще—схима! в свічковій печері
біле серце службу справить.
Службу в сферу ранків назміренну
звідки хрест огню: як щогла,
подвига живий кораблик—землю,
де їй серпень проголосять.

16.IX.69

ВІДГУК

Движучи будови в димні війни,
поверхами з бігу валить —
океан! забризкав чайки квильні,
звіяні при чорних палях.
Вигорнув серед розбитків бренних
ніби дар, струну скрипкову—
від години крушення чи смерти,
рештку музики: над скойку.
А могла в сузір'я закричати:
мов плачі з грудної кістки—
вернута в полон скрипок найкращий
під смичок слізьми скоритись.

Вірш мій: через океан глухого
віку—в царство незакутих,
чи докотишся крізь лютий холод? —
відгук серця дохлюпнути.
Мов населення зірок сивіє

чайками в дзеркальний берег.

Так: чи ждатиме життя весінне —
юних свят? свічками вербне.

17.IX.69

ДОЛЯ ДОМІВЛІ

Судний океан, збілівши в очах,
бився з тьми—аж бризк на місяць.
І розлам'я дому, як зволоччя,
хвилі на піску розмістять.

Побула на радість мила хатка;
ось—віконце шестишибне...
строщено, мов сизий звір пошастав,
де будівля в бурю згине.
Бач, ліхтарня, як сліпець померлий,
скойка́м полиснить байдужна.
Малиновий килимок і двері:
водорості їх додушать.
І ляльки дитячі вдрузк розбиті,
мов з війни безмовна каліч.
Побілив на смерть солоний бризкіт,
не жалівши їх, ласкавих.
Строїв хто, житець необережний,
хатку на тремких основах?
Так—і стан душі: чи мрію вдержить,
де підпора їй марнотна?
Чайки проз годинник сонця вдарять
розпачами крил вечірніх.
Бережі́м свій острів! неба радість,
на твердині—в світі мирить.
ПОЖИЛЕЦЬ

Океанний подих; я скупався;
і розвів огонь з обламків:
барва—помаранч і свіжа паска! —
пломенить, мов кінь буланий...
кінь від "Одкровення",— чайки скрикнуть,
на немов'я, сон, байдужість:
де відводять хмару, мов каліку,
по пісках вітри, бредучи.

Там немов горнята мармурові,
і смутніш від снігу—меви:
ждуть! як вісники біля хоромів,
з океану вжитків певних.
Я подібно мешканець дочасний;
в космосі куток без плати.
І позичив огник: чи в незгасність? —
аж сосновий злам попалить.
Поряд океан рояльно б'ючи,
кинув руки в кожен клавіш.
І долоні скойчинок жебрущі
сповнює, пісок залявши.
Це—в душі моїй: розкриті, просять,
створками збліднівши в сірість:
бризок житних від потустороння
просять, на піску змертвілі.
Голосний огонь собі об камінь
розірав рукава й спурхнув.
Так на серці завжди не змовкали
самоборства! з болю — пурпур.
Котить океан, мов гілка неба;
від руїн сузір'їв—рокіт.
Клич! світнеться постать, облаченна
в пламя—для докорів кротких.

ЗО.IX.69

Всім призначена в досмертя
доля, ніби в суд! трихресна.
Чи з ганьби і горя круг замкнути
боржникові до стовпа...
Сто гілок просторить океан спокутний,
бростями скрапа.

Дві любові володіють:
тихістю світил одна принадна;
друга—кубок ночі, в кров наймолодішу! —
радісного бранства...
чар його: переддосвітній жар: скрадався
в смуток місяця відрання.
Всім: не листопадна мірність,—
ні! горюче серце вік відмінить.
Стрінемось на грядці непримарній:

ясній—стан від білих храмів.

Всім, як кров орлина, книга неба чиста
спломениться з передвістя.

З грозовиць війни, з тривоги,
після скорбних верст безчасся:
душі церкви—в правді строгій,
від святині тихо вчаться.

А гілками бурю відмикає
синя яблуня: наш океан.

ЗМІСТ

ЧАСТИНА ДРУГА

Невідомий Відхід
Вістка Непогоди
Переміна Смутку
Жертовний Час
Надія Минучих
Вселенська Оборона
Постійний Світлокруг
Місячний Вечір
Бурхливий Захід
Вечір Весни
Чиста Прибережність
Океанове Досвіття
Незнаний Перехід
Напрямок Вечора
Примарність
Жаль
Година Негоди
Прибережний Голос
Припливна Хвиля
Відхід Негоди
Незнаний Приплив
Білі Жизни
I
II
Пробудження
Напроти Негоддя
Поривність

Висока Надія
Двокрилець Моря
Зоряний Приплив
Знак Незабутих

I

II

Перемінність Моря

I

II

Повний Час

Росяність

Високий Потік

Свідчення Квітів

Близькість

Верхогірний Напрямок

Трудний Перехід

Приміти Жовтня

Седьмириця

Сили Дожидання

Відновлений Вік

Напроти Зими

Осінній Хід

З'ява

Передвістя Зустрічі

Межа Прибою

Відсвіт Осени

Терпкість Моря

I

II

III

Сивий День

Молитовний Вечір

Вечірня Тихість

I

II

Противага Смерті

Передчуття Весни

Висока Милость

Незмінна Дія

Жизняність Надбережжя

I

II

Вечір Моря

Знахідка Грози

Незнана Течія

Прибережний Комиш

Година Грози

Судна Дорога

I

II

Вечірній Відхід

Забута Згадка

Близький Захід

Скорий Розсуд

Дожидання Всіх

Світучий Вечір

Огнений Ранок

Дзвінична Неділя

Приречення Зміни

Іспит Щоденности

Безсмертя Серця

Нерозгадна Прикмета

Найвищий Приплив

Відгомін Життя

Призначення Чайок

Біла Ікона

Просвічення Ночі

Наближення Розсудів

Безмов'я Вдосвіта

Вечірня Звітність

Пломені Вечора

Джерельність Верхогір'я ..

Після Грозовиці

Судний Провид

Високий Луг і Хрест

Місток Надій

Надозер'я, що Дніє

Воля—Океан

Спогадання Весни

Степний Вісник

Дві Прияви

Непогасимий Приплив

Порятунок

Серпневий Розсвіт

Подвоєння Негоди

Світочева Сторона

I

II

Перехід Негоди

Розбиття

Дерева: Після Зливи

Сповнена Доля

I

II

Сніги, що—з обнови

I

II

Твій Другосвіт

Хід Відміни

Ранній Обквіт: На Горах .. .

Теплий Берег

Подвійний Полон

I

II

Спорідненість

Зміна Прибою

Рукопис Моря

Жива Безконечність

Погроза Спокуси

Зміст Години

I

II

III

Недалекий Захід

Передчуття

Надгірний Досвіт

Подих Височини

Місячний Вечір: В Горах . . .

Післядощовий Круг

Проминучість Недолі

Напрямок Вершин

Пустельник

Найвища Битва
Світильник Гір
Сонячна Громада
З'яви Високогір'я
Озерний День

I

II

Старість Берега
Звороговані Необачно
Океан Вечірник
Відхідний Час
Голос Мушлі
Перехід Кристалів з Моря
Прийдешній Врожай: При Морі .. .
Образ Осени—Острівний
Осінній Стан
Надгірні Трави
Часовня Осени

I

II

Остання Осінність
Острів Осени
Вечір Берез
Полон Зими

I

II

Сніжний Небозвід
Сніжний Океан
Прийдешня Згода
Хуртовинний Світ
Вікно Сніжин
Дочасна Доля

I

II

Смутна Зима
Передвесінній Досвіт
Вісниця Весни

I

II

Поворотний Час
Душевна Неволя

Знамення Неба

Доля Рослин

Світоч Перемін

Осінь: Краєвид

Високогірні Прияви

Помилка Байдужих

Сподіваний Дощ

Забутий Схоронок

Остання Переміна

Надбережний Досвіт

I

II

III

IV

Спогад Готики: Осінь....

Напрямок Нетрів

Жовтень

I

II

Вихід Сили

Озерна Веселка

Прибережна Осінність

I

II

Зв'язок

Призначений Час

Верхогірний Листопад . . .

Неранній Розсвіт

Початковий Снігопад....

Листопадний Образ

Завія

I

II

Втішення

Воскресний Час

Незнана Сторона

I

II

Горній Скарб

Денна Ніч

Майбутня Тишина

Нагадка Грози
Збереження
Значення Врази
Неминуча Згадка
Чудо Вселенної
Слухняний Потік
Зміна Всесвіту
Протиставний Досвіт
Наближення Межі
Рід
Верховна Престольність
I
II
III
IV
Біла Схима
Відгук
Доля Домівлі
Пожилець
Прикінеччя